CHARLES BUKOWSKI

BÜYÜK ZEN DÜĞÜNÜ

Seçme Öyküler

İngilizce'den Çeviren:
AVİ PARDO

METİS EDEBİYAT

Charles Bukowski
BÜYÜK ZEN DÜĞÜNÜ

Charles Bukowski 1920 yılında Almanya'da doğdu, iki yaşındayken ailesiyle birlikte ABD'ye, Los Angeles'a göç etti. İlk öyküsünü yirmi dört yaşındayken yayımlayan Bukowski, otuz beş yaşında şiir yazmaya başladı. Bugün Kaliforniya, San Pedro'da yaşayan Bukowski'nin şiir ve öykülerini toplayan kırk beş kitap yayımlanmış, yapıtları bir düzinenin üzerinde dile çevrilmiş, öykü ve şiirleri dünyanın pek çok ülkesindeki dergilerde yer almıştır. Ülkemizde daha önce *Sokak* dergisinde çıkan öyküleriyle tanıdığımız Charles Bukowski'nin son yapıtları arasında şunları sayabiliriz: *Barfly* filminin senaryosu (1987), *The Roominghouse Madrigals: Early Selected Poems 1946-1966* (1988), *Hollywood* (roman, 1989; *Hollywood,* Yapı Kredi Yayınları, 1992, çev. Avi Pardo), *Ham on Rye* (1991). Yazarın bir öykü seçkisi de *Kasabanın En Güzel Kızı* adıyla yayınevimizce yayımlanmıştır (1992, çev. Avi Pardo).

Metis Yayınları
Başmusahip Sokak 3/2, Cağaloğlu / İstanbul

Metis Edebiyat Dizisi: 54
Büyük Zen Düğünü, Charles Bukowski
Metis Yayınları, İstanbul 1993

Bu seçkideki öykülerden Büyük Zen Düğünü, Bir Teksas Genelevinde Yaşam, Battaniye, Zirveden Notlar, İçki Ortağı, Düşkünler Koğuşunda Yaşam ve Ölüm, 25 Pejmürde Sefil, Bir Dolar ve 20 Sent, 3 Kadın, Akü Problemi, Koca Götlü Annem *Erections, Ejaculations, Exhibitions, and General Tales of Ordinary Madness* adlı kitaptan; *Pis Moruğun Notlarından Seçmeler* ise *Notes of a Dirty Old Man* adlı kitaptan alınmıştır. Öykülerin özgün basımlarındaki yazım biçimlerine sadık kalınmıştır.

Birinci Basım: Temmuz 1993
İkinci Basım: Şubat 1994

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen
Kapak düzeni: Semih Sökmen

ISBN 975-342-030-7

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd. Baskı:
Yaylacık Matbaası, Cilt: Örnek Mücellithanesi

Charles Bukowski

BÜYÜK ZEN DÜĞÜNÜ

İngilizce'den çeviren:
AVİ PARDO

METİS YAYINLARI

İçindekiler

Büyük Zen Düğünü
Bir Teksas Genelevinde Yaşam
Battaniye
Zirveden Notlar
İçki Ortağı
Düşkünler Koğuşunda Yaşam ve Ölüm
25 Pejmürde Sefil
Bir Dolar ve 20 Sent
3 Kadın
Akü Problemi
Koca Götlü Annem
Pis Moruğun Notları'ndan Seçmeler

BÜYÜK ZEN DÜĞÜNÜ

Arka koltuktaydım, Romanya ekmeği, ciğer ezmesi, bira ve meşrubatların arasına sıkışmış; on yıl önce ölen babamın cenazesinden bu yana ilk kez bağladığım yeşil kravatımla. Şimdi bir Zen düğününde sağdıç olacaktım. Hollis saatte 130 kilometre sürüyor, Roy'un iki metrelik sakalı yüzüme uçuşuyor. Benim 62 model Comet arabamdayız ama ben kullanamıyorum — sigorta yok, iki kez alkollü araba kullanmaktan enselenmişim ve zaten sarhoş olmaktayım. Hollis'le Roy üç senedir beraber yaşıyorlar, Hollis sağlıyor geçimlerini. Arka koltukta oturmuş bira içiyorum. Roy bana tek tek Hollis'in aile fertlerini anlatıyor. Roy daha becerikli entelektüel palavralarla, ağzı laf yapıyor. Evlerinin duvarları ilginç fotoğraflarla kaplı.

Bir de Roy'un otuzbir çekerken boşalışının fotoğrafı. Roy tek başına çekmiş o fotoğrafı. Otomatik kamera ile. İp bağlayarak, tel filan. Teşkilat. Mükemmel pozu yakalayıncaya kadar altı kez patlatmak zorunda kaldığım iddia ediyor Roy. Bir günlük bir çalışma. Duvarda duruyor. Sütlü bir poz. Hollis karayolundan çıkıyor. Çok uzak değilmiş. Bazı zenginlerin evlerinde bir kilometre kadar bir giriş vardır. Bu pek uzun değildi: 300 metre kadar. Dışarı çıkıyoruz. Tropik bahçeler. Dört veya beş köpek. İri, kara, bol tüylü, salya sümük yaratıklar. Sonu gelmeyen merdivenler. Kapıya varamadık bir türlü — işte ordaydı, zengin insan, verandada durmuş bize bakıyor, elinde içkisi. Ve Roy bağırdı, "Hey Harvey, seni orospu çocuğu, seni görmek ne güzel!"

Harvey bir ufak gülümsedi, "Seni gördüğüme sevindim Roy."

İri çoban köpeklerinden biri sol bacağımı çiğniyor.

"Köpeğini çağır Harvey, orospu çocuğu, seni görmek çok güzel!" diye bağırıyorum.

"Aristo, kes artık!"

Aristo uzaklaştı, tam zamanında.

Ve.

Merdivenlerden inip çıkmaya başladık, elimizde salamlar, tuzlanmış Macar kedibalığı, karides. Istakoz kuyruğu. Kıyma halinde doğranmış güvercin kıçı.

Her şeyi içeri taşıdık. Oturup bir bira kaptım. Tek kravatlı insan bendim. Tek düğün hediyesi getiren de. Aristo'nun çiğnediği bacakla duvarın arasına sakladım hediyeyi.

"Charles Bukowski..."

Ayağa kalktım.

"Ah, Charles Bukowski!"

"Hı, hıı."

Sonra:

"Bu Marty."

"Merhaba Marty."

"Ve bu Elsie."

"Merhaba Elsie."

"Siz *gerçekten,"* diye sordu, "sarhoş olunca eşyaları ve camları kırıp ellerinizi parçalar mısınız?"

"Hı, hıı."

"Bu işler için biraz yaşlısınız."

"Bak Elsie, kafamı bozma benim..."

"Ve bu Tina."

"Merhaba Tina."

Oturdum.

Adlar! İlk karımla iki buçuk yıldır evliydik, bir gece misafirlerim gelmişti. Karıma: "Bu yarım-kıç Louie, bu Marie, Saksofon Kraliçesi, bu topal Nick," demiştim. Sonra gelenlere dönüp, "Bu karım... bu karım... bu ..." deyip durmuştum. Sonunda karıma dönüp sormuştum: "*Neydi* senin adın allahaşkına?"

"Barbara."

"Bu Barbara," dediydim onlara.

Zen Üstadı henüz gelmemişti. Oturup bira içmeyi sürdürdüm.

Birtakım başka insanlar gelmişti. Merdivenlerden çıkıp duruyorlardı. Hollis'in akrabaları. Roy'un bir ailesi yoktu anlaşılan. Zavallı Roy. Ömründe bir tek gün çalışmamıştır. Bir bira daha aldım.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı: sahtekârlar, düzenbazlar, sakatlar, değişik aldatmaca alanlarında çalışan pazarlamacılar. Aile fertleri ve dostlar. Düzinelerle. Düğün hediyesi yok, kravat yok.

Biraz daha çekildim köşeme.

Adamın biri bayağı kötü durumdaydı. Merdivenleri çıkması 25 dakika sürdü. Özel koltuk değnekleri yaptırmıştı kendine. Güçlü aletler, koltuk altları lastikli filan. Alüminyum ve lastik. Bu yavruya tahta olmaz. Olayı çözdüm: sulandırılmış uyuşturucu veya zamanında yapılmamış bir ödeme. Berberde sakal tıraşı olurken kırıvermişlerdi diz kapaklarını, yüzünde ıslak ve sıcak havlu ile otururken. Birkaç hayati yerini ıskalamışlardı sadece.

Başkaları da vardı. Bir tanesi UCLA'da öğretim üyesiydi. Bir diğeri San Pedro Körfezi'nden Çin balıkçı tekneleri ile uyuşturucu sokuyordu.

Bu yüzyılın en büyük katil ve tüccarları ile tanıştırılıyordum.

Ben, şu anda işsiz.

Sonra Harvey geldi yukarı.

"Bir sulu viskiye ne dersin Bukowski?"

"Tabii Harvey, tabii."

Mutfağa doğru yürüdük.

"Bu kravat neyin nesi?"

"Pantolonumun fermuarı bozuk ve donum çok kısa, kravatım çükümün üstündeki kılları örtüyor."

"Yaşayan en büyük öykü ustası sensin bence."

"Tabii Harvey, viski nerde?"

Harvey bana şişeyi gösterdi.

"Öykülerinden birinde bu markanın sözünü ettiğinden beri bu markayı içiyorum."

"Ama başka marka içiyorum şimdi Harvey. Daha iyisini buldum."

"Nedir adı?"

"Hatırlayabiliyorsam allah belamı versin."

Yüksek bir su bardağı bulup yarısını su, yarısını viski doldurdum.

"Sinirlere iyi gelir," dedim, "biliyorsun."

"Tabii Bukowski."

Bir dikişte içtim.

"Bir tane daha?"

"Tabii."

Bir tane daha alıp içeri gittim, köşeme çekildim. Bu arada yeni bir heyecan yaşanıyordu. Zen Üstadı GELMİŞTİ!

Üstat çok fiyakalı bir kıyafet giymişti ve gözlerini kısarak bakıyordu. Veya öyleydi gözleri.

Zen Üstadı çok sakin görünüyordu. İçkimi dipleyip tazelemeye gittim ve döndüm.

Altın saçlı bir çocuk girdi içeri. On bir yaşlarında.

“Bukowski,” dedi bana, “öykülerinden bazılarını okudum. Bence, okuduğum en büyük yazar sensin!”

Uzun sarı bukleler. İnce bir beden.

“Tamam yavrum, yeterince büyüdüğünde evleniriz. Senin paranla geçiniriz. Ben yorulmaya başladım. Beni küçük hava delikleri olan cam bir kafesin içine koyup herkese gösterirsin. Genç çocuklarla düşüp kalkmana izin veririm. İzlerim bile sizi.”

“Bukowski! Saçlarım uzun diye kız olduğumu düşünüyorsun hemen! Adım Paul! Tanıştırılmıştık! Hatırlamıyor musun?”

Paul’un babası, Harvey, bana bakıyordu. Gözlerini gördüm. Benim o kadar da iyi bir yazar olmadığıma karar verdiğini anladım o anda. Belki de kötü bir yazar olduğuma. Kimse sonsuza dek saklanamaz.

Ama oğlan iyiydi: “Ziyan yok Bukowski,” dedi, “yine de okuduğum en büyük yazar sensin! Babam bazı öykülerini okumama izin verdi...”

Sonra elektrikler kesildi. Hak etmişti bunu oğlan gevezeliği ile...

Ama her yer mum doluydu. Herkes eline bir mum alıp yakıyordu.

“Allah kahretsin, sigorta atmış olmalı, sigortayı değiştirin,” dedim.

Biri sigorta ile ilgili olmadığını söyledi, başka bir şeydi, ben de vazgeçip, mumların yakılması sürerken mutfağa gittim, kendime bir içki koymaya. Hay allah, Harvey ordaydı.

“Nefis bir oğlun var Harvey. Oğlun Peter...”

“Paul.”

“Afedersin. İncil adları karışıyor.”

“Anlıyorum.”

(Zenginler anlarlar; sadece bir şey yapmazlar anladıkları şeyler için.)

Harvey yeni bir şişe açtı. Kafka’dan söz ettik. Dos, Turgenev, Gogol. Kabız konuşmalar, can sıkıcı. Ortalık mumlardan geçilmiyordu. Zen Üstadı artık başlamak istiyordu. Roy bana iki yüzük vermişti. Yokladım. Hâlâ ordaydılar. Herkes bizi bekliyordu. O kadar viskiden sonra Harvey’nin yere yığılacağını umuyordum. Boşuna bekliyordum. Benim her içişime karşılık iki tane içmişti ve hâlâ ayaktaydı. Pek sık olmaz bu. On dakika kadar süren mum yakma seansında yarım şişe devirmiştik. Dışarı çıktık. Yüzükleri Roy’a verdim. Roy günler önce Zen Üstadı ile konuşup benim ayyaşın biri

olduğumu anlatmıştı — güvenilmez— ya umursamaz ya da saldırgan — dolayısıyla yüzükleri Bukowski'den isteme tören sırasında, orda olmayabilir. Veya yüzükleri kaybedebilir veya Bukowski'yi.

İşte ordaydım, nihayet Üstat küçük kara kitabını parmaklamaya başladı. Pek kalın görünmüyordu. 150 sayfa kadar sanıyorum.

'Tören esnasında içki ve sigara içilmemesini talep ediyorum," dedi Zen.

İçkimi dipledim. Her yerde içkiler dipleniyordu.

Sonra Zen Üstadı küçük ve boktan gülümsedi.

Hıristiyan düğünlerini deneyim yoluyla tanıyordum maalesef.

Zen töreni Hıristiyan törenlerini andırıyordu aslında, biraz daha tantanalıydı sadece. Bir süre sonra küçük çubuklar yakıldı. Bir kutu dolusu vardı Zen'de — iki yüz veya üç yüz tane. Çubuklar yakıldıktan sonra bir tanesi bir kum kavanozunun ortasına dikildi. O Zen çubuğuydu. Sonra Roy'a yanan çubuğunu Zen çubuğunun yanına dikmesi söylendi, Hollis'e de diğer yanına dikmesi.

Ama çubuklar iyi yerleştirilmemişti, Zen Üstadı, gülümseyerek uzandı ve çubukları düzeltti, yeni bir derinlik ve yüksekliğe.

Sonra Zen Üstadı kahverengi bir tespih çıkardı. Tespihi Roy'a verdi.

"Şimdi mi?" diye sordu Roy.

Allah kahretsin, diye düşündüm, Roy her konuda okuyup bilgi sahibi olan biriydi, kendi düğünüyle ilgili bilgiyi neden edinmemişti?

Zen uzanıp Hollis'in sağ elini Roy'un sol elinin üstüne koydu, böylece tespih ikisinin de elini çevrelemişti.

"Kabul ediyor musun..."

"Ediyorum..."

(Bu mu Zen, diye düşündüm.)

"Ve sen Hollis, kabul ediyor musun..."

"Ediyorum..."

Bu arada mum ışığında götün biri fotoğraf çekip duruyordu, yüzlerce. Canımı sıkmış, beni huzursuz etmişti, FBI olabilirdi.

"Klik! Klik! Klik!"

Hepimiz temizdik tabii ki. Ama tedbirsizlik söz konusuydu, sinir olmuştum.

Sonra mum ışığında Zen Üstadı'nın kulaklarını fark ettim. Mum ışığı kulaklarının içinden geçiyordu, son derece ince tuvalet kâğıdından

yapılmışlardı sanki.

Bir erkekte şimdiye kadar gördüğüm en küçük kulaklara sahipti Zen. Onu kutsal yapan *buydu!* Bu kulaklar *mutlaka* benim olmalıydılar! Cüzdanıma koyabilir, erkek kedime verebilir veya anı olarak saklardım. Yastığımın altına da koyabilirdim.

Tabii ki biliyordum kendimle bu şekilde konuşmamın nedeninin viski olduğunu, ama bir yandan da hiç bilmiyordum bunu.

Zen Üstadı'nın kulaklarına bakıp duruyordum.

Birtakım başka konuşmalar yapıldı.

"... ve sen Roy, Hollis ile beraberliğin süresince uyuşturucu kullanmayacağına söz veriyor musun?"

Roy duraksadı. Sonra tesbihin içinden kenetlendi elleri: "Söz veriyorum, uyuşturucu kullanmayacağım," dedi Roy.

Kısa bir süre sonra bitmişti. Zen Üstadı doğrulup, gülümsedi hafifçe.

Roy'un omuzuna dokundum: 'Tebrikler."

Sonra eğilip Hollis'in başını iki elimle tuttum ve o harikulade dudaklarından öptüm.

Herkes oturmaya devam ediyordu. Geri zekâlılardan oluşmuş bir millet.

Kimse kıpırdamadı. Mumlar geri zekâlı mumlar gibi yanmayı sürdürdüler.

Zen Üstadı'nın yanına gittim. Elini sıktım: 'Teşekkürler. Töreni çok güzel yönettiniz."

Hoşuna gitmişti, kendimi daha iyi hissettim. Ama diğer gangsterler, Oryantal'in elini sıkmayacak kadar aptal ve gururluydular.

Sadece bir kişi daha öptü Hollis'i. Sadece bir kişi sıkmıştı Zen Üstadı'nın elini. Yıldırım nikâhı yapsalar da olurmuş. Boş bir aile kalabalığı!

Düğün bitmişti ve daha bir soğumuştu ortalık. Birbirlerine bakıp duruyorlardı. İnsan ırkını asla anlayamayacaktım, ama *birilerinin* şarlatanı oynaması gerekiyordu. Yeşil kravatımı çıkarıp fırlattım:

"HEY! OROSPU ÇOCUKLARI! İÇİNİZDE ACIKAN YOK MU?"

Masaya gidip peynir atıştırmaya başladım, birkaçı yerinden kalkıp, bana katıldı, yapacak başka bir şey bulamayan insanlar gibi.

Onları orda bırakıp viski için mutfağa gittim.

Mutfakta içkimi tazelerken Zen Üstadı'nın, "Benim artık gitmem gerek," dediğini duydum.

"Aaa, gitmeyin..." diyen tiz bir kadın sesi geldi son üç yılın en kapsamlı, gangster toplantısı kalabalığının içinden. O bile inandırıcı olamamıştı. Ne işim vardı benim bunların arasında? Veya UCLA profesörünün? Yok, UCLA profesörü oraya aitti.

Bir pişmanlık gösterisi yapılmalıydı. Olanları bağışlatacak bir şey.

Üstat'ın kapıdan çıktığını duyar duymaz içkimi dipleyip dışarı fırladım. Orospu çocukları ile dolu, mum ışığı ile aydınlatılmış odada, insanların arasından koşarak (hiç de kolay olmamıştı) kapıyı açtım, kapadım ve işte... Bay Zen'in on beş basamak gerisindeydim. Aşağı inmek için 45 veya 50 basamak daha vardı. Onun her adımına iki adım sendeleyerek peşine düştüm.

Bağırdım: "Hey! Üstadım!"

Zen döndü, "Evet, ihtiyar?"

İhtiyar?

Kıvrılarak tropikal bahçeye inen merdivende durmuş birbirimize bakıyorduk. Daha samimi bir ilişki kurmanın zamanı gelmişti.

"Ya koduğum kulaklarını vereceksin bana ya da kıyafetini — üstündeki o neon ışıklı robu!"

"Delirmişsin sen ihtiyar!"

"Böyle değersiz ve peşin hükümlü yargılarda bulunmaktan öte bir şeyler olduğunu sanırdım Zen'de. Beni hayal kırıklığına uğrattın Üstat!"

Zen yukarı bakarken avuçlarını bitiştirdi.

Basamaklardan aşağı bıraktım kendimi ona doğru uçarak, yere düşmek üzereyken bir yumruk savurdum ama yönü olmayan bir devinimdi, ıskaladım. Zen beni yakalayıp düzeltti.

"Oğlum, oğlum..."

Çok yakındık. Bir yumruk çıkardım, iyi yakaladım onu bu sefer. Tısladı. Bir adım geri çekildi. Tekrar salladım bir tane, ıskaladım. Yarım metre solundan geçmiştim. Cehennemden ithal edilmiş bazı bitkilerin içine düştüm. Kalktım, ona doğru yürüdüm tekrar. Ve ay ışığında pantolonumun önünü gördüm — kan, mum ve kusmuk lekeleri.

"Sen de kendi üstadın ile karşı karşıyasın orospu çocuğu," diye bir açıklama yaptım üstüne yürürken. Bekledi. Yıllardır ayak işlerinde

çalışmak tamamen öldürmemişti kaslarımı. Boşluğuna iyi bir yumruk yerleştirdim, 110 kilo ağırlığımla destekli.

Zen küçük bir nefes bıraktı, bir kez daha gökyüzüne danışıp Doğu dilinde bir şeyler söyledi ve bana küçük bir karate darbesi indirdi, şefkatle, ve o anda bana Brezilya ormanlarının insan yiyen bitkileri gibi görünen birtakım saçma Meksika kaktüslerinin arasına düştüm. Ay ışığında iyice gevşedim, mor bir çiçek üstüme doğru eğilip nefesimi kesmeye çalışıncaya dek kaldım öylece.

Allah kahretsin, Harvard Klasikleri için 150 yıl geçmesi gerekmişti. Seçim yoktu: Yattığım yerden kalkıp sürünerek merdivenleri tırmanmaya başladım. Tepeye vardığımda ayağa kalktım ve kapıyı açıp içeri girdim. Kimse farkıma varmamıştı. Boktan muhabbetlerini sürdürüyorlardı. Köşeme yığıldım. Karate darbesi sol kaşımı açmıştı. Mendilimi buldum.

"Allah kahretsin! Bir içkiye ihtiyacım var!" diye bağırdım.

Harvey elinde bir içki ile geldi. Susuz viski. Bir dikişte içtim, insan vızıltısı nasıl bu kadar anlamsız olabiliyordu? Bana gelinin annesi diye tanıştırılan kadının bacaklarını iyice açtığını fark ettim, fena değildiler, naylon çoraplar, pahalı topuklular, artı uç kısmındaki küçük mücevherler. Geri zekâlı birini bile tahrik etmeye yeterdi, ve ben sadece yarı-geriydim.

Ayağa kalkıp gelinin annesinin yanına gittim, eteğini kalçalarına kadar yırtıp hızla dizinden başlayıp yukarı doğru öpmeye başladım.

Mum ışığının yararı olmuştu. Her şeyin.

"Hey!" diye kendine geldi birden, "ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kıçından boklar çıkana kadar düzeceğim seni! Ne dersin?"

Beni itti ve sırt üstü yere düştüm, debelenip ayağa kalkmaya çalıştım.

"Allahın cezası Amazon!" diye bağırdım ona.

Nihayet iki veya üç dakika kadar sonra kalkabildim. Biri güldü. Kendimi tekrar ayakta bulunca mutfağa yollandım. Kendime bir içki koydum, dipledim, sonra tazeleyip dışarı çıktım.

Ordaydılar işte: Lanet akrabalar.

"Roy veya Hollis?" diye sordum, "Neden hediyenizi açmıyorsunuz?"

Hediye 50 metre folyo kâğıdına sarılmıştı. Roy folyoyu açıp duruyordu. Nihayet açtı hepsini.

"Bir yastıkta kocayın!" diye bağırdım.

Herkes görmüştü hediyeyi. Çıt çıkmıyordu.

İspanya'nın en iyi el işi sanatçılarından biri tarafından yapılmış küçük bir tabuttu. Alt kısmı pembemsi-kırmızı bir kaplamaydı. Gerçek bir tabutun küçük bir kopyasıydı, ancak bu sevgi ile yapılmıştı belki.

Roy bana öldürücü bakışlarından birini attı. Tahtanın nasıl cilalanması gerektiğine dair talimat kâğıdını tabutun içine atıp kapağını kapadı.

Kimse tek kelime etmiyordu. Düğünün tek hediyesi hoş karşılanmamıştı. Ama kısa sürede toparlanıp iki paralık konuşmalarına döndüler.

Suskunlaşmıştım. Küçük tabutum ile gurur duymuştum oysa. Saatlerce hediye aramıştım. Çıldırmak üzereydim ki rafların birinde tek başına duran tabut gözüme ilişmişti. Üstünde elimi gezdirmiş, ters çevirip içine bakmıştım. Fiyat yüksekti ama işçilik mükemmeldi. Tahtası, küçük menteşeleri, her şey. Aynı zamanda karınca zehirine ihtiyacım vardı. Karıncalar ön kapıma yuva yapmışlardı. Arka tarafta karınca zehiri bulup her şeyi kasaya götürdüm. Genç bir kız duruyordu kasada. Tabutu işaret edip sordum.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir tabut." Açıp gösterdim ona.

"Karıncalar beni deli ediyorlar. Ne yapacağım biliyor musun?"

"Ne?"

"Karıncaları öldürüp bu küçük tabutun içine koyacağım ve gömeceğim!"

Güldü. "Günüme renk kattın!"

Genç insanlara takılmak mümkün değil artık; tamamen üstün bir ırk. Parayı ödeyip dışarı çıktım...

Ama şimdi, düğünde, kimse gülmemişti. Kırmızı bir kurdele ile ambalajlanmış düdüklü bir tencere onları mutlu edebilirdi oysa. Yoksa etmez miydi?

Harvey, zengin olan, aralarında en nazik olandı nihayet. Belki de nazik olabilecek kadar parası olduğu için. Sonra okuduklarımın arasından Eski Çin'e ait bir şey hatırladım:

"Zengin olmayı mı yeğlersin, sanatçı olmayı mı?" Zengin olmayı çünkü sanatçılar sürekli zenginlerin ön kaplında bekleşiyor."

İçkimi içtim ve umursamadım artık. Birden her şey bitişti. Kendi arabamın arka koltuğundaydım tekrar, Hols direksiyondaydı yine, Roy'un sakalı yüzüme uçuşuyordu. Elimdeki şişeye asıldım.

"Benim küçük tabutumu neden çöpe attınız? İkinizi de seviyorum, biliyorsunuz bunu! Neden attınız benim küçük tabutumu?"

"İşte Bukowski! Tabutun burdal"

Roy bana doğru uzatıp, gösterdi.

"Ah, iyi!"

"Geri almak ister misin?"

"Hayır! Hayır! Sizin *tek* hediyeniz! Saklayın! Lütfen!"

"Peki."

Yolun geri kalan kısmı oldukça sessiz geçti. Oturduğum semtte park yeri bulmak güçtü. Evimden iki sokak ilerde bir yer buldular. Arabamı park edip, anahtarları elime sıkıştırdılar. Sonra karşıya geçip kendi arabalarına doğru gidişlerini izledim. Kendi yerime doğru yürürken onları izlemeyi sürdürdüm ve pantolonumun paçalarından birine basıp elimde Harvey'nin şişesi ile kapaklandım. Tepe üstü düşerken içgüdüsel olarak elimdeki şişenin kırılmaması gerektiğini düşündüm (anne ve bebek) ve asfalta düşerken başımı ve şişeyi yukarda tutup, omuzlarımın üstüne inmeye gayret ettim. Şişeyi kurtardım ama başım kaldırıma çarptı. KÜT!

İkisi de düşüşümü izlemişlerdi. Kendimden geçecek kadar sarsılmıştım nerdeyse ama onlara seslenmeyi başardım: "Roy, Hollis! Beni kapıma kadar götürün lütfen, yaralıyım!"

Bir an durup bana baktılar. Sonra arabalarına binip, çalıştırdılar ve arkalarına yaslanıp güzelce uzaklaştılar.

Bir şeyler için cezalandırılıyordum. Tabut? Her neyse — arabamın kullanılması, veya şarlatanlığım ve/veya sağdıçlığım... İşlerine yaramazdım artık. İnsanlık iğrendirmiştir beni hep. Aslında, onları özellikle iğrenç kılan o akraba-ilişkisi hastalığıydı, ki buna evlilik, güç değiş tokuşu ve yardımlaşma, mahalleniz, bölgeniz, şehriniz, ülkeniz, devletiniz, milletiniz de dahil... Herkes birbirini kıçından yakalamış bu hayvanca-korku aptallığı ile vızıldadıkları kurtuluş kovanında.

Her şey pırıl pırıldı, beni orda yardımlarını isterken terk ettiklerinde her şeyi kavramıştım.

Beş dakika daha diye geçirdim aklımdan. Kimse beni rahatsız etmeden beş dakika daha yatabilirsem burda, kendimde kalkabilecek gücü

bulabilecek, evime doğru yürüyüp içeri girebilecektim. Kanunsuzların sonuncusuydum ben. Billy the Kid elime su dökemezdi. Beş dakika daha. İzin verin de inime varayım. Yaralarım kapanır. Bir dahaki sefere beni bu tür toplantılara çağırdıklarında onlara ne yapmaları gerektiğini söylerdim. Beş dakika. Hepsi bu.

İki kadın yaklaştı. Dönüp bana baktılar.

"Ah, şuna bak? Nesi var?"

"Sarhoş."

"Hasta olmasın?"

"Hayır, şişeye nasıl sarılmış baksana. Bir bebek tutar gibi."

Allah kahretsin. Bağırdım onlara:

"İKİNİZİ DE YALARIM! KURUYUNCAYA KADAR EMERİM İKİNİZİ DE, KANCIKLAR!"

"Oooooh!"

İkisi de oturdukları binaya doğru koştular. Cam kapıdan girip kayboldular. Ve ben hâlâ kalkamıyordum, bir şeylerin sağdıcı. Tek yapmam gereken şey evime ulaşmaktı — elli metre ilerde bir milyon ışık yılı kadar yakın. Kiralık bir kapıdan elli metre uzakta, iki dakika daha ve kalkabilecektim. Her deneme ile biraz daha güçleniyordum. Eski bir ayyaş her zaman ayağa kalkar, yeterince zaman tanıyın yeter ki. Bir dakika daha ve kalkmıştım.

Ve gelmişlerdi. Dünyanın kaçık aile yapısının iki ferdi. Yaptıklarını neden yaptıklarını sorgulamayan iki deli. Tepe ışığını açık bırakıp bir arabanın yanına yanaştılar. Dışarı çıktılar. Birinin elinde el feneri vardı.

"Bukowski," dedi elinde fener olan, "başını belaya sokmadan duramıyorsun değil mi?"

Adımı biliyordu bir yerden, başka seferlerden.

"Bak," dedim, "tökezledim sadece. Başımı çarptım. Bilincimi asla yitirmem, tehlikeli değilim. Kapıma gitmeme yardımcı olur musunuz? İzin verin de yatağıma girip uyuyayım, her şeyi unutayım. Doğru olan da bu olmaz mı sizce?"

"İki kadın onlara tecavüz etmek istediğinizi ihbar etti efendim."

"Beyler, asla iki kadına aynı anda tecavüz etmeyi düşünmem."

Polislerden biri elindeki aptal feneri yüzüme doğrulttu. Ona müthiş bir üstünlük duygusu veriyordu.

"Hürriyetimden elli metre uzaktayım! Bunu anlayamıyor musunuz?"

“Kasabanın en büyük eğlencesi sensin Bukowski. Bize bundan daha iyi bir neden göstermen gerek.”

“Durun, düşüneyim — kaldırımda serilmiş olarak yatarken gördüğünüz bu şey, bir düğünün sonucudur, bir Zen düğününün.”

“Biri seninle *evlenmek* mi istedi?”

“Benimle değil göt...”

El fenerini iyice yüzüme yaklaştırdı.

“Kanunu korumakla görevli memurlara daha saygılı olmanı isteriz.”

“Afedersiniz, bir an için unuttum.”

Kan boynumdan aşağı inmiş, gömleğimden içeri sızıyordu. Çok yorgundum — her şeyden.

“Bukowski,” dedi el fenerini yüzüme tutan, “neden başını belaya sokmadan duramıyorsun?”

“Kesin bu boktan muhabbeti,” dedim, “kodese gidelim.”

Kelepçeleri takıp arka koltuğa fırlattılar beni. Alışık olduğum şeyler.

Yavaşça sürüyorlardı, mümkün ve delice şeylerden söz ederek — ön balkonu genişletmek gibi, veya bir havuz, anneanneleri için bir oda ilave etmek. Spora gelince — bunlar gerçek erkektiler— Dodgers hâlâ şampiyon olma şansına sahipti, onları zorlayan birkaç takıma rağmen. Tekrar aileye dönüş — Dodgers kazanınca onlar da kazanıyordu. Bir adam aya ayak basınca *onlar da* basmış oluyorlardı. Ama açlıktan ölen biri onlardan üç kuruş istemesin — kimlik yok, s..tir git, bok kafalı. Sivil dolaştıkları zaman tabii ki. Bir *polisten* para isteyen bir aç görülmemiştir henüz. Bu konuda şüpheniz olmasın.

Bir şekilde suç işlemişlerin kuyruğundaydım bir kez daha. Genç olanlar kendilerini ne beklediğini bilmiyorlardı henüz. ANAYASAL haklarından filan söz ediyorlardı. Genç polisler, şehir kodeslerinde olsun, kasaba kodeslerinde olsun, sarhoşların üstünde çalışıp eğitimlerini tamamlıyorlardı. Kendilerini bu şekilde ispatlıyorlardı. Gözümün önünde birini asansöre bindirip bir aşağı bir yukarı inip çıktılar, dışarı çıktıklarında adam tanınmaz haldeydi — İNSAN HAKLARI diye bağıran bir siyahtı asansöre binmeden önce. Sonra beyaz bir adam ANAYASA ile ilgili şeyler bağırmaya başladı, onu tutup o kadar hızlı götürdüler ki yürüyemedi, ayakları yere değmeden gitmişti. Geri getirdiklerinde onu duvara yasladılar, öylece durmuş titriyordu, vücudunun her yerinde kırmızı lekeler vardı, titremesi kesilmiyordu bir türlü.

Fotoğraf çektirdim tekrar. Tekrar parmak izi alındı. Ayyaşların hücresine götürdüler beni, kapıyı açtılar, gerisi odadaki kişinin arasında bir yer bulmaktan ibaretti. Bir lağım çukuru. Kusmuk ve sidikten geçilmiyordu yerler. Hemşerilerimin arasında kendime bir yer buldum. Charles Bukowski'ydim ben, Santa Barbara'nın Kaliforniya Üniversitesi'nin kütüphanesinde kitaplarım bulunuyordu, orda benim bir dâhi olduğumu düşünen biri vardı. Tahtalara uzandım. Genç bir ses duydum. Bir delikanlı.

"Bir çeyreğe üflerim sizi bayım!"

Bozuk paralarını, banknotları, kimliğini, anahtarlarını, bıçağını ve sigaralarını alıp sana bir depozit kâğıdı verirlerdi. Ki ya kaybederdin ya da çaldırırdın. Ama hep para ve sigara olurdu içerde.

"Üzgünüm evlat," dedim ona, "son kuruşumu bile aldılar."

Dört saat sonra uyumayı başardım.

İşte.

Bir Zen düğününün sağdıcıydım ve bahse girerim ki gelin ile damat o gece düzüşmediler bile. Ama birileri düzülmüştü.

BIR TEKSAS GENELEVINDE YAŞAM

Teksas'ta bir yerde otobüsten indim ve soğuktu ve kabızdım, ve önceden bilemezsiniz, çok geniş bir odaydı, temiz, haftada sadece 5 dolar, ve şöminesi vardı, ve yeni soyunmuştum ki yaşlı bir siyah hızla odaya girdi, demiri kapıp şömineyi karıştırmaya başladı. Şöminede odun yoktu, elindeki demirle ne karıştırdığını merak ettim. Sonra bana bakıp taşaklarını sıvazladı ve "isssss, issssss!" gibi bir ses çıkardı. Her nedense beni oğlan sanmıştı herhalde ama değildim ve ona yardımcı olamazdım. Dünya bu, diye düşündüm, bu dünyanın bin bir türlü hali vardı. Elindeki demirle birkaç kez dolandı, sonra çıktı odadan.

Yatağa girdim. Otobüs yolculukları beni her zaman kabız eder ve uykusuzluk yapar ki, o bende zaten vardır.

Neyse, yaşlı siyah dışarı çıktı ve ben yatağa uzanıp belki birkaç gün sonra sıçabilirim, diye düşündüm.

Kapı tekrar açıldı ve içeri çok iyi yapılı biri girdi, dişi, dizlerinin üstüne çöküp yer tahtalarını silmeye başladı. Silerken kıçım durmadan çalkalıyor, çalkalıyor, çalkalıyordu.

"Güzel bir kıza ne dersin?" diye sordu.

"Hayır. Çok yorgunum. Otobüsten yeni indim. Tek isteğim uyumak."

"İyi bir sevişme uyumana yardımcı olur. Hem de sadece 5 dolar."

"Çok yorgunum."

"Çok güzel, temiz bir kız."

"Nerde bu kız?"

"Kız benim."

Ayağa kalkıp bana baktı.

"Kusura bakma. Yorgunum, gerçekten."

"Sadece 2 dolar."

"Hayır, kusura bakma."

Dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra bir erkek sesi duydum.

"Adama bir şey satamadığını mı söylüyorsun? En iyi odamızı 5 dolara verdik ona ve sen hiçbir şey satamadım diyorsun, öyle mi?"

"Bruno, denedim! Yemin ederim Bruno, elimden geleni yaptım!"

"Seni pis kancık!"

O sesi tanıyordum. Tokat sesi değildi. İyi pezevenklerin çoğu kızların yüzlerinin morarıp şişmesini istemezler. Ağız ve gözlerden uzak durur, yanağa tokat atarlar. Bruno'nun avucu genişti anlaşılan. Kesinlikle başa atılan bir yumruk sesiydi duyduğum. Kız haykırıp duvara çarptı ve geri gelirken Bruno ona bir tane daha çaktı. Kız yumruklar ve duvar arasında haykırarak gidip gelirken ben yatağımda gerinip, hayat bazen ilginç olabiliyor, diye düşündüm ama *pek de* duymak istemiyordum bunları. Olacakları önceden kestirebilseydim kızla biraz iş tutardım.

Sonra uyudum.

Sabah kalkıp giyindim. Tabii ki giyindim. Ama sıçamamıştım hâlâ. Sokağa çıkıp fotoğraf stüdyosu aramaya başladım, ilk gördüğüm yere girdim.

"Buyrun, fotoğraf mı çektirmek istiyorsunuz?"

Nefis bir kızıldı, bana güldü.

"Böyle bir yüzle neden fotoğraf çektirmek isteyeyim? Gloria Westhaven adında birini arıyorum."

"Gloria Westhaven benim," dedi ve bacak bacak üstüne atıp eteğini düzeltti. Ölmeden cennete gidilmez sanıyordum.

"Neyin var senin?" diye sordum. "Sen Gloria Westhaven değilsin. Gloria Westhaven ile Los Angeles otobüsünde tanıştım."

"Nedir *onun* özelliği?"

"Annesinin bir fotoğraf stüdyosu olduğunu öğrendim. Onu bulmaya çalışıyorum. Otobüste bir şey oldu."

"Otobüste hiçbir şey olmadı demek istiyorsun."

"Onu otobüste tanıdım, inerken gözlerinde yaşlar vardı. New Orleans'a kadar gidip, bir sonraki otobüsle geri döndüm. Hiçbir kadın ağlamamıştı benim için şimdiye kadar."

"Belki de başka bir şeye ağlıyordu."

"Diğer yolcular bana eşşeğin biriymişim gibi bakana kadar ben de öyle düşünmüştüm."

"Ve tek bildiğin annesinin bir fotoğraf stüdyosu olduğu öylemi?"

'Tek bildiğim bu."

"Peki, dinle, bu kasabanın en önemli gazetesinin editörünü tanıyorum."

"Bu beni şaşırtmadı," dedim, bacaklarına bakarak.

‘Tamam, adını ve kaldığın yerin adresini ver bana. Hikâyeyi ona telefonda anlatırım ama biraz değiştirmemiz gerekecek. Bir uçakta tanıştınız anlıyor musun? Havada aşk. Ve ayrıldınız ve birbirinizi kaybettiniz, tamam mı? Ve New Orleans’dan bir uçağa atlayıp geldin, tek bildiğin şey annesinin bir fotoğraf stüdyosu olduğu. Kavradın mı? M.... K’nın sütununda yarın sabah okursun. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim. Bacaklarına son bir kez bakıp dışarı çıkarken o numarayı çeviriyordu. Teksas’ın en büyük 2. veya 3. kasabasındaydım ve kasaba benimdi. En yakın bara girdim...

Günün o saati için bir hayli kalabalıktı. Tek boş tabureye oturdum, hayır, iki boş tabure vardı ve ikisi de çok iri bir adamın iki yanındaydı. 25 yaşlarında, 1,95 boyundaydı, 130 kilo vardı rahat. Taburelerden birine oturup bira istedim. Birayı dipleyip bir tane daha söyledim.

“İşte içmek diye buna derim ben,” dedi iri genç. “Buraya gelen göt oğlanları bir bira söyleyip iki saat otururlar. Senden hoşlandım yabancı. Ne yaparsın ve nerden geldin?”

“Hiçbir şey yapmam,” dedim, “ve Kaliforniyalı’yım.”

‘Yapmak istediğin bir şey var mı?”

“Hayır, yok. Sürükleniyorum.”

İkinci biramın yarısını içtim.

“Hoşlandım senden yabancı,” dedi iri çocuk, “sana bir sırrımı açacağım. Ama çok yavaş söylemem gerekiyor, çünkü iri biri olmama rağmen korkarım ki sayıca bizden üstünler.”

“Söyle,” dedim, ikinci biramı bitirirken.

İri genç kulağıma eğildi: ‘Teksaslılar boktan herifler,” diye fısıldadı.

Etrafıma bakındıktan sonra, evet anlamında yavaşça başımı salladım.

Yumruğunu yediğim gibi barmenin gece servisi yaptığı masaların altında buldum kendimi. Masanın altından çıkıp ağzımı bir mendille sildim, kahkahadan kırılan insanlara bakıp dışarı çıktım...

Otele geri döndüğümde içeri giremedim. Kapıya bir gazete sıkıştırılmıştı ve çok az aralıktı.

“Hey, kapıyı aç,” dedim.

“Kimsin sen?” diye sordu adam.

“102 numaradayım. Bir haftalık kiramı ödedim. Adım Bukowski.”

“Çizme giymiyorsun, değil mi?”

“Çizme mi? O da neymiş?”

“Kovboy.”

“Kovboy mu? Nedir o?”

İçeri gel,” dedi...

Odama gireli on dakika olmuştu ve ağların içindeki yatakta yatıyordum. Yatağın tamamı —çatısı olan büyük bir yataktı— bir ağ ile çevrelenmişti. Ağları indirmiş, etrafımda bu ağlarla yatıyordum. Böyle bir şey yaptığım için ibnemsi hissediyordum kendimi, ama işlerin gidişatına bakarak kendimi başka türlü hissedeceğime ibnemsi hissetsem de olur diye düşündüm. Yeterince kötü değilmişim gibi, kapıda bir anahtar sesi duydum ve kapı açıldı. Bu kez kısa boylu ve geniş bir siyah kızdı, müşfik bir yüz ve acayip geniş bir kıç.

Ve bu geniş müşfik siyah kız benim ibnemsi ağlarımı çekiştirip, “tatlım, çarşafların değişmesi lazım,” dedi.

“Ama daha dün girdim ben bu odaya.”

‘Tatlım, çarşaf değişimini senin programına göre ayarlamıyoruz. Şimdi küçük pembe kıçını kımıldat ve işimi yapmama izin ver.”

“Hı-hı,” dedim, ve yataktan fırladım, çırılçıplak. Hiç tepki vermedi.

“Büyük, güzel bir yatak bu tatlım,” dedi, “otelin en iyi odası sende.”

“Şanslıyım herhalde.”

Çarşafları serdi ve muhteşem kıçını sergiledi. O muhteşem kıçını sergiledi ve dönüp, “tamam tatlım, çarşafların serildi, başka bir şey?”

“Evet, 12 veya 15 kutu bira işime yarar.”

“Senin için alırım. Para peşin.”

Parayı verdim ve geri gelmeyecek diye düşündüm, İbnemsi bir hareketle ağları indirip paranın üstüne uyumaya karar verdim. Ama geniş siyah hizmetçi geri geldi ve ağları tekrar kaldırdım; oturup bira içtik, konuştuk.

“Kendinden söz et bana,” dedim.

Güldü ve anlattı. Tabii ki kolay bir hayatı yoktu. Ne kadar içtiğimizi bilmiyorum. Sonunda yatağa çıktı ve hayatımın en iyi düzüşlerinden birini verdi bana.

Ertesi sabah kalkıp sokağa çıktım, gazeteyi aldım; gerçekten de ünlü köşe yazarının sütunundaydım. Adım geçiyordu.

Charles Bukowski, romancı, gazeteci, seyyah. Havada tanışmıştık, hoş kadın ve ben. O Teksas’ta inmiş ben de görevim icabı New Orleans’a

gitmiştim. Ama geri uçmuştum, hoş kadın aklımdan çıkmıyordu. Tek bildiğim annesinin bir fotoğraf stüdyosu olduğuydu.

Bir şişe viskiyle 6 kutu bira alıp otele döndüm ve nihayet sıçtım. Ne coşkulu bir eylem! Yazı fayda etmişti belki de.

Ağların içine kuruldum. Telefon çaldı. Dahili telefon. Uzanıp ahizeyi kaldırdım.

‘Telefonunuz var Bay Bukowski, gazetesinin editörü. Konuşacak mısınız?”

“Evet,” dedim, “alo?” “

“Charles Bukowski mi?”

“Evet.”

“Öyle bir yerde ne işin var?”

“Nasıl yani. Burdaki insanları sevdim ben.”

“Orası kasabanın en berbat genelevi. 15 yıldır bu kasabadan atmaya çalışıyoruz onları. Nasıl düştün oraya?”

“Hava soğuktu. İlk gördüğüm yere girdim. Otobüsle geldim ve hava soğuktu.”

“Havadan geldin. Hatırlamıyor musun?”

“Hatırlıyorum.”

“Peki, bu hanımın kaldığı yerin adresi var bende, istiyor musun?”

“Evet, senin için mahzuru yoksa. Tereddüt ediyorsan unut gitsin.”

“Öyle bir yerde nasıl kaldığını anlayamıyorum bir türlü.”

“Tamam, sen kasabanın en büyük gazetesinin editörüsün ve benimle telefonda konuşuyorsun ve ben bir Teksas genelevindeyim. Şimdi, her şeyi unut gitsin. Kadın ağlıyordu işte. Kafama takıldı. İlk otobüsle terk ederim bu kasabayı.”

“Bekle!”

“Neyi bekleyeyim?”

“Adresi veriyorum. Sütunu okumuş. Satır aralarını da. Bana telefon etti. Seni görmek istiyor. Nerde kaldığını söylemedim ona. Biz Teksaslılar misafirperver insanlarız.”

“Evet. Geçen gün barlarınızdan birindeydim. Öğrenmiş oldum.”

“İçki de mi içersin?”

“İçmek ne kelime, ayyaşın tekiyim.”

“Bu hanımın adresini sana vermesem daha iyi olur.”

“S..tir et öyleyse,” dedim ve telefonu kapattım...

Telefon tekrar çaldı.

‘Telefonunuz var Bay Bukowski gazetesinin editöründen.”

“Bağlayın.”

“Bakın Bay Bukowski, bu hikâyenin devamına ihtiyacımız var. Bir sürü insan ilgileniyor.”

“Köşe yazarına hayal gücünü kullanmasını söyleyin.”

“Bakın, ne iş yaptığınızı sormamda bir sakınca var mı?”

“Hiçbir şey yapmıyorum.”

“Otobüslerde seyahat edip genç hanımları mı ağlatırsınız?”

“Herkes beceremez öyle bir şeyi.”

“Bakın, bir riske gireceğim. Size adresi vereceğim. Gidip görün onu.”

“Belki de riske giren benim.”

Bana adresi verdi. “Oraya nasıl gidileceğini sana anlatmamı ister misin?”

“Boşver, genelevi bulan adresi de bulur.”

“Sende pek de hoşlanmadığım bir yan var,” dedi.

“Unut gitsin. İyi bir parça ise seni tekrar ararım.”

Kapattım...

Küçük, kahverengi bir evdi. Yaşlı bir kadın açtı kapıyı.

“Charles Bukowski’yi arıyorum,” dedim ona. “Hayır, pardon, Gloria Westhaven’i arıyorum.”

“Ben annesiyim,” dedi. “Uçaktaki adam siz misiniz?”

“Otobüsteki adamım ben.”

“Gloria sütunu okudu. Siz olduğunuzu hemen anladı.”

“İyi. Ne yapıyoruz şimdi?”

“Ah, içeri girin.”

İçeri girdim.

“Gloria,” diye bağırdı yaşlı kadın.

Gloria içeri girdi, iyi görünüyordu. Teksas’ın sıhhatli kızıllarından biri daha.

“Bu tarafa gelin lütfen,” dedi. “İzin verir misin anne?”

Beni yatak odasına aldı ama kapıyı açık bıraktı. İkimiz de oturduk, birbirimize uzak.

“Ne yaparsın?” diye sordu.

“Yazarım.”

“Oh! Ne iyi! Nerde yayınlandın?”

“Henüz yayınlanmadım.”
“Öyleyse, bir anlamda yazar sayılmazsın.”
“Evet, öyle. Ve bir genelevde kalıyorum.”
“Ne?”
“Haklısın,” dedim, “bir anlamda yazar sayılmam.”
“Hayır, ikinci söylediğin?”
“Bir genelevde kalıyorum.”
“Genelevlerde mi kalırsın hep?”
“Hayır.”
“Neden askerde değilsin?”
“Psikiyatra takıldım.”
“Şaka ediyorsun.”
“Etmediğim için mutluyum.”
“Dövüşmek istemiyor musun?”
“Hayır.”
“Pearl Harbor’ı bombaladılar.”
“Duydum.”
“Adolph Hitler’e karşı dövüşmek istemiyor musun?”
“Sanmıyorum. Başkalarının dövüşmesini yeğlerim.”
“Sen bir korkaksın.”
“Evet, öyleyim, birini öldürmek bana zor geldiğinden değil, barakalarda kalmayı sevmem, bir sürü horlayan insan, sonra bir ahmağın üflediği bir boru sesi ile uyanmak. O, insanı kaşındıran bok yeşili kıyafetleri de sevmem; cildim çok hassastır.”
“Hassas bir yerin olduğuna sevindim.”
“Ben de, ama cildim olmasaydı keşke.”
“Belki de cildinle yazmalısın.”
“Sen de yangınla.”
“Çok aşağılıksın. Ve korkak. Birilerinin faşist ordulara dur demesi gerekiyor. Birleşik Devletler Donanması’nda bir teğmenle nişanlıyım ve eğer burda olsaydı sana iyi bir sopa çekerdi.”
“Çekerdi herhalde, ve ben daha da aşağılık biri olurdum.”
“Kadınların yanında bir beyefendi gibi davranmayı öğrenirdin en azından.”
“Haklısın sanırım. Mussolini’yi öldürsem bir beyefendi olur muyum?”

‘Tabii.”
“Hemen katılayım o zaman.”
“Seni istememişlerdi, hatırladın mı?”
“Hatırladım.”
İkimiz de uzun bir süre konuşmadan oturduk. Sonra,
“Bak, sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.
“Sor,” dedi.
“Neden otobüsten seninle inmemi istedin?”
‘Yüzünle ilgili. Biraz çirkinsin, biliyor musun?”
“Evet, biliyorum.”
“Çirkin bir yüzün var ama aynı zamanda trajik bir yüz. Trajik yanından ayrılmak istemedim. Acıdım sana, onun için ağladım. Yüzün nasıl bu kadar trajikleşti?”
“Aman tanrım,” dedim, sonra ayağa kalkıp dışarı çıktım.
Geneleve kadar yürüdüm. Kapıdaki adam beni tamdı.
“Hey, şampiyon, nerde şişirdiler dudağını?”
“Teksas’la ilgili bir durum.”
“Teksas mı? Teksas’tan yana mıydın yoksa karşı mı?”
“Teksas’tan yanaydım tabii ki.”
“Öğreniyorsun, şampiyon.”
“Evet, biliyorum.”
Yukarı çıkıp telefonu açtım ve santrala gazetenin editörünü bağlamasını söyledim.
“Ben Bukowski, dostum.”
“Kadınla buluştun mu?”
“Buluştum.”
“Nasıl gitti?”
“iyi, çok iyi. Bir saat kadar düzdüm onu. Sütuncuna söyle.”
Telefonu kapattım.
Aşağı inip dışarı çıktım ve aynı barı buldum. Değişen bir şey yoktu, iri genç ordaydı yine ve iki yanında boş birer tabure.
Oturup iki bira söyledim. Birincisini bir dikişte içtim. Sonra ikincisinin yarısını.
“Seni hatırlıyorum,” dedi iri genç, “neydi senin meselen?”
“Cilt. Hassas.”
“Beni hatırladın mı?” diye sordu.

“Hatırlıyorum seni.”

“Hiç geri gelmezsin sanmıştım.”

“Geldim. Küçük oyununu oynayalım.”

“Burda, Teksas’ta oyun oynamayız yabancı.”

“Öyle mi?”

‘Teksaslılar’ı boktan buluyor musun hâlâ?”

“Bazılarını.”

Yine masanın altındaydım. Masanın altından çıkıp doğruldum ve dışarı çıktım. Geneleve yürüdüm.

Ertesi sabah gazete gönül maceramızın başarısız olduğunu yazdı. Uçağa binip New Orleans’a uçmuştum. Eşyalarımı toparlayıp otobüs terminaline doğru yürüdüm. New Orleans’a vardım, yasal bir oda tutup vakit öldürdüm. Gazete yazılarını kesip birkaç hafta sakladım, sonra attım. Siz olsanız atmaz mıydınız?

BATTANIYE

Son günlerde iyi uyuyamıyorum ama sözünü etmek istediğim bu değil tam olarak. Uykuya daldığımı sandığım anda olan bir şey. “Uykuya daldığımı sandığım,” diyorum çünkü aynen öyle. Son zamanlarda giderek daha sık, uyuduğumu hissediyorum ama düşümde odamı görüyorum, uyuduğumu düşlüyorum ve her şey yatağa girmeden önce bıraktığım gibi. Yerdeki gazete, komodinin üstündeki boş bira şişesi, çanağının içinde dönüp duran tek balığım, saçım kadar bana özel olan bazı şeyler. Ve birçok kez uykuda değilken, yatağa uzanmış, duvarlara bakıp uykuyu beklerken acaba gerçekten uyanık mıyım yoksa uyuyor ve odamın rüyasını mı görüyorum, diye düşünürüm.

Her şey ters gidiyor son zamanlarda. Ölümler; kötü koşan atlar; diş ağrısı; kanama ve diğer sözü edilemeyen Şeyler. Bazen, daha kötü bir durumda olamam, diye düşünüyorum. Ama sonra, en azından bir odan var diyorum. Sokaklarda değilsin. Sokaklarda olmayı umursamazdım bir zamanlar. Şimdi tahammül edemiyorum sokaklara. Çok az şeye tahammül edebiliyorum artık. Vücuduma iğneler batırıldı, neşterlendim, ve evet, bombalandım bile... yeter artık diyorum genellikle; daha fazlasına katlanamam.

Şimdi olay şu: Uyuyup kendimi odamda düşlediğimde veya gerçekten odamda oturmuş uyanıkken, bilemiyorum, işte o sıralar bir şeyler oluyor. Dolap kapısının biraz aralık olduğunu görüyorum, oysa biraz önce kapak olduğundan eminim. Sonra kapının aralığı ile vantilatörün (hava sıcak olduğu için yerde bir vantilatörüm var) aynı çizgide olup başımı nişanladıklarını fark ediyorum. Ani bir öfke ile yastığımdan uzaklaşıyorum, öfke diyorum çünkü genellikle beni ortadan kaldırmak isteyen bu şeylere okkalı bir küfür sallıyorum. Şimdi sizin, “Çocuk delirmiş,” dediğinizi duyar gibi oluyorum, gerçekten delirdim belki de. Ama öyle olduğunu sanmıyorum her nedense. Bu benim lehime çok küçük bir artı, eğer bir artı sayılabilirse. İnsanlarla beraberken kendimi rahatsız hissediyorum. Benden uzak şeylerden söz edip, benim duymadığım heyecanlar duyuyorlar. Ama kendimi en çok onlarla beraberken güçlü hissediyorum. Şöyle düşünüyorum: Onlar bütünün bu küçük parçaları ile varlıklarını

sürdürebiliyorlarsa, ben de sürdürürüm. Ama yalnızken ve kendimi bir tek duvarla, nefes almakla, tarihle, kendi sonumla kıyaslayabildiğimde bazı tuhaf şeyler olmaya başlıyor. Anlaşılan ben zayıf bir adamım, İncil'i denedim, filozofları, şairleri, ama bir şekilde hepsi hedefi şaşırmışlardı. Tamamen başka bir şeyden söz ediyorlardı. Ben de okumayı kestim uzun süre önce. İçki, kumar ve seks biraz işe yarıyordu ve bu yaşantımda cemiyetin, şehrin, ülkenin herhangi bir ferdi gibiydim; ancak tek fark, benim "başarmak" isteği duymamamdı. Bir aile istemiyordum, ev istemiyordum, saygın bir iş istemiyordum. Böyleydim işte: entelektüel değilim, sanatçı değilim, alelade bir insanı kurtaran köklerden de yoksunum. Arada derede kalmış bir şey gibiyim ve sanırım bu da deliliğin başlangıcıdır.

Ve ne kadar kabayım! Elimi kıçıma atıp kaşınıyorum. Basurum var acayip. Cinsel ilişkiden daha keyifli. Kanayana kadar kaşırım, acı beni durmaya zorlayana kadar. Maymunlar, goriller yapar bunu. Hayvanat bahçesinde gördünüz mü onları hiç kanayan kırmızı kıçları ile?

Ama izin verin devam edeyim. Garipliklere meraklıysanız size cinayetten söz edeyim. Bu Oda Düşleri, öyle diyelim bunlara, birkaç yıl önce başladı, tik olduğunda Philadelphia'daydım. O sıralar pek çalışmıyordum ve kirayı dert ettiğim için olmuştu belki de. O zamanlar biraz şarap ve bira içiyordum sadece, seks ve kumar da tüm güçleri ile girmemişlerdi kanıma. Bir sokak kadını ile yaşamama rağmen, her gece 2 veya 3 değişik erkekle beraber olduktan sonra benimle seks veya kendi deyimiyle "aşk" yapmak istemesi tuhafıma gidiyordu; her Sokak Şövalyesi kadar avarelik etmiş, hapiste yatmış olmama rağmen o değişik erkeklerden sonra oraya girmek beni rahatsız ediyordu... beni etkiliyordu ve zorlanıyordum. "Tatlım," derdi, "seni SEVDİĞİMİ anlamalısın. Onlarla hiçbir şey değil. Bir kadını ANLAMIYORSUN. Kadın seni içeri alabilir, orda olduğunu sanırsın ama orda değilsindir bile. *Seni*, içime alıyorum." Bu söylediklerinin pek yararı olmuyordu. Duvarları yaklaştırıyordu sadece. Ve bir gece, düş görüyor veya görmüyordum, uyandım ve yanımda yatıyordu (veya uyandığımı düşlüyordum) etrafıma bakındım ki bir sürü küçük adam bizi yatağa bağlıyordu, 30-40 taneydiler, gümüş renginde bir teli yatağın altından geçirip üstümüze sarıyorlardı. Kadınım huzursuz olduğumu hissetmiş olmalıydı. Gözlerini açıp bana baktı. "Sessiz ol!" dedim. "Hareket etme! Elektrik verip öldürmek istiyorlar bizi!" "KİM BİZE ELEKTRİK

VERMEK İSTİYOR?” “Allah kahretsin, sana SESSİZ ol dedim! Kımıldama!” Bir süre daha çalışmalarına izin verdim, uyuyormuş gibi yaparak. Sonra tüm gücümle doğrulup telleri parçaladım. Şaşırmışlardı. Bir tanesine bir yumruk salladım ama ıskaladım. Nereye gittiklerini bilmiyorum ama onlardan kurtulmuştuk. “Ölümden kurtardım bizi,” dedim kadınıma. “Öp beni sevgilim,” dedi.

Neyse, bugüne dönelim. Sabahları kalktığımda vücudumda izler oluyor, mavi çürükler. Özellikle izlediğim bir battaniye var. Bu battaniye ben uyurken canıma okuyor. Uyanıyorum ve bazen battaniye boğazıma sarılmış oluyor, zor nefes alıyorum. Hep aynı battaniye. Ama ben bir şey yokmuş gibi davranıyorum. Bir bira açıyor, yarış bültenini alıp başparmağımla aralıyor, yağmur yağabilir mi diye pencereden bakıp her şeyi unutmaya çalışıyorum. Beladan uzak ve rahat yaşamak istiyorum sadece. Yorgunum. Bir şeyler hayal etmek veya uydurmak istemiyorum.

Ama o gece tekrar uyuz etti beni battaniye. Yılan gibi hareket ediyor. Türlü biçimlere giriyor. Yatağın üstünde açık ve düz olarak durmayı reddediyor. Ertesi gece de aynı. Kanepenin önüne, yere fırlatıyorum. Sonra kımıldadığını görüyorum. Başımı yana çevirdiğim anda kımıldadığını görüyorum, inanılmaz bir hızla. Ayağa kalkıp bütün ışıkları yakıyorum ve gazeteyi alıp okumaya başlıyorum, ne olursa olsun, son modalar, kekliği nasıl pişirirsiniz, bahçelerde bürüyen yabani otlardan nasıl kurtulursunuz; editöre mektuplar, politik sütunlar, küçük ilanlar, ölüm ilanları ve gerisi. Bu arada battaniye kımıldamıyor ve ben 3-4 bira içiyorum, bazen gün işiyor ve uyumak kolaylaşıyor.

Geçen gece olan oldu. Veya akşamüstü başladı. Uykusuz olduğum için akşamüstü dört gibi yatağa girdim ve uyandığımda veya odamı düşlediğimde, karanlıktı ve battaniye boğazıma sarılmıştı, beklenen anın bu olduğuna karar vermişti! Bu işin gizlisi saklısı yoktu artık! Beni haklamaya kararlıydı ve güçlüydü, veya ben güçsüzdüm, düşte gibi, ve nefesimi kesmesini önlemek için tüm gücümü sarfetmek zorunda kaldım, ama üstümdeydi yine de, küçük ama güçlü ataklar yapıp beni hazırlıksız yakalamaya çalışıyordu. Alnımdan ter akmaya başlamıştı. Kim inanırdı böyle bir şeye? Böylesine lanet bir şeye kim, nasıl inanırdı? Canlanıp beni boğmaya teşebbüs eden bir battaniye? Hiçbir şey ilk kez yaşanmadan inanılır olamaz — atom bombası veya Ruslar’ın uzaya insan yollaması veya Tanrı’nın dünyaya inip kendi yarattığı insanlar tarafından çarmıha

gerilmesi. Gelmekte olan şeylere kim inanır? Son ateş zerresine? Uzay gemisindeki 8-10 kadın ve erkek, Nuh'un yeni gemisi, insanlığın yorgun tohumunu başka bir gezegene ekmek? Ve bu battaniyenin beni öldürmeye çalıştığına inanacak adam veya kadın nerde? Bir tek kişi yok, lanet olsun! Bu da işleri büsbütün zorlaştırıyordu bir şekilde. Kitlelerin hakkımda ne düşündüğü konusunda çok az bir hassasiyetim olmasına rağmen, onların battaniye gerçeğini idrak etmesini istiyordum. Tuhaf mı? Nedendi bu? Ve tuhaftır; sık sık intihar düşünmeme rağmen, battaniyenin bana yardım etmeye çalışması mücadele etmeme neden oluyordu.

Sonunda mereti yere çaldım ve bütün ışıkları yaktım. Bu son verecekti işe! IŞIK, IŞIK, IŞIK!

Ama hayır, ışığın altında hâlâ kıpırdayıp birkaç santim ilerlediğini gördüm. Oturup dikkatle izledim. Tekrar kımıldadı. Yarım metre vardı bu kez. Kalkıp giyinmeye başladım, ayakkabı ve çoraplarımı bulmak için tamamen uyanmış bir şekilde battaniyenin yanından geçtim. Sonra giyindim ve ne yapacağımı bilemedim. Battaniye hareketsizleşmişti. Bir akşam yürüyüşü iyi olurdu belki. Evet köşedeki gazeteci çocuklara yürüyecektim. O da kötüydü aslında. Mahallenin bütün gazeteci çocukları entelektüeldiler: G.B. Shaw, O. Spengler ve Hegel okurlardı. Ve gazeteci çocuklar değildiler: 60, 80 veya 1000 yaşındaydılar. Lanet. Kapıyı çarpıp dışarı çıktım. Sonra merdivenin başına geldiğimde, bir şey başımı çevirip koridorun sonuna bakmama neden oldu. Doğru tahmin ettiniz: Battaniye beni izliyordu, yılanımsı hareketlerle, kıvrımlar ve önündeki gölgeli kısımda baş, ağız, gözler. Size şunu söyleyeyim, bir dehşetin dehşet olduğuna inandığınız anda nihayet daha AZ dehşete düşersiniz. Bir an için battaniyemi bensiz, yalnız olmak istemeyen yaşlı bir köpek gibi düşündüm, beni izlemeliydi. Ama sonra bu köpeğin, bu battaniyenin, beni öldürmeye çalıştığını hatırladım ve süratle merdivenlerden aşağı indim.

Evet, evet, peşimden geldi! İstediği kadar hızlı hareket ederek basamakları indi. Sessiz. Kararlı.

Üçüncü katta oturuyordum. Aşağı izledi beni. İkinci kata. Birinci kata. Önce dışarı çıkıp koşmayı düşündüm ama dışarısı çok karanlıktı, geniş caddelerden uzak, sessiz ve tenha bir mahalleydi. En iyisi birilerinin yanında olup durumun gerçek olup olmadığından emin olmaktı.

Gerçeğin gerçek olabilmesi için EN AZ iki oy gerekiyordu. Yaşadıkları zamanın ilerisinde olan sanatçılar bunu bilirler, deliler ve

halüsinasyon görenler de öyle. Bir hayali bir tek sen görüyorsan adama ya aziz derler ya da deli.

102 numaralı dairenin kapısını çaldım. Mick'in karısı açtı kapıyı. "Selam Hank," dedi, "içeri gel."

Mick yataktaydı. Her yeri şişmişti, bilekleri normalin iki misli, karnı hamile bir kadınınki gibiydi. Çok içerdi ve karaciğeri iflas etmişti. Su doluydu Mick. Askeri Hastane'de bir oda boşalmasını bekliyordu.

"Selam Hank," dedi, "bira getirdin mi?"

"Bak, Mick," dedi karısı, "doktorun ne dediğini biliyorsun: Damla yok, bira bile."

"Battaniye ne iş?" diye sordu Mick.

Aşağı baktım. Battaniye fark edilmeden içeri girebilmek için koluma dolanmıştı.

"Bende bir sürü var, işinize yarar diye düşündüm."

Kanepenin üstüne fırlattım mereti.

"Bir bira getirmedin mi?"

"Hayır Mick."

"Bir bira çok iyi gelirdi."

"Mick," dedi karısı.

"Bunca yıldan sonra şak diye kesmek kolay değil."

"Bir tane olabilir," dedi karısı, "bakkala gidip geleyim."

"Gerek yok," dedim, "ben gider dolabımdan alırım."

Ayağa kalkıp, kapıya doğru yürüdüm, gözüm battaniyenin üstündeydi. Kıpırdamadı. Kanepeden öylece baktı bana.

"Hemen dönerim," dedim ve kapıyı kapattım.

Her şey kafamda olmalı diye düşündüm. Battaniyeyi yanımda taşımış, beni izlediğini hayal etmiştim. İnsanlarla daha fazla görüşmeliydim. Dünyam çok dardı.

Yukarı çıkıp 4-5 bira aldım, kesekâğıdına koyup aşağı inmeye başladım. İkinci kattaydım ki bağrışmalar, küfürler ve bir el silah sesi duydum. Kalan basamakları koşarak inip 102'ye daldım. Mick, o şişik hali ve dumanı tüten 32 bir magnum ile ayakta duruyordu. Battaniye kanepede, bıraktığım yerdeydi.

"Mick, sen delisin!" diyordu karısı.

"Haklısın," dedi Mick, "sen mutfağa gider gitmez bu battaniye, Tanrı yardımcım olsun, kapıya doğru gitti. Kapının tokmağını çevirmeye

çalışıyordu, dışarı çıkmak istedi ama tokmağı kavrayamadı. İlk şoktan çıkınca yataktan kalkıp üstüne yürüdüm ve iyice yaklaştığımda tokmaktan sıçradı, gırtlağıma dolanıp beni boğmaya çalıştı!”

“Mick biraz rahatsız,” dedi karısı, “iğne yapıyorlar. Bazı şeyler görüyor, içerken de bazı şeyler görürdü. Hastaneye yatınca düzelir.”

“Allah kahretsin!” diye bağırdı Mick pijamalarının içinde çok şiş, “bu şey beni öldürmeye çalıştı diyorum, iyi ki magnum doluydu, dolaba koşup çıkardım, tekrar üstüme geldiğinde vurdum onu. Sürünerek uzaklaştı. Sürünüp kanepeye çıktı, şimdi de orda işte. Merminin açtığı deliği görebilirsin. Hayal filan görmedim.”

Kapı çalındı. Yöneticiydi. “Çok fazla gürültü yapıyorsunuz,” dedi. “Saat 10’dan sonra televizyon ve gürültü yok.”

Sonra gitti.

Battaniyenin yanına gittim. Gerçekten de bir delik açılmıştı. Battaniye hareketsizdi. Bir battaniyenin can alıcı noktası neresidir?

‘Tanrım, bir bira içelim,” dedi Mick, “ölüp ölmemek umurumda değil.”

Karısı 3 şişe açtı, Mick ve ben birer Pall Mall yaktık.

“Hey, moruk,” dedi, “giderken bu battaniyeyi de götür.”

“İhtiyacım yok Mick,” dedim, “sende kalsın.”

Birasından büyük bir yudum aldı. “Bu allanın cezası şeyi burdan götür!”

“İyi de, ÖLDÜ değil mi?” diye sordum.

“Nerden bileyim?”

“Bu battaniye saçmalığına inandığını mı söylemek istiyorsun Hank?”

“Evet, bayan.”

Başını geriye doğru atıp güldü, “iki kaçık orospu çocuğu tanıyorsam, sizlersiniz,” dedi. Sonra ekledi, “Sen de içiyorsun değil mi Hank?”

“Evet, bayan.”

“Çok mu?”

“Bazen.”

‘Tek istediğim bu allanın cezası battaniyeyi burdan dışarı çıkarman!” dedi Mick.

Biramdan büyük bir yudum alıp keşke votka olsaydı diye geçirdim aklımdan. ‘Tamam, dostum,” dedim, “battaniyeyi istemiyorsan alırım.”

İyice katlayıp kolumun üstüne koydum.

“İyi geceler.”

“İyi geceler Hank, ve biralar için teşekkürler.”

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım; battaniye çok hareketsizdi. Mermi canına okumuştu belki de. Odama girip bir sandalyenin üstüne fırlattım. Bir süre oturup izledim onu. Sonra aklıma bir fikir geldi.

Bulaşık kabını alıp içine biraz gazete kâğıdı doldurdum. Sonra patates soyma bıçağını aldım. Sonra da iskemleye oturdum. Battaniyeyi kucağıma alıp bıçağı kaldırdım. Ama zordu battaniyeyi kesmek. İskemlede oturup kalmıştım, Los Angeles’ın berbat gece ayazı enseme vuruyordu ve zordu kesmek. Nasıl bilebilirdim ki? Belki de bir zamanlar beni sevmiş bir kadındı bu battaniye, battaniye kılığına girip benden öç almaya çalışıyordu, iki kadın düşündüm. Sonra tek bir kadını düşündüm. Sonra mutfağa gidip bir şişe votka açtım. Doktor sert içkilere takılırsam öleceğimi söylemişti. Ama gizliden çalışıyordum ona karşı, ilk gece bir yüksük dolusu. Ertesi gece iki yüksük, derken... Bir bardak doldurdum bu kez. Ölüm değildi rahatsız edici olan, hüzün ve meraktı. Gece ağlayan bir iki iyi insan. Bir iki iyi insan. Belki de battaniye beni ölüme, kendi yanına almaya çalışan bir kadındı veya bir battaniye olarak beni sevmeye çalışıyor, nasıl yapabileceğini bilemiyordu... veya beni izlemek isteyince kapıdan çıkmasını engellediği için Mick’i öldürmeye çalışmıştı? Delilik mi? Neden olmasın? Ne delilik değildir ki? Yaşam delilik değil mi? Kurulmuş oyuncaklar gibiyiz... birkaç kez kuruluyoruz, bitince güle güle... ve ortalıkta dolanıp varsayımlarda bulunur, planlar yapar, valiler seçer, çimlerimizi biçeriz... Delilik tabii ki, ne delilik DEĞİLDİR?

Votka bardağını bir dikişte içip bir sigara yaktım. Sonra son kez battaniyeyi elime alıp kestim! Kestim, kestim ve kestim, nerden kesildiği belli olmayacak kadar küçük parçalara kestim onu... parçaları bulaşık kabına koyduktan sonra, kabı pencerenin yanına yerleştirdim ve dumanı üflemesi için vantilatörü çalıştırdım. Kap alev alırken ben mutfağa gidip bir votka daha koydum. Geri döndüğümde kırmızı ve iyi yanıyordu, eski Boston cadıları gibi, herhangi bir Hiroşima gibi, herhangi bir aşk gibi, bütün aşkların içinden bir aşk gibi, ve kendimi hiç iyi hissetmedim, hiç. İkinci bardağı içtim ve nerdeyse hiçbir şey hissetmedim. Bir tane daha koymak için mutfağa gittim, bıçağı yanımda götürmüştüm. Bıçağı lavaboya fırlatıp şişenin kapağını açtım. Lavabodaki bıçağa baktım tekrar. Yan tarafında belirgin bir kan izi vardı.

Ellerime baktım. Elimde kesik olup olmadığını kontrol ettim, İsa'nın elleri harikulade ellerdi. Ellerime baktım. Kesik yoktu. Çizik yoktu. Çentik bile yoktu.

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissettim, bacakları olmayan, ağır ve anlamsız şeyler gibi sürünerek. Deliydim ben. Gerçekten delirmiş olmalıyım.

ZIRVEDEN NOTLAR

Yeni gelenlere güvercin boku temizletirlerdi ve güvercin boku temizlerken, güvercinler gelir saçma, yüzüne, elbiselerine biraz daha sıçarlardı. Sabun falan verilmezdi — sadece su ve fırça ve zor çıkardı boklar. Daha sonra, saati 3 sentten atölyeye yollarlardı ama yeni gelmişsen önce güvercin boku temizlemen gerekirdi.

Blaine'in aklına parlak bir fikir geldiğinde ben yanındaydım. Köşede, uçamayan bir güvercin görmüştü. "Dinle," dedi Blaine, "kuşların birbirleri ile konuştuklarını biliyorum. Bu kuşa, diğerlerine anlatabileceği bir şey yapalım. Onu halledip çatıya fırlatalım ki diğerlerine başına ne geldiğini anlatabilsin."

'Tamam," dedim.

Blaine gidip kuşu yakaladı. Elinde küçük, kahverengi bir jilet vardı. Etrafına bakındı. Avlunun gölgeli bir köşesindeydi. Sıcak bir gün olduğundan mahkûmların çoğu ordaydı.

"İçinizde bu ameliyat için bana asistanlık yapacak biri var mı beyler?" diye sordu Blaine.

Cevap almadı.

Blaine kuşun bacaklarından birini kesmeye başladı. Güçlü erkekler başlarını çevirdiler. Kuşa yakın olan birkaçının ellerini şakaklarına bastırıp bakmamaya çalıştıklarını gördüm.

"Neyiniz var sizin?" diye bağırdım onlara. "Saçımıza ve gözümüze sıçmalarından bıktık! Bu kuşu halledip dama fırlatacağız ki diğerlerine anlatsın, 'Bu orospu çocuklarının şakaları yok! Yanlarına bile yaklaşmayın!' desin. Bu güvercin diğerlerine üstümüze sıçmaktan vazgeçmelerini söyleyecek."

Blaine kuşu dama fırlattı. İşe yarayıp yaramadığını hatırlayamıyorum şimdi. Ama yeri silerken iki kesik kuş bacağına rastladığımı hatırlıyorum. Çok tuhaf görünüyorlardı tek başlarına. Boklarla beraber süpürdüm onları.

II

Hücrelerin çoğu aşırı kalabalıktı ve birkaç kez ırkçı ayaklanmalar olmuştu. Ama gardiyanlar sadistti. Blaine'i benim hücremden alıp,

siyahlarla dolu bir hücreye koydular. Blaine içeri girdiğinde siyahlardan biri, “Bu benim göt oğlanım! Evet, bu adam benim göt oğlanım olacak! Aslında *hepimiz* istifade edebiliriz! Sen mi soyunursun yavrum, yoksa yardıma mı ihtiyacın var?” demişti.

Blaine elbiselerini çıkarıp yüzükoyun yere uzanmıştı.

Etrafında dolanıp duruyorlardı.

‘Tanrım! Hayatımda bu kadar ÇİRKİN bir kıç deliği görmedim!”

“Sertleşmiyorum Boyer, inan bana sertleşmiyorum!”

“Çürük domatesi andırıyor!”

Hepsi uzaklaşmış ve Blaine ayağa kalkıp elbiselerini giymişti. Avluda anlattı bana, “Şansım varmış. Beni parçalayacaklardı!” dedi.

“İğrenç kıç deliğine şükret,” dedim.

III

Bir de Sears vardı. Sears’i siyah dolu bir hücreye koydular; Sears etrafına bakınıp en irisini seçti ve onunla dövüştü. Adam ranzasında uzanmış yatıyordu. Sears havaya sıçrayıp iki dizi ile çöktü adamın göğsüne. Dövüştüler. Sears adamı marizledi. Diğerleri sadece izlediler.

Sears hiçbir şeyi umursamıyordu. Avluda bacaklarının üstüne çömelmiş, izmarit içiyordu. Siyahlardan birine baktı.

Gülümsedi. Dumanı üfledi.

“Sen benim nerden olduğumu biliyor musun?” diye sordu siyaha.

Siyah cevap vermedi.

‘Two Rivers Mississippi,” dedi Sears, bir duman çekti, içinde tuttu sonra bırakıp gülümsedi, bacaklarının üstünde salınarak.

“Severdin oraları.”

Sonra izmaritini fırlatıp kalktı, avlunun karşı tarafına doğru yürüdü.

IV

Sears beyazlara da takmıştı. Sears’in saçları tuhaftı, kafasına yapıştırılmış gibi dururlar ve havaya dikilirlerdi, kirli bir kırmızı. Yanağının birinde bıçak yarası vardı ve gözleri yuvarlak, çok yuvarlaktı.

Ned Lincoln 19 yaşında gösteriyordu ama 22’ydi — ağzı açık, kamburca ve sol gözünde yarım perde. Geldiğinin ilk günü Sears onu avluda fark etti.

“HEY, SENİ” diye bağırdı.

Çocuk dönüp baktı.

Sears parmağını ona doğru uzattı. “SEN! HARCAYACAĞIM ULAN SENİ! HAZIRLIKLI OL, YARIN BİTİRECEĞİM İŞİNİ! HARCAYACAĞIM ULAN SENİ!”

Ned Lincoln ne demek istediğini anlamamıştı, öylece durdu.

Sears her şeyi unutmuş gibi başka bir mahkûmla sohbete girdi.

Ama unutmadığını biliyorduk. Tarzı buydu. Açıklamasını yapmıştı, işte o kadar.

Çocuğun hücresinde kalanlardan biri o gece onunla konuştu.

“Hazırlıklı ol evlat, şakası yoktur. Kendine bir şeyler tedarik et.”

“Ne gibi?”

“Musluk kulbunu söküp içindeki demiri asfalta sürterek bir şiş yapabilirsin kendine. Veya iki dolara çok iyi bir şiş satabilirim sana.”

Çocuk şişi satın aldı ama ertesi gün avluya çıkmadı.

“Korkuyor küçük bok,” dedi Sears.

“Ben de korkardım onun yerinde olsaydım,” dedim.

“Sen dışarı çıkardın,” dedi.

“Ben içerde kalırdım,” dedim.

“Sen dışarı çıkardın,” dedi Sears.

“Doğru, ben dışarı çıkardım,” dedim.

Sears ertesi gün duşta kesti çocuğun nefesini. Kimse bir şey görmedi, su ve sabunla beraber akan taze kanın dışında.

V

Bazı insanlar pes etmezler. Çukur bile onları yola getiremez. Joe Statz onlardan biriydi. Sürekli çukurdaydı. Gardiyanın örnek kötü oyuncusuydu. Joe’yu adam edebilirse diğerlerini daha iyi kontrol edebilecekti.

Bir gün gardiyan iki adamını yanına alıp çukurun kapağını açtı ve dizlerinin üstüne çökerek bağırdı:

“JOE! JOE, YETTİ Mİ? ÇIKMAK İSTİYOR MUSUN JOE, UZUN BİR SÜRE GELMEYECEĞİM BURAYA!”

Yanıt gelmedi.

“JOE! JOE! DUYUYOR MUSUN BENİ!”

“Evet, duyuyorum.”

“CEVABIN NEDİR JOE?”

Joe çiş ve bok dolu kovayı kaptığı gibi gardiyanın yüzüne fırlattı. Gardiyanın adamları çukurun kapağını kapattılar.

Bildiğim kadarıyla Joe hâlâ orda, canlı veya ölü. Gardiyana yaptığı, mahkûmlar arasında yayıldı. Joe’yu düşünürdük, daha çok geceleri.

VI

Dışarı çıktığımda, diye düşünürdüm, bir süre bekleyeceğim, sonra geri dönüp dışardan bakacağım buraya ve orda neler olup bittiğini tamamen bilmiş olacağım, ve o duvarlara uzun bir süre bakıp bir daha asla buraya girmemeye yemin edeceğim.

Ama çıktıktan sonra hiç dönmedim oraya. Hiç bakmadım dışardan. Kötü bir kadın gibiydi. Geri dönmenin faydası yoktur. Bakmak bile istemezsin. Ama ondan söz edebilirsin. O kolay. Ben de biraz öyle yaptım bugün. Kolay gelsin arkadaşım sana, içerde veya dışarda.

İÇKI ORTAĞI

«Jeff’i Flower Sokağı’nda bir yedek parçacıda çalışırken tanımıştım, belki de Figueroa Sokağı’ydı, ikisini hep karıştırırım. Neyse, ben gelen parçalardan sorumluydum, Jeff daha çok ayak işlerine bakardı. Eski parçaları boşaltır, yerleri süpürür, helaya tuvalet kâğıdı filan koyardı. Ülkenin muhtelif yerlerinde bu tip işler yaptığım için küçümsemem bu adamları. Beni nerdeyse mahvetmiş bir kadınla ilişkimi yeni bitirmiştim. Yeni bir ilişki istemiyordum, at yarışları, otuzbir ve içki ile dolduruyordum boşluğu. Samimiyetle, böyle takıldığım zamanlar hep daha mutlu olmuş, bu dönemlerde kadınlara son vermeyi düşünmüşümdür, tövbe, asla, demişimdir kendi kendime. Tabii ki biri çıkıverirdi — seni avlarlardı, ne kadar ilgisiz olursan ol. Sanırım gerçekten ilgisiz olduğun zamanlar yapışırlardı yakana, seni bunalıma sokmak için. Kadınlar yapar bunu; erkek ne kadar güçlü olursa olsun bunu başarırlar. Ama neyse, Jeff’i tanıdığımda durumum buydu —kadınsız— ve ilişkimizin hiçbir homoseksüel yanı yoktu. Şanslarına güvenerek yaşayan, seyahat eden, kadınların yaktığı iki adam. Hatırlıyorum, bir keresinde The Green Light’ta oturmuş bira içiyordum, masadaydım, at yarışları sonuçlarını okuyordum ve bir grup insan konuşurken kulağıma şöyle bir şey geldi, “Evet, Küçük Flo fena yaktı Bukowski’yi. Fena yaktı seni değil mi Bukowski?”

Başımı kaldırdım. Gülüyorlardı. Ben gülmedim. Biramı kaldırıp, “Evet,” dedim, sonra bir yudum alıp masaya koydum tekrar.

Başımı tekrar kaldırdığımda genç bir siyah kız elinde birası ile masamdaydı. “Bak moruk,” dedi, “bak moruk...”

“Merhaba,” dedim.

“Bak moruk, bu Küçük Flo’nun canını sıkmasına izin verme, izin verme seni parçalamasına. Toparlanabilirsin.”

“Biliyorum toparlanabileceğimi. Vazgeçmek gibi bir niyetim yok.”

“Güzel. Sadece çok üzgün görünüyordun, öyle üzgün görünüyordun ki.”

‘Tabii, üzgünüm, içime işledi, kanıma. Ama geçer. Bira?”

“Evet. Ama benden.”

O gece bana gidip seviştik ama kadınlara veda ettim onunla — 14 veya 18 ay kadar sürdü. Peşine düşmezsen böyle dönemler yaşayabilirsin.

Her gece işten sonra içiyordum, evde, tek başıma, hafta sonları at yarışlarına da biraz param kalıyordu, hayat sadeydi ve fazla acı çekmiyordum. Belki yaşamak için fazla bir neden yoktu ama acı çekmemek yeterli bir neden sayılmalı. Jeff'i görür görmez nasıl biri olduğunu anladım. Benden genç olmasına rağmen, kendimin bu genç modelini tanıdım.

“Acayip akşamdan kalmasın evlat,” dedim ona bir sabah.

“Başka yolu yok,” dedi, “unutmak gerek.”

“Haklısın galiba,” dedim, “tımarhaneye düşmektense akşamdan kalmak yeğdir.”

O gece işten sonra yakın bir bara gittik. Benim gibiydi, yemek düşünmüyordu, erkekler yemeği düşünmez. Aslında, fabrikanın en güçlü erkeklerindendik ama hiç durup düşünmezdik bunu. Yemek sıkıcıydı işte. Barlardan da bayağı sıkılmıştım o dönem — onları cennete götürecek kadının içeri girmesini bekleyen geri zekâlı yalnız erkekler sürüsü. En can sıkıcı iki kalabalık, at yarışları kalabalığı ve bar kalabalığıdır. Erkekler özellikle. Sürekli kaybeden ve durup toparlanamayan kerizler. Ve *ben* tam ortalarındaydım. Jeff işimi kolaylaştırıyordu. Demek istediğim, bu tarz onun için henüz yeniydi ve heyecan duyuyordu, nerdeyse gerçekmiş gibi yaşıyordu, sanki aldığımız iki kuruşu içkiye, kumara, ucuz odalara harcamıyor da anlamlı bir şeyler yapıyormuşuz gibi; sürekli işten kovuluyor, iş arıyor, kadınlar tarafından yakılıyorduk ve cehennemdeydik sürekli, ama umursamıyorduk. Hiçbir şeyi.

“Dostum Gramercy Edwards ile tanışmanı istiyorum,” dedi.

“Gramercy Edwards?”

“Evet, Gram dışarda olduğundan çok içerdedir.”

“Kodes mi?”

“Kodes ve tımarhane.”

“İlginç. Gelmesini söyle.”

‘Telefon edeceğim, çok sarhoş değilse gelir...”

Gramercy Edwards bir saat sonra geldi. Neyse ki o zamana kadar durumu daha iyi kontrol edebilecek bir duruma gelmiştim, çünkü Gramercy Edwards kapıdan içeri girdi — ıslahhane ve hapisane kurbanı. Gözleri yukarı doğru yuvarlanıp duruyordu, beyninin içine bakıp ters giden şeyin ne olduğunu görmek ister gibi. Üst-baş paçavra, pantolonunun yırtık cebinde

bir şişe büyük şarap. Korkunç kokuyordu ve ağzında sarılmış bir sigara vardı. Jeff bizi tanıştırdı. Gram şarap şişesini cebinden çıkarıp bana ikram etti. Aldım. Kapanışa kadar içtik.

Sonra Gramercy'nin oteline doğru yürüdük. O günlerde, sanayi bölgeyi istila etmeden önce, yoksullara oda kiralayan eski evler vardı ve bu evlerden birinin sahibesi, kıymetli mülkünü koruması için buldog köpeğini geceleri salardı. Orospu çocuğunun hiç şakası yoktu: Birçok sarhoş gecemde ödümü patlatmıştı, yolun hangi yanının onun hangi yanının benim olduğunu öğreninceye kadar. Onun istemediği yanı ben seçmiştim.

'Tamam," dedi Jeff, "bu gece haklayacağız o orospu çocuğunu. Bak Gram, yakalamak benim işim. Eğer yakalayabilirsem gerisi sana kalıyor."

"Sen onu yakala," dedi Gram, "çelik yanımda. Yeni bileylettim."

Yürüdük. Kısa bir süre sonra bir hırıltı sesi duyduk ve buldog bize doğru geliyordu. But dişlemekte ustaydı. Bekçilikte üstüne yoktu. Kendinden çok emin bir şekilde bize doğru geliyordu. Jeff nerdeyse üstümüze gelene kadar bekledi, sonra yan dönüp köpeğin üstüne atladı. Köpek kaydı ve hemen geri döndü ama Jeff sıçrayışının altından kaçarken yakaladı onu. Kolunu buldoğun ön bacaklarının altından dolayıp ayağa kalktı. Buldog çaresiz bir şekilde hırlayıp kıvranıyordu, kamı açıkta kalmıştı.

"Hehehehe," diye güldü Gramercy, "hehehehe!"

Ve bıçağı saplayıp bir dörtgen kesti. Sonra 4 parçaya ayırdı dörtgeni.

"Tanrım," dedi Jeff.

Her yer kana bulanmıştı. Jeff buldoğu yere bıraktı. Buldog kıpırdamadı. Yürüdük.

"Hehehehe," diye güldü Gramercy, "o orospu çocuğu kimseyi rahatsız edemeyecek artık."

"İğreniyorum sizden," dedim. Odama çıkıp zavallı köpeği düşündüm. Jeff'e kızgın kaldım birkaç gün, sonra unuttum...

Gramercy ile karşılaşmadım bir daha ama Jeff ile içmeye devam ettim. Yapacak başka bir, şey yok gibiydi.

Her sabah işe hasta gidiyorduk... Bize özel bir şakaydı. Her gece tekrar sarhoş oluyorduk. Yoksul adam başka ne yapabilir? Kızlar alelade işçileri kovalamaz, doktorların, bilim adamlarının, avukatların, işadamlarının filan peşindedirler. Onlar işlerini bitirdikten sonra sıra bize geliyordu ve artık kız değildiler — bize kullanılmış, deforme, hasta ve

kaçıklar düşüyordu. Bir süre sonra ıskartaları almaktansa vazgeçiyordun. Veya vazgeçmeye çalışıyordun, içkinin yararı oluyordu. Jeff barları seviyordu, ben de ona takılıyordum. Jeff'in problemi içtiği zaman kavga çıkarmayı sevmesiydi. Bana bulaşmıyordu neyse ki. İyi dövüşüyor, yumruktan kaçmasını iyi biliyordu, ve güçlüydü, belki de şimdiye kadar tanıdığım en güçlü adamdı. Kabadayı değildi ama birkaç tane yuvarladı mı çıldırıyordu. Bir gece üç kişiyi hakladığına şahit oldum. Ara sokakta yere serdiği üç kişiye bakıp ellerini cebine sokmuş, sonra bana bakıp, "Hadi gidip bir şeyler içelim," demişti.

Sözünü edip kasılmamıştı.

Cumartesi akşamları en iyi akşamlardı tabii ki. Pazar günleri akşamdan kalmalığımızı üstümüzden atabiliyorduk. Genellikle yine sarhoş olup tazeliyorduk akşamdan kalmalığımızı ama hiç olmazsa pazar sabahı o durumda, köle maaşı ile çalıştığımız, bir gün koyulacağımız veya ayrılacağımız işimize gitmek zorunda değildik.

O cumartesi akşamı Green Light'ta oturuyorduk ve sonunda karnımız acıktı. Çinli'nin yerine yürüdük, oldukça klas ve temiz bir yerdi, ikinci kata çıkıp arkalarda bir masaya oturduk. Jeff sarhoştu ve lambayı devirdi. Büyük bir gürültü ile kırıldı lamba. Herkes baktı. Başka bir masaya servis yapan Çinli garson bize özellikle memnuniyetsiz bir şekilde baktı.

"Sakin ol," dedi Jeff, "hesaba ilave et. Öderim."

Hamile bir kadın Jeff'e bakıp duruyordu. Yaptığından ötürü çok mutsuz olmuş gibi bir hali vardı. Anlayamamıştım. O kadar da vahim bir şey değildi. Garson bize servis yapmak istemiyordu, veya bizi bekletiyordu ve bu hamile kadın bize bakmayı sürdürüyordu. Jeff iğrenç bir suç işlemişti sanki.

"Ne var güzelim? Biraz aşk mı istiyorsun? Arka kapıda bekleyeyim seni istiyorsan. Yalnızlık mı çekiyorsun yavrum?"

"Kocamı çağıracağım. Aşağıya, tuvalete indi. Çağıracağım onu. Gidip getireceğim. O sana gösterir!"

"Neyi gösterecek?" diye sordu Jeff, "pul koleksiyonunu mu?

Yoksa kelebek koleksiyonunu mu?"

"Gidip çağıracağım onu! Şimdi!"

"Hanımefendi," dedim, "lütfen yapmayın. Kocanıza ihtiyacınız vardır. Lütfen yapmayın hanımefendi."

'Yapacağım," dedi, "yapacağım."

Ayağa kalkıp merdivenlere doğru koştu. Jeff peşinden koşup onu yakaladı, çevirdi ve “Aşağı inmene yardımcı olayım,” dedi.

Sonra çenesine bir yumruk attı ve kadın merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Midem bulanmıştı. Köpekli gece kadar korkunçtu.

“Aman tanrım Jeff! Hamile bir kadını merdivenlerden aşağı yuvarladın! Bu ödlekçe ve aptalca! İki kişiyi öldürmüş olabilirsin! Acayip saldırgan oluyorsun, neyi ispatlamaya çalışıyorsun?”

“Kes sesini,” dedi Jeff, “yoksa sen de yiyeceksin bir tane!”

Jeff delicesine sarhoştu, merdivenin başında durmuş, sallanıyordu. Aşağıda kadının etrafına toplanmışlardı. Hâlâ hayatta görünüyordu, bir yerleri kırılmamıştı ama bebeğin durumunu bilmeye imkân yoktu. Bebeğe bir şey olmamasını ümit ettim. Sonra kocası tuvaletten çıktı ve karısını gördü. Ona olanları anlatıp Jeff’i işaret ettiler. Jeff dönüp masaya doğru yürüdü. Kadının kocası basamakları roket gibi çıktı, iri bir adamdı, Jeff kadar iri ve onun kadar genç. Jeff’e kızmıştım, onu uyarmadım. Adam arkadan Jeff’in üstüne saldırıp boyunduruğa aldı. Jeff nefessiz kaldı ve yüzü kıpkırmızı oldu ama yüzünde bir tebessüm vardı, tebessüm belirmişti yüzünde. Kavga etmeye bayılıyordu. Bir eli ile adamın kafasını kavradı sonra diğer elini de kullanarak adamı yere paralel bir konuma getirdi. Jeff adamı merdivenlere doğru götürürken adam hâlâ Jeff’in boğazını sıkıyordu. Jeff merdivenlerin başında durdu ve adamı üstünden fırlattı. Adamı havaya kaldırıp boşluğa fırlattı. Adamın yuvarlanması kesildiğinde hiç hareket etmedi. Ordan toz olmayı düşünmeye başlamıştım.

Sonra birtakım Çinliler aşağıda dolanmaya başladı. Koşuşup birbirleri ile konuşuyorlardı. Aşçılar, garsonlar, patronlar. Sonra koşarak yukarı çıkmaya başladılar. Ceketimin cebinde bir cep viskisi vardı, masaya oturup eğlenceyi izlemeye karar verdim. Jeff onları merdivenin başında karşılayıp bir yumrukla aşağıya yolluyordu. Sayıları giderek artıyordu. Bu kadar Çinli nerden çıkmıştı bilemiyorum. Sayıca bu kadar fazla oluşları Jeff’i geriletmişti, odanın ortasında durmuş onları yere seriyordu. Jeff’e yardım ederdim ama köpeği ve hamile kadını düşündükçe orda oturup içkimi içiyor, izliyordum.

Nihayet iki tanesi Jeff’e arkadan sarıldılar, bir diğeri kolunu yakaladı, başka biri bacağını, biri de boynunu. Bir karınca sürüsünün bir örümceği aşağı indirmesine benziyordu. Sonra yere çökerttiler, onu yerde tutmaya çalışıyorlardı, hareket etmesini engellemeye. Dediğim gibi, ömrümde

gördüğüm en güçlü adamlardan biriydi. Onu yere yapıştırmışlardı ama hareket etmesini engelleyemiyorlardı. Arada sırada Çinliler'den biri görünmez bir gücün etkisi altındaymışçasına havalanıp uçuyordu. Tekrar üstüne atlıyorlardı. Onu yakalamışlardı ama yapabilecekleri bir şey yoktu. Mücadele edip duruyordu ve Çinliler vazgeçmemesinden ötürü çok mutsuz görünüyorlardı.

Bir yudum daha alıp şişemi cebime soktum, kalkıp yanlarına gittim.

"Hareketsiz tutabilirseniz işini bitirebilirim," dedim, "daha sonra canıma okuyacak ama başka yolu yok."

Çömelip göğsüne oturdum.

"Hareket etmesin! Şimdi başını tutun! Bu şekilde, hareket ederken vuramam ona! Allah kahretsin, sıkı tutun! Bir düzine adamsınız, allah kahretsin! Bir insanı hareketsiz tutmayı beceremez misiniz? Sıkı tutun! Sıkı!"

Yapamıyorlardı. Jeff yuvarlanıp sallanıyordu. Tükenmek bilmeyen bir gücü vardı. Vazgeçip tekrar masaya döndüm, bir yudum daha aldım. Beş dakika kadar devam etti.

Sonra Jeff birden hareketsiz kaldı. Kıpırdamıyordu. Çinliler onu tutup izlemeye devam ettiler. Ağlama sesleri duydum. Jeff ağlıyordu! Yaşlar akıyordu yüzünden. Yüzü bir göl gibi parıldıyordu. Sonra haykırdı, ulurcasına — tek kelime:

"A N N E !"

O anda sirenleri duydum. Ayağa kalkıp, yanlarından geçtim ve aşağı yürüdüm. Yarı yolda polislerle karşılaştım.

"Yukarda memur bey! Acele edin!"

Yavaşça ön kapıdan çıktım. Sonra bir ara sokağa saptım, ve koşmaya başladım. Başka bir sokağa çıktığımda ambulans sirenlerini duyabiliyordum. Odama gidip, perdeleri çektim ve ışığı söndürdüm. Şişeyi yatakta bitirdim.

Pazartesi günü Jeff işe gelmedi. Salı günü Jeff işe gelmedi. Çarşamba da. Neyse, onu bir daha görmedim. Hapisanelere de bakmadım.

Bir süre sonra devamsızlıktan kovuldum ve şehrin batısına taşındım. Sears-Roebuck'ta bir depo işi buldum. Sears-Roebuck'taki çocuklar akşamdan kalmıyorlardı, terbiyeliydiler, narindiler. Hiçbir şey rahatsız etmiyordu onları. Yemeğimi yalnız yiyip, onlarla çok az konuşuyordum.

Jeff iyi bir insan değildi sanırım. Çok hata yapıyordu, vahim hatalar, ama ilginç biriydi gerçekten, yeterince ilginç. Şimdi hapistedir herhalde veya birileri onu öldürmüştür. Bir daha onun gibi bir içki ortağı bulamayacağım. Herkes uyuyor, akılları başlarında ve olmaları gerektiği gibiler. Arada sırada onun gibi gerçek bir orospu çocuğuna ihtiyaç duyuyor insan. Ama şarkıda dedikleri gibi — Nereye gitti herkes?

DÜŞKÜNLER KOĞUŞUNDA YAŞAM VE ÖLÜM

Ambulans doluydu ama yukarda bir yer buldular bana ve yola koyulduk. Ağızdan kan kusuyordum, bol miktarda ve akımdaki insanların üstüne kusacağımdan korkuyordum. Sireni dinleyerek yol alıyorduk. Uzaktan geliyormuş gibiydi, bizim ambulanstan gelmiyordu sanki. Belediye hastanesine gidiyorduk, hepimiz. Yoksullar. Düşkünler. Hepimizin bir yerlerinde bir şeyler vardı ve bazılarımız geri dönmeyecekti. Tek ortak yanımız yoksul oluşumuz ve fazla bir şansımız olmayışıydı. İstiflenmiştik. Bir ambulansın bu kadar insan alabildiğini bilmiyordum.

‘Tanrım, yüce Tanrım,” dediğini duydum altımdaki siyah kadının, “BENİM başıma böyle bir şey gelebileceğini düşünmemiştim hiç! Asla düşünmedim yüce Tanrım...”

Ben aynı duyguları taşımıyordum. Uzun bir süredir oynaşıyordum ölümle. Çok iyi dost olduğumuzu söyleyemem ama birbirimizi iyi tanıyorduk. O gece çabuk davranıp epey yaklaşmıştı bana. Uyanlar almıştım: mideme kılıç batırıyorlarmış gibi sancılar ama ihmal etmiştim. Dayanıklı biri olduğumu düşünmüştüm, acı benim için talihsizlikti. Önemsememiştim. Sancılarımın üstüne viski içip işimi sürdürmüştüm. İşim sarhoş olmaktı. Viski açtı başıma bunu; şarapla yetinmeliydim.

İçerden gelen kan, o parmak kesiğinden akan berrak kırmızı değildir. İçten gelen kan, mor, nerdeyse siyahtır ve berbat kokar, boktan daha berbat. Bize hayat veren sıvı, bira sıçmığından daha berbat kokar.

Tekrar kusacak gibi olduğumu hissettim. Yediğiniz bir şeyleri kusmaktan farklı değildi bu duygu, kan geldiğinde insan biraz rahatlıyordu. Ama sadece bir yanılsamaydı bu... her ağız dolusu insanı Ölüm Baba’ya biraz daha yaklaştırıyordu.

“Ah Tanrım, Tanrım, hiç aklıma gelmezdi...”

Kan geldi ve ağzımda tuttum. Ne yapacağımı bilemiyordum. Bulunduğum yerden aşağıdaki dostlarımı fena halde ıslatabilirdim. Kanı ağzımda tutup ne yapacağımı düşündüm. Ambulans bir köşe döndü ve kan ağzımın kenarlarından sızmaya başladı. İnsan ölürken bile edepli olmak

zorundaydı. Kendimi toparlayıp yuttum kanı. İğrençti. Ama problemi halletmiştim. Bir sonrakini sallayabileceğim bir yere çabuk varmayı ümit ettim sadece.

Gerçekten ölümü düşünmüyor insan; tek düşüncem şuydu: Bu çok rahatsız edici bir durum, olayları kontrol edemiyorum artık. Seçimlerinizi kısıtlayıp itip kakıyorlardı insanı.

Ambulans nihayet hastaneye vardı, bir masanın üstündeydim ve bana sorular soruyorlardı: dinim neydi? nerde doğmuştum? daha önceki ziyaretlerimden belediyeye borcum var mıydı? ne zaman doğmuştum? annem babam sağ mıydı? evli miydim? bildiğiniz şeyler. İnsanla hiçbir şeyi yokmuş gibi konuşurlar; her an ölebilirsin endişesini oynamıyorlardı bile. Ve hiç acele etmezler. İnsanı sakinleştiren bir tavırdı bu ama onların amacı sizi sakinleştirmek değildi. Artık bıkmışlardır ve ölüp ölmediğin umurlarında değildir, uçtuğun veya osurduğun bile. Hayır, osurmamanı yeğlerler.

Sonra bir asansördeydim ve kapı, karanlık bir bodrumu andıran bir yere açıldı. Dışarı çıkardılar beni tekerlekli yatakta. Bir yatağa yerleştirip gittiler. Birden bir hademe çıktı ve bana küçük beyaz bir hap verdi.

“Al bunu,” dedi. Hapı yuttum, bana bir bardak su verdi ve kayboldu. Uzun zamandır bu kadar şefkat göstermemişti kimse bana. Arkama yaslanıp etrafımı inceledim. 8 veya 10 yatak vardı, hepsinde erkek Amerikalılar yatıyordu. Hepimizin teneke kovada suyu ve komodinimizin üstünde bir bardağı vardı. Çarşaflar temizdi. Çok karanlıktı orası ve soğuk, bir apartman dairesinin kileri gibi. Tek bir ampul yanıyordu, çıplak. Yanımızdaki yatakta çok iri biri yatıyordu, yaşlıydı, 55 gibi, ama azmandı; cüssesinin büyük kısmı yağdı, ancak çok güçlü bir görünümü de vardı. Yatağına bağlanmıştı. Dümdüz tavana bakıp konuşuyordu.

“... ve öyle hoş bir çocuktu ki, öyle temiz ve hoş, işe ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de ‘görünümün hoşuma gitti, iyi bir ızgara aşçısına ihtiyacımız var, iyi ve namuslu birine, ve namuslu yüzü gördüm mü tanırım evlat, karakteri okurum, ben ve kanınla çalış, kendine ömür boyu bir iş buldun evlat...” dedim, ‘Olur efendim,’ dedi, aynen böyle söyledi, işe alındığı için mutlu olmuştu ve dedim ki, ‘Martha, iyi bir çocuk bulduk, temiz ve iyi biri, diğer orospu çocukları gibi kasayı tırtıklamayacak.’ Gidip özel bir fiyata tavuk aldım, çok hesaplı. Martha tavukla çok çeşitli şeyler yapabilir, iş tavuğa gelince elleri sihirlidir. Albay Sanders eline su dökemez.

Çıkıp hafta sonu için 20 tavuk satın aldım. İyi bir hafta sonu olacaktı, tavuk spesiyal. 20 tavuk aldım gidip. Albay Sanders'in mesleğini elinden alacaktık, iyi bir hafta sonu 200 dolar net kâr bırakabilirdi. Çocuk tavukları yolup temizlememize bile yardımcı oldu, kendi zamanından feda ederek. Martha ve ben çocuksuzduk. Giderek seviyordum çocuğu. Neyse, Martha arka tarafta tavukları pişirdi, bütün tavuklar hazırdı... 19 değişik tarzda tavuk yapmıştı, kıçımızın deliğinden tavuk çıkacaktı nerdeyse. Çocuğun tek yapması gereken, hamburger, stek gibi diğer şeyleri kızartmaktı. Tavuk hazırdı. Ve allah için iyi bir hafta sonuydu, cuma akşamı, cumartesi ve pazar. Çocuk çok iyi çalışıyordu, ve iyi huyluydu. Yanında olmaktan zevk duyuyordunuz. Çok komik espriler yapıyordu. Bana Albay Sanders diyordu, ben de ona oğlum diyordum. Albay Sanders ve Oğlu, buyduk biz. Cumartesi akşamı kapattığımızda hepimiz yorgun ama mutluyduk. Tek parça tavuk bile kalmamıştı. Acayip dolu olmuştuk, boş masa bekleyenler, görülmemiştir böyle bir şey. Kapıyı kapattım ve bir şişe viski çıkardım, hepimiz orda yorgun ve mutlu oturup birkaç tane içtik. Çocuk bulaşıkları yıkayıp yerleri süpürdü. 'Tamam Albay Sanders, sabah kaçta tekmil veriyorum?' dedi. Gülümsüyordu. 'Sabah 6.30,' dedim ona ve kepini alıp gitti. 'Müthiş iyi bir çocuk bu, Martha,' dedim ve paraları saymak için kasaya gittim. Kasa BOŞTU! Ve diğer iki günün hasılatının içinde olduğu puro kutusu gitmişti, onu da bulmuştu. Öyle temiz pak bir çocuk... anlayamıyorum... ömür boyu çalışabileceğini söylemiştim ona, öyle demiştim. 20 tavuk... Martha tavuklarını iyi bilir... Ve o çocuk, o beş para etmez ödlek orospu çocuğu, lanet parayı alıp kaçtı, o çocuk..."

Sonra bağırdı. Birçok insanın bağırdığına şahit olmuştum ama hiçbiri böyle bağırmamıştı. Kayışları koparacaktı nerdeyse. Yatak yerinden oynadı, duvarlar bağırışı bize geri yansıttı. Adam tam bir ıstırap içindeydi. Kısa bir bağırış değildi. Bir türlü kesilmedi. Sonra durdu. Biz, 8 veya 10 Amerikan erkeği, hasta, yataklarına uzanmış, sessizliğin tadını çıkardık.

Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Öyle iyi bir çocuktu ki, görünümü hoşuma gitmişti. Ömür boyu bir işi olduğunu söylemiştim. Komik espriler yapıyordu, yanında olmak keyifliydi. Gidip 20 tavuk aldım. 20 tavuk, iyi bir hafta sonunda 200 dolar kaldırabilirsiniz. 20 tavuğumuz vardı. Çocuk bana Albay Sanders diyordu..."

Yatağımdan dışarı eğilip bir ağız dolusu kan kustum...

Ertesi gün bir hemşire gelip tekerlekli bir yatağa yatmama yardımcı oldu. Hâlâ kan kusuyordum ve güçsüzdüm. Beni asansöre soktu.

Teknisyen makinesinin arkasına geçti. Göbeğime bir sivri uç dayayıp orda durmamı söylediler. Çok güçsüz hissediyordum kendimi.

“Ayakta duramayacak kadar güçsüzüm,” dedim.

“Sadece dur,” dedi teknisyen.

“Durabileceğimi sanmıyorum,” dedim.

“Kımıldama,” dedi.

Arkaya doğru yavaşça düşmeye başladığımı hissettim.

“Düşüyorum,” dedim.

“Düşme,” dedi.

“Kımıldama,” dedi hemşire.

Sırt üstü düştüm. Lastik gibi hissettim kendimi. Yere çarptığımda hiçbir şey hissetmemiştim. Çok hafifmişim gibi geldi bana. Öyleydim herhalde.

“Allah kahretsin!” dedi teknisyen.

Hemşire ayağa kalkmama yardım etti ve makinenin sivri ucunu göbeğime dayadılar tekrar.

“Duramıyorum,” dedim, “galiba ölüyorum.’ Ayakta duramıyorum: Üzgünüm ama duramıyorum.”

“Kımıldama,” dedi teknisyen, “öyle dur.”

“Kımıldama,” dedi hemşire.

Düştüğümü hissettim. Sırt üstü düştüm tekrar.

“Kusura bakmayın,” dedim.

“Allah belanı versin!” diye bağırdı teknisyen, “iki film harcattın bana! Bu kahrolası filmler para ile alınıyor!”

“Özür dilerim,” dedim.

“Çıkar onu burdan,” dedi teknisyen.

Hemşire kalkmama yardım edip tekrar tekerlekli yatağa yatırdı beni. Bir şarkı mırıldanarak asansöre soktu.

Beni o bodrumdan aldılar ve geniş bir odaya koydular, çok geniş bir odaya. Orda ölmekte olan 40 kadar insan vardı. Çağrı düğmelerinin telleri koparılmıştı ve her iki tarafı kurşun levhalarla kaplı tahta bir kapı bizi doktor ve hemşirelerden ayrı tutuyordu. Yatağımın kenar demirlerini kaldırmışlardı ve sürgü kullanmam istenmişti ama hoşlanmıyordum sürgüden, özellikle içine kan kusmak ve hele sıçmak zorunda olduğumda.

Kullanışlı bir sürgü icat eden kişi, doktor ve hemşirelerin sonsuza dek nefretlerine hedef olacak.

Sıçma isteği duyuyordum ama olmuyordu. Tabii ki tek besinim süt olduğu ve midem yırtık olduğu için makata fazla bir şey yollayamıyordum. Bir hemşire bana sert bir rosto ile yarı haşlanmış havuç ve yarı püre halinde patates teklif etmişti. Reddettim. Boş bir yatağa ihtiyaçları olduğunu biliyordum. Neyse, sıçma isteğim geçmiyordu. Tuhaf. Ordaki ikinci veya üçüncü gecemdi. Çok güçsüzdüm. Yatağımın bir yanını indirmeyi başardım ve yataktan kalkabildim. Helaya gidip oturdum, abandım ve oturdum orda ve ıkındım. Sonra kalktım. Hiç! Sadece biraz kan. Sonra bir atlı karınca dönmeye başladı beynimde, bir elimle duvara yaslanıp bir ağız dolusu kan kustum. Sifonu çekip dışarı çıktım. Yarı yolda kan geldi tekrar ağzıma. Düştüm. Sonra yerde bir ağız dolusu daha kustum, insanların içinde bu kadar kan olduğunu bilmiyordum. Bir ağız dolusu daha saldım.

“Seni orospu çocuğu,” diye bağırdı yaşlı bir adam yatağından, “sus da uyuyalım biraz.”

“Bağışla yoldaş,” dedim, ve kendimi kaybettim.

Hemşire öfkeliydi. “Sana yatağının yanlarını indirme demedim mi orospu çocuğu? Gecemi piç edip duruyorsunuz pis herifler!”

“Bacaklarının arası leş gibi kokuyor,” dedim ona, ‘Tijuana kerhanelerinde olmalıydın.”

Saçımdan tutup başımı kaldırdı ve yüzümün sol yanına sert bir tokat attı, elinin tersi ile bir tane de sağa.

“Sözünü geri al!” dedi, “Geri al sözünü!”

“Florence Nightingale,” dedim, “seni seviyorum.”

Başımı tekrar yere koyup dışarı çıktı. Kadının içinde ruh ve ateş vardı; hoşuma gitmişti. Kendi kanımın üstünde yuvarlanıp, hasta gömleğimi kirlettim. Bu ona iyi bir ders olurdu. Florence Nightingale başka bir dişi sadist ile geldi ve beni bir tekerlekli iskemleye oturtup yatağıma götürdüler.

“Çok fazla lanet gürültü var!” dedi yaşlı adam. Haklıydı.

Beni yatağa yatırdılar ve Florence yan parmaklığı kaldırdı tekrar. “Orospu çocuğu,” dedi, “yataktan çıkma yoksa canına okurum.”

“Em beni,” dedim, “gitmeden önce em beni.”

Demir parmaklıkların üstünden bana doğru eğildi ve yüzüme baktı. Çok trajik bir yüzüm var. Bazı kadınlara çekici gelir.

Gözleri iri ve tutkuluydu, benimkilere bakıyorlardı. Çarşafı indirip, gömleğimi kaldırdım. Yüzüme tükürüp dışarı çıktı...

Sonra başhemşire geldi.

"Bay Bukowski," dedi, "size daha fazla kan veremiyoruz. Kan krediniz yok."

Gülümsedi. Beni ölüme terk edeceklerini bildiriyordu bana.

"Peki," dedim.

"Bir rahip görmek ister misiniz?"

"Ne için?"

"Giriş kartınızda Katolik olduğunuz yazılı."

"Öylesine yazdım."

"Neden?"

"Katoliktim. Ama 'dinsiz' yazınca insanlar bir sürü soru soruyorlar."

"Biz sizi Katolik olarak kaydetmiş bulunuyoruz, Bay Bukowski."

"Dinle, konuşmakta zorluk çekiyorum. Ölüyorum. Tamam, tamam, Katoliğim, öyle olsun."

"Size daha fazla kan veremiyoruz, Bay Bukowski."

"Babam belediye için çalışıyor. Onların bir kan programı olmalı. Los Angeles Belediye Müzesi. Bay Henry Bukowski diye biri. Benden nefret eder."

"Araştıralım."...

Ben yukardayken evraklarımın aşağı inmesi gerekti. Dördüncü günüme kadar doktor görmemiştim, dördüncü gün benden nefret eden babamın iş güç sahibi iyi biri olduğunu, işi olmayan ve ölmekte olan ayyaş bir oğlu olduğunu ve kan programına kan verdiğini öğrenmişlerdi, bir şişe kanı çengele takıp bana verdiler. 13 şişe kan ve 13 şişe glikoz verdiler, aralıksız. Hemşire iğneyi sokacak yer bulmakta zorlanıyordu...

Bir keresinde uyanmıştım, başımda bir rahip duruyordu.

"Peder," dedim, "lütfen gidin. Bunsuz da ölebilirim."

"Gitmemi mi istiyorsun oğlum?"

"Evet, peder."

"İnancını yitirdin mi?"

"Evet, inancımı yitirdim."

"Bir kez Katoliksen, hep Katoliksindir oğlum."

"Saçmalıyorsun peder."

Yanımdaki yatakta yatan yaşlı adam, “Peder, peder, ben sizinle konuşurum, benimle konuşun peder,” dedi.

Rahip yanına gitti. Ben ölmeyi bekledim. Ölmediğimi gayet iyi biliyorsunuz, yoksa size bunları anlatıyor olamazdım şimdi...

Beni bir siyah ve bir beyaz ile aynı odaya koydular. Beyaz adama her gün taze güller yolluyorlardı. Gül yetiştirip çiçekçilere pazarlayan biriydi. O sıralar gül mül yetiştirmiyordu. Siyah olan benim gibi iç kanama geçirmişti. Beyaz adamın kalbi kötüydü, çok kötü. Öylece yatıp duruyorduk ve beyaz adam gül yetiştirmekten söz edip duruyordu; bir sigara için neler vermezdi. Ben artık kan kusmuyordum. Şimdi kan sıçıyordum sadece. Yırttığımı hissediyordum. Bir kan şişesini yeni boşaltmıştım ve iğneyi çıkarmışlardı.

“Sana sigara bulabilirim Harry.”

‘Tanrım, sağol Hank.”

Yataktan kalktım. “Biraz para ver.”

Harry bana biraz bozukluk verdi.

“Eğer içerse ölür,” dedi Charley. Charley siyah adamdı.

“Palavra Charley, birkaç sigaranın kimseye zararı olmaz.”

Odadan çıkıp koridorun sonuna gittim. Bekleme odasında bir sigara makinesi vardı. Bir paket alıp geri döndüm. Sonra Charley, Harry ve ben uzanıp sigaralarımızı tüttürdük. Bu, sabah oluyordu. Öğleden sonra bir doktor geldi ve Harry’yi bir makineye bağladı. Makine tükürdü, osurdu, kükredi.

“Sigara içiyorsun değil mi?” diye sordu doktor Harry’ye.

“Hayır doktor, yemin ederim, içmiyorum.”

“Hanginiz aldınız ona sigaraları?”

Charley tavana baktı. Ben tavana baktım.

“Bir sigara daha iç ve öldün,” dedi doktor.

Sonra makinesini alıp dışarı çıktı. O çıkar çıkmaz sigara paketini yastığımın altından çıkardım,

“Ver bir tane,” dedi Harry.

“Doktorun ne dediğini duydun,” dedi Charley.

“Evet,” dedim, harikulade bir mavi duman bulutu üfleyerek, “doktorun ne dediğini duydun ‘bir sigara daha iç ve öldün.’ ”

“Böyle çekmektense mutlu ölmeyi yeğlerim,” dedi Harry.

“Senin ölümünden ben sorumlu olamam Harry,” dedim, “bu paketi Charley’ye fırlatıyorum, isterse o sana bir tane versin.”

Sigaraları orta yatakta yatan Charley'ye fırlattım.

'Tamam, Charley," dedi Harry, "ver onları bana."

'Yapamam Harry, seni öldüremem."

Charley sigaraları bana geri fırlattı.

"Hadi Hank, bir tane."

"Hayır, Harry."

"Lütfen, yalvarırım, bir tane, tek bir tane!"

"Off, Tanrım!"

Paketi fırlattım ona. Bir tane çıkarırken elleri titriyordu.

"Kibrit yok. Kibritler kimde?"

"Allah kahretsin," dedim.

Kibritleri fırlattım...

İçeri girip yeni bir şişe kan bağladılar bana. On dakika kadar sonra babam geldi. Vicky yanındaydı, sarhoştu, ayakta zor duruyordu.

"Sevgilim!" dedi, "Aşkım benim!"

Yatağın kenarına doğru sendeledi.

İhtiyara baktım. "Orospu çocuğu," dedim, "onu buraya sarhoş getirmen gerekmezdi."

"Sevgilim, beni görmek istemiyor musun, ha? Ha, sevgilim?"

"Böyle bir kadına bulaşma diye uyarmıştım seni."

"Beş parası yok. Ona viski alıp sarhoş ettin ibne, sonra da buraya getirdin."

"İyi bir kadın olmadığını söylemiştim sana Henry. Söylemiştim kötü bir kadın olduğunu."

"Beni sevmiyor musun artık sevgilim?"

"Çıkar onu burdan... HEMEN!" dedim ihtiyara.

"Hayır, hayır. Ne tür bir kadının olduğunu görmeni istiyorum."

"Ne tür bir kadınım olduğunu biliyorum. Hemen çıkar onu burdan yoksa Tanrı yardımcım olsun, bu iğneyi kolumdan çekip kıçını tekmeleyeceğim!"

İhtiyar onu dışarı çıkardı. Ben yastığıma yığıldım tekrar.

"Güzel kadın," dedi Harry.

"Biliyorum," dedim, "biliyorum."

Artık kan sıçmıyordum; yiyebileceğim şeylerin bir listesini verdiler bana ve bir kadeh daha içersen ölürsün dediler. Ameliyat olmazsam da öleceğimi söylediler. Ameliyat ve ölüm hakkında Japon bir kadın doktor ile

korkunç bir tartışmaya girdim. “Ameliyat yok,” demiştim ve öfkeli kıçını sallayarak dışarı çıkmıştı. Ben taburcu olduğumda Harry hâlâ hayattaydı, sigaraları saklıyordu.

Güneş ışığında biraz yürüyüp kendimi nasıl hissettiğime baktım. İyi hissettim. Trafik akıyordu. Kaldırım her zaman olduğu gibi kaldırımdı. Otobüse binmek ile telefon edip, birinin beni almasını istemek arasında kararsızdım. Telefonu olan bir yere girdim. Önce oturup bir sigara içtim.

Barmen yanıma geldi ve bir bira söyledim.

“Ne var ne yok?” diye sordu.

“Pek bir şey yok,” dedim. Uzaklaştı. Bardağa bira doldurdum, bir süre bardağı izledikten sonra yarısını içtim. Birileri müzik dolabına para atmıştı, müziğimiz oldu. Hayat daha iyi görünmeye başlamıştı. Bardağımı bitirip bir daha doldururken, kamışım bir daha sertleşir mi acaba diye geçirdim aklımdan. Etrafıma bakındım: kadın yok. En iyi ikinci şeyi yaptım: Bardağımı kaldırıp dipledim.

25 PEJMÜRDE SEFIL

at yarışlarına takılanlar nasıldırlar bilirsiniz, şansın açılır ve yırttığını sanırsın, arka tarafta bir evim vardı, kendi bahçem bile, inanılmaz ve harikulade büyüyen laleler dikmiştim, elim bereketliydi, paradan yana şansım dönmüştü, yeşiller bendeydi, nasıl bir sistem uyguladığımı hatırlayamıyorum ama işe yarıyordu ve ben çalışmıyordum ve bu yeterince iyi bir yaşam tarzıdır, ve Kathy vardı. Kathy donanımlıydı, yanımızda oturan moruk onu gördüğünde ağzının salyaları akardı, sürekli kapıyı çalıp duruyordu. “Kathy! heyy, Kathy! Kathy!”

kapıyı ben açardım, üstümde sadece don.

“aaa, şey sanmıştım...”

“ne istiyorsun lan?”

“sanmıştım ki Kathy.

“Kathy sıçıyor, mesajın var mı?”

“ben... köpeğiniz için kemik getirmiştim.”

elinde koca bir torba dolusu tavuk kemikleri,

“bir köpeğe tavuk kemiği vermek, çocukların elma şekerlerine kırık jilet parçaları koymaktan farksızdır, köpeğimi öldürmeye mi çalışıyorsun lan?”

“oh, hayır!”

“öyleyse kemikleri kıçına sok ve kaybol.”

“anlamıyorum.”

“o tavuk kemiklerini kıçının deliğinden içeri sok ve defol burdan!”

“ben sadece Kathy...”

“dedim ya, Kathy SIÇIYOR!”

yüzüne kapıyı kapattım.

“bu yaşlı osuruğa bu kadar sert davranmamalısın Hank, ona kızının gençliğini hatırlatıyormuşum.”

“tamam, kızını düzmüş olabilir, gitsin, İsviçre peyniri düzsün, kapıma gelmesini istemiyorum.”

“sen hipodroma gittikten sonra onu içeri aldığımı da düşünürsün sen, değil mi?”

“onu merak etmem bile.”

“neyi merak edersin?”

“hanginizin üstte olduğunu.”

“orospu çocuğu, git artık.”

gömleğimi ve pantolonumu giyiyordum, sonra çorap ve ayakkabılarımı giyecektim.

“ben sokağın sonuna varmadan birbirinizin kollarına atılmış olacaksınız.”

bana bir kitap fırlattı, bakmıyordum, kitap sağ kaşıma isabet etti. yarılmıştı, sağ ayakkabımı bağlarken elime bir kan damlası düştü.

“özür dilerim Hank.”

“YANIMA gelme!”

dışarı çıkıp arabaya bindim ve geri viteste saatte 50 kilometre ile parktan çıkarken sol çamurluğum çitin bir kısmını ve öndeki evden bir miktar sıva götürdü, gömleğime kan bulaşmıştı, mendilimi çıkarıp kaşıma tuttum, hipodromda kötü bir cumartesi bekliyordu beni. tepem atmıştı.

atom bombası yoldaymışçasına oynuyordum, on bin yapmayı hedefliyordum, olmayacak şeyler denedim, tek doğru tahminde bulunamadım. 500 dolar içeri girmiştim, yanıma aldığım paranın tamamı, cüzdanımda bir dolarım vardı, ağır ağır sürdüm arabayı, korkunç bir cumartesi gecesi olacaktı, arabayı park edip arka kapıdan girdim.

“Hank...”

“ne?”

“ölü gibisin, ne oldu?”

“gitti, hepsi gitti. 500 dolar.”

“tanrım, üzgünüm,” dedi, “benim suçum”, yanıma gelip kollarını boynuma doladı, “allah kahretsin, üzgünüm babişko. benim yüzümden, biliyorum.”

“boşver. atları sen seçmedin.”

“kızgın mısın hâlâ?”

“hayır, hayır, o yaşlı hindiyi düzmediğini biliyorum.”

“yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı sana?”

“hayır, hayır, bir şişe viski ve gazete al.”

ayağa kalkıp zulama gittim. 180 dolar paramız kalmıştı, daha güç durumlarda bulunmuştuk, birçok kez, ama fabrika ve depoların yolu görünmeye başlamıştı bana, onu da *bulabilirsem,* bir onluk aldım, köpek hâlâ hoşnuttu benden, kulaklarını çektim, çok para veya az para fark etmiyordu onun için. nefis bir köpek. evet. yatak odasından çıktım. Kathy

aynanın karşısında dudaklarını boyuyordu. kıçına bir çimdik atıp, kulağının arkasından öptüm.

“birkaç bira ve puro da al. unutmam gerek.”

gitti ve topuk seslerini dinledim, şimdiye kadar bulduğum en iyi kadınlardan biriydi, bir barda bulmuştum onu. iskemlenin arkalığına yaslanıp tavana baktım, serserinin biri. serseriydim, çalışmaktan nefret etmiştim hep, şansıma güvenmeyi yeğlemiştim. Kathy döndüğünde bir içki koymasını söyledim, biliyordu, puromu jelatininden çıkarıp yaktı bile benim için. komik ve hoş görünüyordu, sevişecektik, hüznün içinden sevişecektik, kaybetmek istemiyordum: evi, arabayı, köpeği, kadını, sakin ve rahat bir hayat oluşmuştu.

iyice sarsılmış olmalıydım çünkü gazeteyi açıp KÜÇÜK İLANLARA baktım.

“hey, Kathy, bir şey buldum, eleman aranıyor, pazar günü için. aynı gün ödeme.”

“aman, Hank, dinlen yarın, salıya atların hakkından gelirsin, her şey daha iyi görünür o zaman.”

“allah kahretsin, her kuruşun önemi var güzelim! pazar günleri koşmuyorlar. Caliente’ye gidebilirim ama yüzde yirmi beş kesinti ve yol varken kazanmak imkânsız, bu gece iyice kafayı çekip yarın bu boktan işi kıvırabilirim, birkaç kuruş ekstra çok işimize yarayabilir.

Kathy bir tuhaf baktı bana. daha önce böyle konuştuğuma şahit olmamıştı, her zaman, bir yerden para gelecekmiş gibi davranmıştım, ama 500 dolar kayıp beni sersemletmişti. bir içki daha koydu bana. bir dikişte içtim, şok, şok, tanrım, tanrım, fabrikalar, ziyan edilen günler, anlamı olmayan günler, patronlar ve geri zekâlılarla geçirilen günler, ve ağır ve acımasız saat.

sabahın ikisine kadar içtik, barlarda olduğu gibi, sonra yatağa girip seviştik ve uyuduk, çalar saati sabahın dördüne kurmuştum, kalktım, arabaya atladım ve dört buçukta ordaydım. 25 pejmürde sefille köşede duruyordum. tütün sarıp, şarap içiyorlardı.

para için, diye düşündüm, toparlanacaktım... bir gün Paris veya Roma’da tatil yapacaktım, s..tir et bu herifleri, buraya ait değildim.

sonra içimde bir ses HEPSİ senin gibi düşünüyor, dedi. ben buraya ait değilim, HER BİRİ KENDİNİ düşünüyor ve haklılar, öyleyse?

kamyon beşi on geçe gibi geldi ve tırmandık.

tanrım, Kathy’nin sıcak kıçına yaslanmış uyuyor olabilirdim şimdi, ama para için, para için.

adamlar yük treninden yeni indiklerini söylüyorlardı birbirlerine, korkunç kokuyorlardı, zavallılar, ama bedbaht görünmüyorlardı, bedbaht görünen tek kişi bendim.

bu saatlerde kalkar, çişimi eder, mutfakta bir bira içerken güneşe bakar, lalelerime bir göz atıp Kathy’nin yanına, yatağa dönerdim.

yanımdaki, “hey, ahbap!” dedi.

“evet,” dedim,

“ben bir Fransız’ım,” dedi.

cevap vermedim,

“saksofon ister misin?”

“hayır,” dedim.

“bu sabah bir arsada bir herif başka birinin borusunu üflüyordu. adamın UZUN İNCE bir kamışı vardı, diğeri hâlâ emiyordu ve ağzından bel damlıyordu, izleyip durdum, çok istiyorum, üfleyim mi borunu moruk?”

“hayır,” dedim, “hiç havasında değilim.”

“o zaman sen beni üflemek istersin belki.”

“s..tir git!” dedim.

Fransız kamyonun arkasına doğru ilerledi, daha 5 kilometre, gitmemiştik ki birini üflüyordu. kızılderiliye benzeyen yaşlı biri, herkesin gözü önünde.

“HADİ YAVRUM, HEPSİNİ AL!!!” diye bağırdı biri.

sefillerden biri güldü ama çoğunluk sessizdi, şaraplarını içip, sigara sarıyorlardı, yaşlı kızılderili hiçbir şey olmuyormuş gibi davranıyordu. Vermont’a vardığımızda Fransız hepsini almıştı ve aşağı atladık, Fransız, kızılderili, bendeniz ve diğerleri, hepimizin eline birer fiş parçası tutuşturdular ve kahveye girdik, fişle bir çörek ve bir kahve alınabiliyordu, garson kız başını yüksekte tutup, burnunu bizden uzak tutmaya çalışıyordu, korkunç kokuyorduk, pis borucular.

sonra, biri bağırdı nihayet, “herkes dışarı!”

peşlerinden dışarı çıktım, büyük bir odaya girip okul iskemlelerini andıran iskemlelere oturduk, daha ziyade kolejlerde olur, müzik dersinde filan, sağ kolunda, defterini koyup yazabileceğin büyüklükte tahta bir bölüm, neyse, kırk beş dakika gibi oturduk orda. sonra elinde birası, sümüklü bir oğlan gelip, “hadi, alın TORBALARINIZI!” dedi.

sefiller ANİDEN ayağa fırlayıp arka odaya doğru KOŞTULAR, ne oluyor? diye düşündüm, yavaşça ilerleyip arka odaya baktım, sefiller orda itişip kakışarak en iyi torbaları kapmaya çalışıyorlardı, ölümcül ve anlamsız bir çaba. son adam çıktıktan sonra içeri girip elime ilk gelen torbayı aldım, çok kirli ve delik deşikti, dışarı çıktığımda sefiller torbalarını sırtlarına asmışlardı, bir iskemleye oturup, torbamı kucağıma aldım, sanıyorum daha önce isimlerimizi almışlardı, kahve ve çörek fişlerini vermeden önce almışlardı isimlerimizi, otururken, 6 veya 7'lik gruplar halinde çağrılmaya başlandık, bu işlemin tamamlanması bir saat sürdü gibi geldi bana. birkaç kişi ile kamyonun arkasına bindiğimde güneş iyice yükselmişti, her birimize kâğıtları dağıtacağımız mahallenin küçük bir haritasını verdiler, haritamı açtım, sokaklar bana hiç de yabancı değildiler AMAN ALLAHIM, KOCA LOS ANGELESTAN BANA KENDİ MAHALLEM DÜŞMÜŞTÜ!

kendime göre bir namım vardı mahallede: kumarbaz, içkici, rahatına düşkün, kadınların sırtından geçinen biriydim, şimdi, sırtımda pis bir torbayla mı GÖRÜNECEKTİM? reklam gazetesi dağıtırken?

köşede bıraktılar beni. tamdık bir çevre, hem de nasıl, çiçekçi, bar, benzin istasyonu, her şey... köşeyi dönünce, içindeki sıcak yatakta Kathy'nin uyuduğu evim. köpek bile uyuyordur. neyse, diye düşündüm, bugün pazar, kimseler görmez beni. geç saatlere kadar uyurlar, koşarak dağıtırım şunları, ve öyle yaptım.

2 sokağı koşarak bitirdim, kimse bu yumuşak, beyaz elli, müthiş derin gözlü, klas adamı görmedi, kıvıracaktım bu işi.

sonra 3. sokağa başladım, iyi gidiyordu, küçük bir kızın sesini duyana dek. bahçesindeydi, 4 yaşlarında filan,

"hey, bakar mısınız?"

"ha, evet, küçük kız? nedir?"

"köpeğiniz nerde?"

"aa, ha ha, hâlâ uyuyor."

"ha."

köpeğimi o sokakta gezdirirdim sürekli, kakasını yaptığı boş bir arsa vardı orda. her şey mahvolmuştu, kalan gazeteleri, otoyolun girişinde terk edilmiş bir arabanın arka döşemesine fırlattım, araba aylardır ordaydı, tekerlekleri gitmişti, ne anlama geldiğini bilemiyordum ama gazeteleri fırlattım arka döşemeye, sonra köşeyi dönüp, evime girdim. Kathy hâlâ uyuyordu, onu uyandırdım.

“Kathy! Kathy!”

“aa, Hank... her şey yolunda mı?”

köpek koşarak geldi, kafasını okşadım,

“o orospu çocukları ne yaptılar biliyor musun?”

“ne?”

“gazeteleri dağıtmam için *kendi* mahallemi verdiler bana!”

“ha, neyse, hoş değil ama kimse umursamaz, eminim.”

“anlamıyor musun? benim bir NAMIM var! üçkâğıtçının biriyim! sırtımda bir bok çuvalı ile görünemem!”

“aa, öyle bir NAM filan olduğunu sanmıyorum! hepsi kafanda senin.”

“baksana, canımı sıkmaya mı çalışıyorsun? ben orda bir sürü borucu ile uğraşırken senin kıçın sıcak yatakta fazla kalmış!”

“sinirlenme, işemem gerek, bekle bir dakika.”

uykulu dişi çişini yapmasını bekledim, tanrım, ne kadar YAVAŞTILAR! kadın organı yetersiz bir işeme makinesiydi, kamış beş çekerdi.

Kathy dışarı çıktı.

“lütfen endişelenme Hank, üstüme eski bir elbise geçirip sana yardım edeceğim, çabucak bitiririz, insanlar pazarları geç kalkarlar.”

“ama GÖRÜLDÜM bile!”

“görüldün mü? kim gördü seni?”

‘Westmoreland Sokağı’nda, bahçesinde otlar olan kahverengi evdeki küçük kız.”

“Myra’yı mı diyorsun?”

“ismini bilmiyorum!”

“o sadece 3 yaşında.”

“kaç yaşında olduğunu bilmiyorum! köpeği sordu!”

“ne olmuş köpeğe?”

“NERDE olduğunu sordu!”

“hadi, gel de gazeteleri bitirmene yardım edeyim.”

Kathy eski, yırtık bir elbise geçiriyordu üstüne,

“kurtuldum onlardan, terk edilmiş bir arabanın arkasına fırlattım.”

“yakalanır mısın?”

“S..TİR ET! kim takar?”

mutfağa gidip bir bira aldım, geri döndüğümde Kathy yatağa girmişti tekrar, iskemleye oturdum.

“Kathy?”

“hıı?”

“kiminle yaşadığının farkında değilsin! klas biriyim ben, gerçekten klas! 34 yaşındayım ama 18’imden bu yana toplasan 6 veya 7 ay çalışmışımdır en fazla, ve param yok. ellerime bak! bir piyanistin elleri var bende!”

“klasmış! sarhoşken KENDİNİ bir DUYSAN! korkunçsun, korkunç!”

“mesele çıkarmaya mı çalışıyorsun Kathy? Alvarado Sokağı’ndaki o cin tekkesinden çıkardığımdan beri kürkler içinde yaşattım seni. bir elin yağda bir elin balda.”

Kathy cevap vermedi.

“hatta,” dedim, “ben bir dâhiyim ve benden başka kimse bunun farkında değil.”

“bunu kabul edebilirim,” dedi ve başını yastığa gömüp, uykuya daldı.

biramı bitirip bir tane daha içtim, sonra 3 sokak ileriye gidip henüz açılmamış bir bakkalın basamaklarına oturdum, haritada buluşma yeri olarak belirtilmişti, sabahın onundan öğlen iki buçuğa kadar oturdum orda. sıkıcı, kuru, aptalca ve anlamsız bir işkenceydi, iki buçukta kamyon geldi.

“hey, ahbap?”

“hımm?”

“bu kadar çabuk mu bitirdin?”

“evet.”

“hızlısın!”

“he.”

“birinin işi bitirmesine yardımcı olmanı istiyorum.”

hassiktir.

kamyona bindim ve beni oraya götürdü, adam ordaydı, SÜRÜNÜYORDU, her gazeteyi büyük bir dikkatle balkona atıyordu, her balkon özel bir muamele görüyordu, ve işinden zevk alıyor gibiydi, son sokağa gelmişti. 5 dakikada hepsini dağıttım, sonra oturup kamyonu bekledik, bir saat.

bizi ofise götürdüler ve okul iskemlelerimize oturduk yine, sonra ellerinde biraları ile iki sümüklü çocuk geldi, biri isimleri okuyor diğeri ismi okunana parasını veriyordu.

sümüklülerin başlarının arkasındaki tahtada bir mesaj vardı:

“TEK GÜN ATLAMADAN BİZİM İÇİN 30 GÜN ÇALIŞAN HERKESE BEDAVA BİR TAKIM KULLANILMIŞ ELBİSE VERİYORUZ.”

parasını alan adamları izliyordum, gerçek olamazdı, her birine 3 dolar verildiği ANLAŞILIYORDU, o sıralar asgari ücret saatte bir dolardı, sabah dört buçukta köşede olmuştum ve şimdi öğleden sonra dört buçuktu. 12 saat eder.

en son çağrılanlardan biriydim, sondan üçüncüydüm sanıyorum, sefillerden biri bile ağzını açıp tek laf etmemişti. 3 doları alıp çıkmışlardı kapıdan.

“Bukowski,” diye bağırdı sümüklü, yanlarına gittim, öbür sümüklü 3 adet gıcır dolar saydı,

“bak,” dedim, “asgari ücret diye bir şey duymadın mı sen? saatte bir dolar.”

sümüklü birasını kaldırdı, “ulaşım, kahvaltı filan kesiyoruz, ortalama bir çalışma süresi ödüyoruz ki bizim hesabımıza göre 3 saat gibi tutuyor.”

“hayatımdan 12 saat eksildi benim hesabıma göre. ve arabama ulaşabilmek için otobüse binmek zorundayım, ordan da evime sürmeliyim.”

“araban olduğu için şanslısın.”

“sen de o bira kutusunu kıçına sokmadığım için.”

“şirket politikasını ben saptamam efendim, beni suçlamayın.”

“Çalışma Bakanlığı’na şikâyet edeceğim sizi!”

“Robinson!” diye bağırdı diğer sümüklü.

sondan bir önceki sefil 3 dolarını almak için ayağa kalktığında ben kapıdan çıkıp Beverly Bulvarı’na yürüdüm, otobüse binmek için. eve dönüp elime bir içki aldığımda saat altı olmuştu, iyice sarhoş oldum, canımı öyle sıkmışlardı ki Kathy’e 3 posta gittim, bir pencere camı kırdım, kırık cama basarak ayağımı kestim. Gilbert ve Sullivan’dan şarkılar söyledim, sabahın 7’sinde. İngilizce dersi veren kaçık bir İngilizce öğretmeni öğretmişti onları bana. L.A. City College. Richardson’dı adı. belki de kaçık değildi, ama bana Gilbert ve Sullivan öğretip, sabahları akşamdan kalma bir vazıyette 7.30’dan önce gelmediğim için İngilizce’den “d” vermişti, o da GELEBİLDİĞİM ZAMANLAR, ama o başka hikâye. Kathy ile epey güldük o akşam, birkaç şey kırmama rağmen genellikle olduğum kadar aptal ve saldırgan değildim.

ve o salı yarışlarda 140 dolar kazandım, bir kez daha rahat âşık, üçkağıtçı, kumarbaz, ıslah olmuş pezevenk ve lale yetiştiricisi kimliğime bürünmüştüm, park yerine yavaşça çıktım, akşam güneşinin tadına vararak, sonra arka kapıdan içeri girdim. Kathy bol soğanlı ve soslu bir et yemeği pişiriyordu, tam sevdiğim gibi. eğilmiş fırına bakıyordu, arkadan sarıldım ona.

“ooooo...”

“bak güzelim...”

“evet?”

elinde kocaman, damlayan bir kaşıkla duruyordu, elbisesinin yakasından içeri bir onluk sokuşturdum,

“bana bir şişe viski almanı istiyorum.”

“tabii, tabii.”

“biraz da bira ve puro. yemeği ben gözlerim.”

önlüğünü çıkarıp bir an için banyoya girdi, bir melodi mırıldanıyordu, bir dakika sonra iskemlede oturmuş topuk seslerini dinliyordum, bir tenis topu vardı, topu alıp yere öyle attım ki, duvara çarpıp havalandı, köpek, bir buçuk metre uzunluğunda, bir metre yüksekliğindeydi, yarı kurt, havaya sıçradı, dişlerinin sesi geldi ve yakalamıştı topu, tavana yakın bir noktada, bir an için havada asılı kaldı, ne harikulade köpek, ne harikulade bir hayat, yere indiğinde yemeğe bakmak için kalktım, iyiydi, her şey iyiydi.

BIR DOLAR VE 20 SENT

en çok Yaz sonunu seviyordu, hayır Sonbahar, Sonbahar'ı belki de, her neyse, kumsal serin oluyordu ve gün batımından hemen sonra kıyıda yürümek hoşuna gidiyordu, kimseler olmazdı ve su kirli görünüyordu, ölümcül görünüyordu su, ve martılar uyumak istemezlerdi, nefret ederlerdi uyumaktan, martılar üstüne doğru uçtu, gözlerini, ruhunu, ruhundan arta kalanı ister gibi uçtular üstüne doğru.

ruhundan geriye pek bir şey kalmamışsa ve bunun farkındaysan, biraz ruhun vardır yine de.

sonra kumlara oturup suya bakardı ve suya bakınca her şeye ZOP inanılırdı, Çin diye bir ülke olduğuna veya ABD veya Vietnam gibi bir yere, bir zamanlar çocuk olduğuna, hayır, aslında buna inanmak zor değildi, onu unutamazdı, bir de erkeklik çağını; işler ve kadınlar, sonra kadınsızlık, ve şimdi işsizlik. 60'ında bir berduş, bitmiş, hiç. nakit olarak bir dolar ve yirmi sent'i vardı, bir haftalık kira ödenmiş, okyanus... kadınları düşündü tekrar, bazıları ona iyi davranmışlardı, diğerleri kurnaz, gürültücü, biraz deli ve çok zor kadınlar, odalar ve yataklar ve evler ve Noeller ve işler ve şarkılar ve hastaneler ve donukluk, donuk gün ve geceler ve anlam eksikliği, ve fırsatsızlık.

şimdi 60 yılın karşılığı: bir dolar ve yirmi sent.

sonra arkasında onların güldüğünü duydu, battaniyeleri, şişe ve kutu biraları vardı, kahve ve sandöviçleri. güldüler, güldüler, iki delikanlı ve iki genç kız. ince, esnek bedenler, tek kaygı yok. sonra biri onu gördü,

"hey, NEDİR O?"

"Tanrım, bilmiyorum!"

kıpırdamadı,

"insan mı o?"

"nefes alıyor mu? düzer mi?"

"NEYİ düzer mi?"

hepsi güldü.

şarap şişesini kaldırdı, biraz kalmıştı şişede, içmek için iyi bir zamandı.

"KIMILDADI! bak, KIMILDADI!"

ayağa kalkıp, pantolonundaki kumları silkeledi,

“kolları ve bacakları var! yüzü var!”

“YÜZÜ MÜ?”

tekrar güldüler, anlayamıyordu. böyle değildi gençler, genç insanlar kötü değildiler, neydi bunlar?

yanlarına gitti.

“yaşlılığın utanılacak bir yanı yoktur.”

gençlerden biri kutu birasını bitirip fırlattı,

“harcanmış yıllarda vardır babalık, harcanmış biri gibi görünüyorsun bana.”

“iyi bir adamım hâlâ evlat.”

“kızlardan biri altına yatsa ne yaparsın babalık?”

“bu şekilde KONUŞMA, Rod!”

uzun kızıl saçlı bir genç kızdı konuşan, rüzgârda saçlarını düzeltiyordu, rüzgârda uçuşuyor gibiydi, ayak parmakları kumlara gömülmüştü.

“ne dersin babalık? ne yaparsın? ha? ne yaparsın kızlardan biri altına yatsa?”

yürümeye başladı, battaniyelerinin etrafından dolanıp kumda yürüdü, kaldırıma doğru.

“neden o zavallı adamla böyle konuştun, Rod? bazen NEFRET ediyorum senden.!”

“GEL BURAYA, güzelim!”

“HAYIR!”

arkasına baktı ve Rod’un kızı kovaladığını gördü, kız bir çığlık attı, sonra güldü, sonra Rod kızı yakaladı ve kumlarda yuvarlandılar, güreşip gülüşerek, diğer çiftin ayağa kalkıp öpüştüklerini gördü.

kaldırıma ulaştı, bir banka oturdu ve ayağındaki kumları temizledi, ayakkabılarını giydi, on dakika sonra odasındaydı, ayakkabılarını çıkardı ve yatağa uzandı. ışık yakmadı, biri kapıyı çaldı.

“Bay Sneed!”

“evet?”

kapı açıldı, ev sahibesi Bayan Conners’dı gelen. Bayan Conners 65’indeydi, yüzünü göremiyordu karanlıkta, karanlıkta yüzünü görememesi iyiydi.

“Bay Sneed?”

“evet?”

“çorba yaptım, güzel bir çorba, size bir tas çorba getirebilir miyim?”

“hayır, istemiyorum.”

“hadi Bay Sneed, nefis bir çorba, çok güzeli bir tas getireyim size!”

“eh, peki.”

ayağa kalkıp iskemleye oturdu ve bekledi, kadın kapıyı açık bırakmıştı, içeri ışık süzülüyordu, bir ışık demeti, bacaklarına ve kucağına düşen bir ışık demeti, kadın çorbayı oraya yerleştirdi, bir tas çorba ve bir kaşık.

“seveceksiniz Bay Sneed. iyi çorba yaparım.”

“teşekkür ederim,” dedi.

oturmuş çorbaya bakıyordu, çiş sarışıydı, tavuk suyu çorba, etsiz, çorbadaki yağ kabarcıklarına bakıyordu öylece, bir süre oturdu, sonra kaşığı çıkarıp şifoniyerin üstüne koydu, sonra çorbayı pencereye götürdü, tel örgüyü açıp sessizce döktü çorbayı toprağa, küçük bir buhar bulutu oluştu, sonra dağıldı, tası şifoniyerin üstüne koydu, kapıyı kapattı ve yatağa girdi, her zamankinden daha karanlıktı, karanlığı severdi, karanlık anlamlıydı.

çok dikkatli dinleyerek okyanusu duydu, okyanusu dinledi bir süre. sonra iç geçirdi, derin bir iç geçirdi ve öldü.

3 KADIN

McArthur parkının tam karşısında oturuyorduk, Linda ve ben, ve bir gece içki içerken penceremizin önünden aşağı uçan bir adam geçti, tuhaf bir görüntüydü, şaka gibi bir şey, ama adam kaldırımda patladığında işin hiçbir şaka yanı kalmamıştı, “tanrım,” dedim Linda’ya, “çürük bir domates gibi dağıldı! bağırsak, bok ve kaygan bir şeylerden oluşmuşuz! gel buraya! gel! bak şuna!” Linda pencereye geldi, sonra banyoya koşup kustu, dışarı çıktı, dönüp baktım ona. “allah belamı versin, güzelim, yere dökülmüş bir tencere kıymalı makarnadan farkı yok, yırtık bir takım elbise ve bir gömlek giydirmişler kıymalı makarnaya!” Linda tekrar banyoya koşup çıkardı.

ben oturup şarabımı içtim, kısa bir süre sonra siren sesini duydum, aslında yapmaları gereken, çöp arabasını yollamaktı, neyse, s..tir et, hepimizin kendine göre problemleri vardı, kiranın nerden geleceğini asla bilemezdim ve sürekli akşamdan kalma olduğumuzdan gidip iş arayacak durumda değildik, ne zaman endişeye kapılsak, endişelerimizi unutmak için yapabildiğimiz tek şey düzüşmekti. bu bize bir süre için problemlerimizi unutturuyordu, deliler gibi düzüşüyorduk, ve şansım vardı çünkü Linda yatakta müthişti, otel tamamen bizim gibi insanlarla doluydu, şarap içip, düzüşen ve yarın ne olacaklarını bilmeyen insanlar, arada sırada bir tanesi pencereden atıyordu kendini, ama bir yerden para bulurduk hep, tam kendi bokumuzu yemeye hazırlandığımız bir anda, bir keresinde ölmüş bir amcadan 300 dolar, başka bir sefer gecikmiş bir vergi iadesi, bir keresinde otobüsteydim ve önümdeki koltukta 50 sent’lik madeni paralar duruyordu, ne anlama geliyordu, kim niye bırakmıştı bilemiyordum, hâlâ bilmiyorum, ön koltuğa geçip bozuk paraları cebime doldurmaya başladım, ceplerim dolunca düğmeye bastım ve ilk durakta indim, kimse bir şey demedi veya beni durdurmaya çalışmadı. Ayyaşsan şanslı olmak zorundasın demek istiyorum, şanslı biri değilsen bile şanslı olmak zorundasın.

her gün bir süre parkta oturup ördekleri izlerdik, inanın bana, sürekli içmek ve yetersiz beslenme sağlığınızı bozmuşsa, unutmak için düzüşmekten yorulmuşsanız, ördekler en iyisidir. yani, dışarı çıkmak zorundasınızdır, yoksa derin bir bunalıma girer ve pencereden atlayan siz olursunuz, tahmin edebileceğinizden çok daha kolaydır bunu yapmak, işte, Unda ve ben bir banka oturup ördekleri izlerdik, ördeklerin tek bir endişesi

yoktu —kira yok, elbise yok, bol yiyecek— ortalıkta dolanıp sıçar ve vaklarlardı. kibirli halleri ile sürekli yerlerdi, arada sırada otel kiracılarından biri gece bir ördek yakalayıp öldürür, sonra odasında temizleyip pişirirdi, biz de birkaç kez düşündük ama yapmadık, ayrıca yakalamak çok zordu; iyice yaklaşırdınız ve FAŞŞ!!! su fışkırtıp kaçardı orospu çocuğu! genellikle un ve su ile yaptığımız çörekleri yerdik, veya arada sırada birilerinin bahçesinden mısır çalardık — mısır yemek adama nasip olmamıştır bence — ve manavdan sebze çalardık bazen, bir domates veya salatalık, ama küçük hırsızlıklar, daha çok şansa ihtiyacımız vardı, en kolayı sigaraydı — bir gece yürüyüşü— arabasının camını açık bırakmış biri bulunurdu her zaman ve içinde dolu veya yarım dolu bir paket, tabii ki şarap ve kira asıl problemdi ve düzüşüp endişeleniyorduk bu konuda.

tüm ümitlerin tükendiği günler nasıl gelip çatarsa, bizimki de öyle geldi, şarap yok, şans yok, hiçbir şey yok, kira için ev sahibesinden veya içki için bakkaldan kredi yok. saati sabah beş buçuğa kurup, tarla işi yapan işçilerin toplandığı yere gitmeye karar verdim, ama saat bile doğru çalışmıyordu, bir keresinde kırılmıştı ve içini açıp tamir etmeye çalışmıştım, yaylardan biri kopmuştu, yayı tekrar işler hale getirmenin tek yolu bir kısmını kırıp tekrar birleştirmek olmuştu ve saati tekrar kapatmıştım, şimdi, kısa bir yayın bir saate neler yaptığını bilmek istiyorsanız size anlatayım, yay ne kadar kısalırsa, akrep ve yelkovan o kadar daha hızlı döner, deli saatin biriydi bizimki, inanın, endişelerimizi unutmak için düzüşmekten yorulduğumuzda saati izleyip zamanı tahmin etmeye çalışırdık, gerçek zamanı, yelkovanın dönüşünü gözlerinizle izleyebilirdiniz — çok gülerdik.

sonra bir gün —hesaplamak bir haftamızı almıştı— saatin, her *gerçek* 12 saatte, *otuz* saat ilerlediğini keşfettik, bir de her 7 veya 8 saatte bir kurulmazsa duruyordu, bazen uyanırdık ve saate bakıp saatin kaç olduğunu bilmek isterdik, “yavrucuğum,” derdim, “çözemedin mi hâlâ? saat gerçekte olması gerektiğinden 2 buçuk kez daha hızlı, basit.”

“evet, ama, en son ayarladığımızda saat kaçtı?”

“eğer biliyorsam allah belamı versin, sarhoştum.”

“sen onu şimdi kur yoksa duracak.”

“peki.”

saati kurardım ve sonra düzüşürdük.

bu yüzden iş aramaya gitmeye karar verdiğim akşam saati kuramadım, bir yerden bir şişe şarap bulup yavaş yavaş içmeye başladık, saati izliyordum arada sırada, ne anlama geldiğini bilmeden ve sabah geç kalacağım diye endişe ederek, yatağa uzanıp, sabaha kadar gözümü kırpmadım, sonra kalkıp giyindim ve San Pedro Sokağı'na yürüdüm, herkes dikilmiş, bekliyordu, tezgâhlarda kalmış domatesler vardı, iki-üç tane alıp yedim, büyük bir yazı vardı: BAKERSFİELD'E PAMUK TOPLAYICILARI ARANIYOR YEMEK VE YATACAK YER. ne biçim işti bu? Kaliforniya, Bakersfield'de pamuk? Eli Whitney ve pamuk cini oraları kurutmamış mıydı? sonra büyük bir kamyon yanaştı ve domates toplayıcıları aradıkları anlaşıldı, allah kahretsin, Linda'yı tek başına yatakta bırakmak hiç hoşuma gitmiyordu, yatakta yalnız yatmayı hiç sevmezdi, ama denemeye karar verdim, herkes kamyona tırmanmaya başladı, bekleyip, kadınların binmesine yardımcı oldum, bazıları bayağı iriydi, herkes binmişti, ben de tırmanma durumuna geçtim, ustabaşı olduğu anlaşılan iri bir Meksikalı kamyonun kapağını kaldırmaya başladı — "üzgünüm senyor, dolduk!" bensiz gittiler.

saat nerdeyse dokuza geliyordu, otele dönüş yürüyüşü bir saat sürdü, bütün o iyi-giyimli, aptal-görünümlü insanların yanından geçtim, ve Cadillac süren öfkeli bir adamın tekerleklerinin altına giriyordum nerdeyse. neydi onu bu kadar öfkelendiren bilemiyorum, belki hava. sıcak bir gündü, otele döndüğümde yukarı yürümek zorunda kaldım çünkü asansör ev sahibesinin kapısının önündeydi ve sürekli bir şeyler yapıyordu asansörle, gümüş kısımları parlatırdı veya gireni çıkanı gözlüyordu düpedüz.

6 kat yukardaydık, kapıya vardığımda içerden kahkaha sesleri geliyordu. Linda orospusu pek fazla bekleyememişti. onun da, adamın da kıçını tekmeleyecektim. kapıyı açtım.

Linda, Jeanie ve Eve içerdeydiler, "tatlım!" dedi Linda, bana doğru geldi, giyinmiş, süslenmişti, ayağında topuklular, bol dilli bir öptü beni. "Jeanie işsizlik sigortasından ilk çekini almış. Eve zaten bir süredir alıyor! kutluyoruz!"

bol miktarda porto şarabı almışlardı, içeri girip bir duş aldım, sonra şortumu giyip dışarı çıktım, bacaklarımla hava atmayı sevmişimdir hep. bir erkekte görebileceğiniz en iri, en güçlü bacaklara sahibim, bacaklar dışında pek bir şey yok. şortum üstümde oturup bacaklarımı sehpaya uzattım,

"hey! şu bacaklara bak," dedi Jeanie.

“evet, evet,” dedi Eve.

Linda gülümsedi, bana bir şarap koydular, bu işler nasıldır bilirsiniz, içtik ve konuştuk, konuştuk ve içtik, kızlar şarap almaya gittiler, konuşmayı sürdürdük, saat dönüp duruyordu, hava karardı, tek başıma içiyordum, üstümde hâlâ yırtık şortum. Jeanie yatak odasına gitmiş, yatakta sızmıştı.

Eve kanepede, Linda ise holde, banyo kapısının yanındaki küçük deri kanepede uyuyordu, o Meksikalı’nın kamyonun arka kapağını yüzüme kapatmasını hâlâ hazmedememiştim. mutsuzdum.

yatak odasına gidip Jeanie’nin yanına yattım, yapılı bir kadındı ve çıplaktı, memelerini öpüp, emmeye başladım.

“hey, ne yapıyorsun?”

“yapmak mı? düzücem seni!”

parmağımı bacaklarının arasına daldırıp ileri geri okşamaya başladım, “düzücem seni.”

“Linda beni öldürür!”

“haberi olmayacak!”

üstüne çıktım ve yayların gıcırdamaması için YAVAŞÇA YAVAŞÇA SESSİZCE gidip gelmeye başladım ÇOK YAVAŞ ve boşaldığımda hiç bitmeyecek sandım, hayatımın en iyi boşalmalarından biriydi, çarşaflara silinirken insanlar asırlardır yanlış düzüşüyor belki de diye düşündüm.

sonra gidip karanlıkta oturdum, biraz daha şarap içtim, orda ne kadar oturduğumu hatırlamıyorum, epey içtim, sonra Eve’in yanına gittim, şişman bir şeydi, biraz buruşuktu, ama çok seksi dudakları vardı, iğrenç seksi dudaklar, o korkunç ve harikulade ağzını öptüm, hiç «karşı koymadı, bacaklarını açtı ve girdim, küçük bir dişi domuzdu, osuran, koklayan, hırıldayan, kıç sallayan bir domuzcuk, boşaldığımda Jeanie gibi olmamıştı —uzun ve titrek— bir anlık bir şeydi ve bitmişti, üstünden kalktım, daha iskemleme oturmadan horlamaya başlamıştı, acayip —nefes alır gibi düzüşüyordu— büyütülecek bir şey yoktu, her kadın biraz farklı düzüşüyordu ve buydu erkeğin devam etmesini sağlayan, erkeğin düştüğü tuzak buydu.

oturup biraz daha içtim ve o pis orospu çocuğunun kapağı yüzüme nasıl kapattığını düşündüm, nazik olmayacaksın hayatta, sonra işsizlik sigortasını düşündüm, evli olmayan bir adamla bir kadın işsizlik sigortası alabilir miydi? tabii ki hayır, açlıktan ölseler bile. ve aşk kirli bir sözcüktü, ama Linda ile benim aramda olanların bir kısmıydı o — aşk, onun için

açlıktan ölüyorduk, beraber içiyorduk, beraber yaşıyorduk, evliliğin ne anlamı vardı? evlilik onaylanmış bir DÜZÜŞME demekti ve onaylanmış DÜZÜŞME'ler, hiç şaşmaz, sonunda SIKICI olmaya başlıyor, bir İŞ haline geliyordu, ama dünya bunu istiyordu: zavallı orospu çocuğunun biri, kapana kısılmış, ve bir işi var. lanet olsun, sefilhane'ye taşınıp Linda'yı Koca Eddie'nin yanına yollamayı yeğlerdim. Koca Eddie aptalın biriydi ama hiç olmazsa üstüne bir şeyler alır, kamını doyururdu ki bunlar benim yapabildiğimden fazlaydı.

Fil Bacak Bukowski, sosyal felaket.

şişeyi bitirip, biraz uyumaya karar verdim, çalar saati kurup Linda'nın yanına uzandım, uyanıp bana sürtünmeye başladı,

"ne oldu bana bilemiyorum!" dedi.

"neyin var yavrum? hasta mısın? hastaneyi aramamı ister misin?"

"oh, hayır, tahrik oldum, İSTİYORUM! ÇOK İSTİYORUM!"

"ne?"

"ateş gibiyim diyorum! DÜZ BENİ!"

"Linda..."

"ne? ne?"

"öyle yorgunum ki. iki gecedir uyumuyorum, sabahki uzun yürüyüş ve dönüş, güneşin altında... boşuna, iş yok. kıçımı oynatacak halim yok."

"ben sana YARDIM ederim!"

"nasıl yani?"

eğilip kamışımı yalamaya başladı, bitap bir şekilde inledim,

"balım, güneşin altında saatlerce... tükendim."

devam etti. zımpara gibi bir dili vardı ve nasıl kullanacağını iyi biliyordu.

"balım," dedim, "sosyal bir sıfırım ben! seni hak etmiyorum! lütfen vazgeç!"

dediğim gibi, iyiydi, kimileri bilir, kimileri bilmez, çoğu genellikle eski usul kafa sallayıp dururlar. Linda kamışla başlar sonra bırakıp taşaklara inerdi, sonra tekrar yukarı, KAMIŞIN BAŞINI HİÇ ELLEMEDEN, sonunda inlemeye ve ona bir sürü palavra sıkmaya başladım, kendimi toparlayıp serseriliğe son verecek, onun için neler neler yapacaktım.

nihayet başını aldı, üçte birini ağzına alıp dişleri ile hafifçe ısırıp emdi, kurt ısırığı ve TEKRAR boşaldım — günün dördüncü düzüşmesiydi ve bitmiştim, bazı kadınlar tıp biliminden daha çok şey bilirler.

uyandığımda kalkmış, giyinmişlerdi —iyi görünüyorlardı— Linda, Jeanie ve Eve. yorganın üstünden beni mıncıklayıp güldüler, “hey, Hank, gidip canlı birini arayacağız. bir şeyler içip uyanmak istiyoruz. Tommi-Hi’de olacağız!”

“tamam, tamam, güle güle!”

gittiler, kıçlarını sallayarak çıktılar kapıdan, erkeklerin hiçbir şansı yoktu, tam uyumak üzereydim ki dahili telefon çaldı,

“evet?”

“Bay Bukowski?”

“evet?”

“kadınları gördüm! sizin odanızdan çıktılar!”

“nerden biliyorsunuz? bina 8 kat ve her katta on veya on iki oda var!”

“ben kiracılarımı iyi tanırım Bay Bukowski! saygın ve işi olan insanlar kalır burda!”

“yok ya?”

“evet, Bay Bukowski! yirmi yıla yakın bir süredir işletiyorum burayı ve sizin dairenizde olup bitenleri asla başka dairelerde görmedim! burda her zaman saygın insanlar barındırmışızdır Bay Bukowski.”

“evet, öyle saygındırlar ki, iki haftada bir, orospu çocuğunun biri çatıya çıkıp o sahte saksıların arasına, çimento girişe balıklama atlar.”

“öğlene kadar odayı boşaltın Bay Bukowski.”

“saat kaç?”

“sekiz.”

“teşekkür ederim.”

telefonu kapatıp bir alka-seltzer aldım, kirli bir bardakta içtim, sonra biraz şarap buldum, perdeleri açıp güneşe baktım, dünya zordu, o konuda değişen bir şey yoktu, ama sefilhane’den nefret ediyordum, küçük odaları severim, bir şekilde kavganı sürdürebileceğin küçük odalar, bir kadın, bir içki. ama her gün gidilecek bir iş istemem, tahammül edemem, yeterince zeki olmadım hiçbir zaman, pencereden atlamayı düşündüm ama yapamadım, giyinip Tommi-Hi’ye gittim, kızlar barın sonunda iki adamla gülüşüyorlardı. Marty, barmen, beni tanırdı, elimle olumsuz bir işaret yaptım, para yok, oturdum, sulu bir skoç kondu önüme, bir de not.

“Roach Otel’de buluşalım, oda 12, gece yarısı, bizim için oda ayırttım, sevgiler, Linda.”

içkiyi içip ayak altından çekildim, gece yarısı Roach Otel’e gittim, resepsiyonist, “yok böyle bir şey, Bukowski adına 12 numara rezerve edilmemiş,” dedi. saat birde tekrar gittim, günümü parkta geçirmiştim, gecemi de, öylece oturarak, aynı şey, “12 numara adınıza rezerve edilmemiş efendim.”

“bu isim veya Linda Bryan adına rezerve edilmiş başka bir oda var mı?”

deftere baktı,

“hiçbir şey yok efendim.”

“ 12 numaraya bakmamda bir sakınca var mı?”

“kimse yok orda efendim, size söyledim.”

“âşığım moruk, kusura bakma, bir göz atayım, lütfen!”

4. sınıf salaklara nasıl bakılırsa, öyle baktı bana. kapı anahtarını önüme bıraktı.

“beş dakika sonra burda ol, yoksa başın belaya girer.”

kapıyı açıp, elektrik düğmesini çevirdim —Linda!— hamamböcekleri ışığı görünce duvar kâğıdının altına kaçıştılar, binlerce, ışığı söndürdüğümde tekrar dışarı çıktıklarını duyabiliyordum, duvar kâğıdı hamamböceklerinden oluşmuş bir deriyi andırıyordu.

asansöre binip resepsiyona indim.

“teşekkürler,” dedim, “haklıymışsın. 12 numarada kimse yok.”

ilk kez sesinde biraz anlayış vardı,

“üzgünüm moruk.”

“sağol,” dedim.

dışarı çıktığımda sola döndüm, batıya yani, sefilhaneye doğru, ayaklarım beni yavaşça oraya götürürken merak ettim, insanlar neden yalan söylerlerdi? şimdi artık merak etmiyorum ama hâlâ hatırlıyorum, ve artık yalan söyledikleri anda hissediyorum yalan söylediklerini, ama yalanın her yerde olduğunu bilen Roach Otel’in resepsiyonisti kadar akıllanmadım hâlâ, veya ördeklerin hâlâ yakalanıp, öldürülüp, yendiği McArthur parkının karşısında, Los Angeles’ta, akşamüstleri sıcak porto şarabımı içerken penceremin önünden aşağı uçan insanlar kadar.

Otel hâlâ orda, kaldığımız oda da, bir gün gelirseniz size gösteririm, ama bir anlamı olmaz değil mi? bir gece 3 kadın düzdüm veya düzüldüm diyelim, bu da öykümüz için yeterli olsun.

AKÜ PROBLEMI

Ona bir içki ısmarladım, sonra bir tane daha ve sonra barın arkasındaki merdivenlerden yukarı çıktık, birkaç tane büyük oda vardı orda. kız beni azdırmıştı, dilini çıkarmıştı bana. merdivenleri çıkarken oynaşıp durmuştuk, ilk postayı ayakta, kapının arkasında aldım, külotunu yana sıyırdı ve girdim.

sonra yatak odasına geçtik, diğer yatakta bir çocuk oturuyordu, iki yatak vardı, çocuk "merhaba," dedi.

"kardeşim," dedi kız.

çok ince ve tehlikeli bir görünümü vardı çocuğun, ama düşünürsen herkesin tehlikeli bir görünümü vardı bu dünyada.

yatağın başlığının üstünde birkaç şişe şarap duruyordu, bir şişe açtılar, ikisi de şişeden içene kadar bekledim, sonra ben içtim.

komodinin üstüne bir onluk fırlattım.

çocuk şaraba iyi yumuluyordu.

"abisi büyük bir matadordur, Jaime Bravo," dedi kız.

"Jaime Bravo'yu duydum, daha çok Tijuana civarında güreşir," dedim, "ama bana martaval atmanız gerekmez."

"peki," dedi kız, "martaval yok."

bir süre içip konuştuk, şundan bundan, rahat bir konuşma, sonra kız ışıkları söndürdü ve kardeşi yan yatakta iken bir posta daha gittik. Cüzdanımı yastığın altına koymuştum.

iş bittiğinde ışığı yaktı, ben kardeşi ile şişeyi paylaşırken banyoya gitti, kardeşinin bakmadığı bir anda çarşafa silindim.

banyodan geldi, hâlâ iyi görünüyordu, iki postadan sonra demek istiyorum, hâlâ iyi görünüyordu, göğüsleri küçük ama diriydi: olduğu kadarıyla bayağı öne çıkmışlardı, ve kıçı iriydi, yeterince iri.

"neden geldin buraya?" diye sordu yatağa doğru gelirken, yanıma girip çarşafı üstüne çekti, şaraba asıldı,

"sokağın karşı tarafında akümü şarj ettiriyorum."

"son postadan sonra," dedi, "sen de şarj edilmelisin."

hepimiz güldük, kardeşi bile güldü, sonra ona baktı,

"tekin mi bu?" diye sordu kardeşi,

"tabii ki tekin."

“ne demek bu?” diye sordum,

“dikkatli olmak zorundayız.”

“ne demek istediğinizi anlayamadım.”

“kızlardan biri nerdeyse öldürülüyordu burda geçen yıl. adamın biri bağırmaması için ağzını tıkayıp, çakısı ile her yerine haçlar kazıdı, kan kaybından ölüyordu.”

kardeşi ağır hareketlerle giyinip dışarı çıktı, kıza bir beşlik verdim, onluğun yanına fırlattı.

şarabı getirdi, iyi şaraptı, Fransız, kusacak gibi olmuyordun, bacağını benimkinin üstüne attı. ikimiz de yatakta oturuyorduk. çok rahattı.

“kaç yaşındasın sen?” diye sordu.

“lanet bir yarım asır nerdeyse.”

“iyi iş tutuyorsun, ama çok yıpranmış bir halin var.”

“üzgünüm, pek güzel sayılmam.”

“ah, *hayır,* harikulade bir adam olduğunu düşünüyorum, kimse sana söylemedi mi?”

“düzüştüğün herkese söylüyorsundur bunu bahse girerim ki.”

“hayır, söylemem.”

bir süre oturup şişeyi paylaştık, aşağıdan, bardan gelen müzik dışında çok sessizdi, bir düş haline girdim.

“HEY!” diye bağırdı, göbek deliğime uzun tırnağını batırarak.

“ah! lanet olsun!”

“BAK bana!”

dönüp baktım ona.

“ne görüyorsun?”

“Meksika-Yerlisi çok hoş bir kız,”

“nasıl görebiliyorsun?”

“ne?”

“nasıl görebiliyorsun? gözlerini açmıyorsun, gözlerini çok kısık tutuyorsun, neden?”

adil bir soruydu. Fransız şarabından bir fırt çektim,

“bilmiyorum, korkuyorum belki, her şeyden korkuyorum, yani, insanlar, binalar, şeyler, her şey, daha çok insanlar.”

“ben de korkuyorum,” dedi.

“ama senin gözlerin açık. seviyorum gözlerini.”

şaraba acayip asılıyordu, bu Meksika-Yerlisi kızları biliyordum, hırçınlaşmasını bekliyordum.

sonra kapı çalındı ve nerdeyse üstüme sıçtım, aniden açıldı, saldırgan bir şekilde, Amerikanvari, ve barmen kapıdaydı — iri, kırmızı, kaba, banal bir orospu çocuğu,

“bu orospu çocuğu ile işin bitmedi mi hâlâ?”

“biraz daha istiyor sanırım,” dedi kız.

“istiyor musun?” diye sordu Bay Banal,

“sanıyorum.”

gözleri bir kartal gibi komodinin üstündeki paraları seçti ve sonra kapıyı çarpıp gitti, para toplumu, sihirli bir şey olduğunu zannediyorlardı.

“o benim kocamdı, öyle bir şey.”

“bir posta daha gitmek istediğimi sanmıyorum.”

“neden?”

“bir kere 48 yaşındayım, ikincisi bir otobüsün bekleme salonunda düzüşmek gibi bir şey bu.”

güldü, “senin gibilerin ‘orospu’ tabir ettikleri kızlardanım, haftada 8 veya on kişi düzmek zorundayım, en az.”

“bunun bana hiç yararı yok.”

“bana var.”

“evet.”

şişe gidip geliyordu.

“kadınları düzmeyi seviyor musun?”

“onun için burdayım.”

“peki, erkekler?”

“erkeklerle düzüşmem.”

şişeden bir fırt aldı. şişenin dörtte birini götürmüş olmalıydı,

“belki arkadan yemek istersin? belki bir erkeğin seni arkadan düzmesini istiyorsun?”

“sapıtmaya başladın.”

dümdüz önüne bakıyordu, karşı duvarda küçük, gümüş bir İsa vardı, çarmıhına gerilmiş İsa’ya bakıyordu, çok güzel bir İsa’ydı.

“belki de isteğini bastırıyorsun. birinin seni kıçtan düzmesini istiyorsun.”

“peki, senin dediğin gibi olsun — aslında istediğim budur belki de.”

tirbuşonu alıp yeni bir Fransız şişesinin mantarını çekip çıkardım, şarabın içine mantar parçaları düşürerek, her zaman yaptığım gibi. sadece filmlerdeki garsonlar onları problemsiz açabilir.

ilk yudumu aldım, mantar filan, şişeyi ona geçirdim, bacağını çekmişti, yüzünde bir balık ifadesi vardı, iyi bir fırt aldı.

şarabı ondan geri aldım, küçük mantar parçaları şişenin içinde nereye gideceklerini bilemiyorlardı, birkaçını yuttum.

“seni *ben* düzeyim kıçından, ister misin?” diye sordu.

“NE?”

“YAPABİLİRİM!”

yataktan kalkıp komodinin üst çekmecesini açtı ve beline bir kemer takıp bana döndü — ve karşımda, bana bakan KOCA bir selüloit yarak duruyordu.

“25 santim!” diye güldü, karnını öne doğru çıkarıp aleti bana sallayarak, “ve hiç yumuşamaz, hiç eskimez!”

“seni öbür türlü tercih ederim.”

“abimin büyük matador Jaime Bravo olduğuna inanmıyor musun?”

karşımda yapay bir yarak ile durmuş bana Jaime Bravo’dan söz ediyordu.

“Bravo’nun İspanya’da tutunabileceğini sanmıyorum,” dedim.

“*sen* tutunabilir misin İspanya’da?”

“lanet olsun, Los Angeles’ta bile tutunamıyorum ben. lütfen bu saçma yapay aleti çıkar...”

çıkarıp tekrar çekmeceye koydu.

yataktan kalkıp düz arkalıklı bir iskemleye oturdum, şarabı yudumladım. o başka bir iskemleye oturdu, karşılıklı oturmuştuk, çıplak, şarabı geçirerek.

“bu bana eski bir Leslie Howard filmini anımsattı, bu bölümü çekmezlerdi ama. Howard değil miydi Somerset Maugham’ın şeyinde oynayan? İNSANLIĞA DAİR?”

“tanımıyorum bu insanları.”

“doğru, çok gençsin.”

“Howard, Maugham, sever misin bu insanları?”

“ikisinin de stili vardı, ama bir şekilde, ikisiyle de, saatler veya günler veya yıllar sonra aldatılmış hissediyorsun kendini sonunda.”

“ama bu ‘stil’ dediğin şeye sahiptiler?”

“evet, stil önemlidir, gerçeği haykıran birçok insan var ama stil yoksa hiçbir işe yaramaz.”

“Bravo’nun stili var, benim stilim var, senin stilin var.”

“kapmaya başladın.”

sonra yatağa girdim tekrar, yanıma geldi, bir kez daha denedim, kaldıramadım.

“emer misin?” diye sordum,

“tabii.”

ağzına aldı ve işi bitirdi.

bir beşlik daha verdim, giyindim, şaraptan bir fırt daha aldım ve aşağı inip karşıya geçtim, benzin istasyonuna girdim, akü tamamen şarj etmişti, adama parasını verip geri geri çıktım, 8.

Cadde’ye girdim, motorsikletli bir polis beni 2 veya 3 kilometre izledi, torpido gözünde bir paket CLORETS vardı, alıp 3 veya 4 tane attım ağzıma, polis beni izlemekten vazgeçip Wilshire Bulvarı’nda sola sinyal vermeden ani bir dönüş yapan bir Japon’un peşinden gitti, birbirlerini hak ediyorlardı.

yerime döndüğümde kadın uyuyordu ve küçük kız SUZAN BEBENİN TAVUĞU başlıklı bir kitaptan okumamı istedi, korkunç kötüydü. Boby tavukların içinde uyuyabilmesi için karton bir kutu buldu, mutfaktaki ocağın arkasında bir köşeye koydu, ve Boby, Suzan Bebe’nin mamasından koydu küçük bir tabağa ve dikkatle kutunun içine yerleştirdi, civcivler yesin diye. ve Suzan Bebe güldü, tombul ellerini çırptı.

daha sonra 2 civcivin horoz ve Suzan Bebe’nin harikulade bir yumurta yumurtlayan dişi bir tavuk olduğu anlaşılır, bak sen.

küçük kızı yere indirip banyoya gittim, küvete sıcak su doldurup içine girdim ve bir daha akü problemim olduğunda bir sinemaya giderim diye düşündüm, sonra sıcak suyun içinde gerindim ve unuttum her şeyi, nerdeyse.

KOCA GÖTLÜ ANNEM

İki iyi kızdılar, Tito ve Baby, ikisi de 60 gibi görünüyorlardı ama 40'larındaydılar. şarap ve üzüntü, ben 29 yaşındaydım ve 50 gibi gösteriyordum. şarap ve üzüntü, daireyi 1 önce ben tutmuş, sonra onlar taşınmışlardı, yönetici hoşnut değildi, biraz gürültü oldu mu hemen polis çağırıyordu, tedirgindik, klozetin ortasına işemeye korkuyordum.

en keyifli şey AYNAYDI, kendimi izliyordum, göbeklenmiş, Baby ve Tito ile, günlerce sarhoş ve hasta, hepimiz, ucuz radyo çalıp duruyordu, tüpleri yıpranmış, eski halının üstünde, ve AYNA, izliyordum.

'Tito, arkandayım şimdi, hissedebiliyor musun?"

"oh, evet. oh — VUR! hey! nereye GİDİYORSUN?"

"Baby, senin önündeyim şimdi, ummm? hissettin mi? kocaman mor bir baş, aryalar söyleyen bir yılan gibi! hissediyor musun beni aşkım?"

"oooh, sevgilim, galiba geliyo... HEY! nereye GİDİYORSUN?"

'Tito, arka koltuğuna döndüm, ikiye bölüyorum seni. hiçbir şansın yok!"

"oooh tanrım oooh, HEY, nereye GİDİYORSUN? gir oraya tekrar!"

"bilmiyorum."

"neyi bilmiyorsun?"

"hanginize boşalmak istediğimi bilmiyorum, ne yapabilirim?

ikinizi de istiyorum, ama ikinize de BOŞALAMAM! ve karar vermeye çalışırken, kendimi tutabilmek için bir ölüm ve ıstırap dehşeti yaşıyorum! kimse anlayamıyor mu çektiğim acıyı?"

"hayır, bana ver bitsin!"

"hayır, bana, bana!"

SONRA KANUNUN KOCA YUMRUĞU,

bang! bang! bang!

"hey, neler oluyor orda?"

"yok bir şey."

"bir şey yok mu? bu inlemeler, bağırmalar, çağırmalar nedir?

sabahın üç buçuğu, dört kat insanı uyandırdınız ve merak içindeler..."

"yok bir şey. annem ve kız kardeşim ile satranç oynuyorum."

“lütfen gidin, annemin kalbi var. onu korkutuyorsunuz, ve sadece bir tek piyonu kaldı.”

“senin de öyle dostum! henüz farkında değilsen, Los Angeles Polis Departmanı’ndan geliyoruz...”

“tanrım. hiç aklıma gelmezdi...”

“şimdi geldi, tamam, kapıyı aç yoksa kırarız!”

Tito ve Baby yemek odasının bir köşesine kaçtılar, diz çökmüş titriyorlar, elleri ile, yaşlanmış, buruşmuş, kaçık ve şarapçı vücutlarını örtmeye çalışıyorlardı, aptalca sevimliydiler,

“aç şu kapıyı dostum, son bir buçuk haftada dört kez geldik buraya ve hep aynı şikâyet, insanları içeri tıkmaktan hoşlandığımızı mı zannediyorsun?”

“evet.”

‘Yüzbaşı Bradley siyah veya beyaz olman bir şey değiştirmez diyor.”

‘Yüzbaşı Bradley’e aynı duyguyu paylaştığımızı söyle.”

sustum, iki orospu, köşedeki lambanın yanına sinmiş, kollarını buruşuk tenlerine dolamışlardı, ödlek ve merhametsiz bir kış, söğüt yaprağının tatlı ve boğucu sessizliği.

anahtarı yöneticiden almışlardı, kapı 10 santim kadar açıktı ama sürmüş olduğum zincir engelliyordu tamamen açılmasını, polislerden biri benimle konuşurken diğeri bir tornavida ile zinciri yuvasından çıkarmaya çalışıyordu, polisin zinciri nerdeyse çıkarmasına izin verip son anda tekrar aşağı indiriyordum, çıplaktım ve önüm kazık gibiydi.

“haklarıma tecavüz ediyorsunuz, arama izniniz olmadan buraya giremezsiniz, kendi iradenizle giremezsiniz buraya, neyiniz var sizin?”

“bunların hangisi senin annenmiş?”

“götü büyük olan.”

diğer polis zinciri çıkartmak üzereydi, parmağımla aşağı ittim tekrar.

“hadi, bırak da girelim, konuşacağız sadece.”

“ne hakkında. Disneyland’ın harikaları hakkında mı?”

“hayır, hayır, ilginç bir adama benziyorsun. içeri girip konuşmak istiyoruz.”

“geri zekâlı olduğumu düşünmelisiniz, bilezik takacak kadar ibneleşirsem onları Thrififty’den alırım, tek suçum, önümün kalkık ve radyonun açık olması ve ikisini de kapatmamı söylemediniz bana.”

“bırak girelim, konuşmak istiyoruz.”

“dinle; haneye tecavüz ediyorsunuz, izniniz yok, avukatım bu şehrin en iyisidir...”

“avukat mı? avukatla ne işin var senin?”

“yıllardır kullanırım onu —asker kaçağı, teşhircilik, alkollü araç sürmek, çevreye rahatsızlık vermek, tecavüz ve dövme, kundaklama— ciddi şeyler hepsi,

“kazandı mı bu davaları?”

“çok iyidir, dinle, size üç dakika tanıyorum, ya kapıyı kurcalayıp beni rahatsız etmekten vazgeçersiniz ya da avukatımı ararım. sabahın bu saatinde rahatsız edilmek hiç hoşuna gitmeyecektir, rütbelerinizi söktürür.”

polisler geri çekilip koridorda biraz uzaklaştılar, dinledim,

“ne dediğinin farkında mı bu sence?”

“bence farkında.”

geri geldiler.

“annenin götü gerçekten büyükmüş.”

“ne yazık ki sen elleyemezsin, eh?”

“tamam, gidiyoruz, ama sessiz olun orda. radyoyu kapatıp, inlemeleri ve bağrışları kesmenizi istiyoruz.”

“tamam, radyoyu kapatırız.”

gittiler, gittiklerini duymak ne büyük bir rahatlıktı, iyi bir avukat tanımak da öyle. hapisten uzak olmak, kapıyı kapattım.

“tamam, kızlar, gittiler, yanlış yol seçmiş iki genç. bakın şimdi!” önüme baktım. “gitti, yok oldu.”

“evet, tamamen gitmiş,” dedi Baby, “nereye gitti? yazık.”

“allah kahretsin,” dedi Tito, “ölü bir Viyana sosisinden farkı yok.”

iskemleye oturup, bir şarap koydum. Baby 3 sigara sardı.

“şarap ne durumda?” diye sordum,

“son 4 şişe.”

“büyük mü küçük mü?”

“küçük.”

“tanrım, şanslı olmak zorundayız.”

4 gün öncenin gazetesini aldım elime, karikatürlere bir göz atıp spor sayfasına geçtim, okuyordum, Tito yanıma gelip halıya çöktü, çalışmaya başladı, tıkanmış lavaboları açmak için kullanılan pompalardan farksız bir ağzı vardı, şarabımı yudumlayıp, sigaramı tüttürdüm, izin verirsen beynini bile emerlerdi, ben dışardayken birbirlerini emiyorlardı sanırım.

at yarışlarına geçtim, “bak,” dedim Tito’ya, “bu at çeyrek mili 22 1/5’de yarım mili 44 4/5’te ve bir mili bir dakika dokuz saniyede koşuyor,

vurp virp sloooom

visaaa ooop

vop bop vop bop vop

“—bir millik bir yarış olduğunu sanmış oysa bir mil ve çeyrek koşuyorlar, diğerlerinden sıyrılmaya çalışıyor, son dönüşte 6 boy önde ve yavaşlıyor, at tükenmiş, ahırına dönmek istiyor—”

slllurrrp vip vop vop

sllurrrp vip vop vop

“şimdi jokey’e bakalım — eğer Blum ise burun farkı ile alır yarışı; Volks dörtte üç boy farkı ile. Volks’muş. dörtte üç ile alıyor, sağlam para. halk Volks’dan nefret eder. Volks ve Harmatz’dan nefret ederler, eğer bu ikisi olmasaydı şimdi 5. Sokağın batısında sürünüyordum—”

“oooh, seni aptal orospu çocuğu!” diye bağırdı Tito başını kaldırarak, gazeteyi elimden çekip aldı ve işe koyuldu tekrar, ne yapmam gerektiğini bilemiyordum, öfkelenmişti gerçekten, sonra Baby yanıma geldi. Baby’nin bacakları çok iyiydi, mor eteğini kaldırıp naylonlara bir göz attım. Baby uzanıp öptü beni, dilini boğazıma kadar daldırarak, elimi kalçasına koydum, kapana kısılmıştım, ne yapacağımı bilemiyordum, bir içkiye ihtiyacım vardı, birlikte kenetlenmiş üç geri zekâlı, hey inilti ve son mavikuş’un güneşin gözüne uçuşu, bir çocuk oyunuydu, aptal bir oyun.

ilk çeyrek mil 22 1/5, yarım mil 44 4/5, işi çözdü, baş farkı ile zafer, Kaliforniya, bedenimin yağmuru, güneşte bağırsaklar gibi güzelim açılmış incirler ve hürriyete emilmiş, annen senden nefret edip baban seni öldürmeye çalışırken ve arka bahçenin çitleri yeşildi ve Amerikan Bankası’na aitti, Tito işi bitirdi ben Baby’yi parmaklarken.

sonra çözüldük, banyoya girip cinsel burunlarımızı silmek için sıraya girdik, en son ben girerdim, dışarı çıkıp şarap şişesini aldım ve pencereden baktım.

“bana bir sigara daha sar Baby.”

en üst kattaydık, dördüncü katta, bir tepenin üstünde, ama Los Angeles’a bakıp bir şey hissetmeyebilirsiniz, hiçbir şey.

uyuyan, kalkıp işe gitmeyi bekleyen insanlar, aptalcaydı, aptal, aptal ve korkunç, doğru yoldaydık: diyelim ki, yeşil üstüne mavi fasulye tarlası şeritlerine bakarak, birbirimizin içine, gel.

Baby sigarayı getirdi, bir duman çekip uyuyan şehri izledim, oturup güneşi ve ne olacaksa onu bekledik, dünyayı sevmiyordum, ama temkinli ve rahat anlarda nerdeyse anlayabiliyordum onu.

Tito ve Baby'nin şimdi nerde olduklarını bilmiyorum, ölüp ölmediklerini, ama güzel akşamlardı onlar, o topuklu bacakları ellemek, naylon dizleri öpmek, rengârenk elbise külotlar, ve Los Angeles polisine maaşlarını hak ettirmek.

İlkbahar veya çiçekler veya Yaz bir daha asla öyle olmayacak.

*PIS MORUĞUN NOTLARI’*NDAN SEÇMELER

“Red,” dedim çocuğa, “kadınlar için yokum ben artık, suç bende daha çok. danslara gitmiyorum, kilise kermeslerine, şiir dinletilerine, sevgi ayinlerine gitmiyorum, bu tür bokların hiçbirine gitmiyorum ve orospular oralarda hep. eskiden barlarda veya Del Mar’dan dönüş treninde bitirirdim işi, içki içilen herhangi bir yerde, barlara tahammül edemiyorum artık, öylece oturup saatlerin geçmesini bekleyen yalnızlar, frengili bir kancığın içeri girmesini ümit ederek, insan ırkı için utanç verici bir durum.”

Red bira şişesine havada bir perende attırıp yakaladı ve sehpamın kenarını kullanarak kapağını açtı.

“her şey beyninde Bukowski, ihtiyacın yok aslında.”

“her şey kamışımın ucunda, ihtiyacım var Red.”

“bir keresinde yaşlıca bir kadın yakalamıştık, şarapçı, yatağa bağlayıp 50 sente insanları kuyruğa dizdik, mahalledeki bütün sakatlar, kaçıklar ve sapıklar sıradaydı, üç gün üç gece, 500 kişi faydalanmıştı.”

“tanrım, Red, midem bulandı.”

“Pis Moruk değil miydi senin lakabın?”

“her gün çorap değiştirmediğimden ötürü, küçük ve büyük aptes için çözmediniz mi onu?”

“aptes nedir?”

“s..tir et, yemek verdiniz mi?”

“şarapçılar yemez, şarap verdik ona.”

“şimdi kusacağım.”

“neden?”

“canavarca insanlık dışı, canavarca acımasız, bir canavar bile böyle bir şey yapmaz aslında.”

“250 dolar topladık.”

“ona ne verdiniz?”

“hiç. orda bıraktık onu, kiranın bitimine iki gün kalmıştı.”

“çözdünüz mü?”

“tabii, cinayetle suçlanmak istemezdik.”

“çözmekle nezaket göstermişsiniz.”

“rahip gibi konuşuyorsun.”

“bir bira daha iç.”

“sana bir kancık bulabilirim.”

“50 sentliklerden mi?”

“hayır, biraz daha fazla.”

“kalsın, sağol.”

“gördün mü, aslında istemiyorsun.”

“haklısın galiba.”

ikimiz de birer bira aldık, içkiyi iyi kaldırıyordu, sonra ayağa kalktı, “her zaman yanımda küçük bir jilet taşırım, tam şurda, kemerimin altında, berduşların çoğunun sakal tıraşı ile problemleri vardır, benim asla. ben hazırlıklıyımdır. yollara düştüğüm zaman üst üste iki pantolon giyerim —bak— ve şehre indiğimde dıştakini çıkarır, tıraş olur, denizci mavisi gömleğimin içine giydiğim yıka ve giy cinsi beyaz gömleğimi lavaboda yıkar, çizgili kravatımı bağlar, ayakkabılarımı siler, bir eskici dükkânından pantolona uygun bir ceket alır, iki gün sonra kendime bir memuriyet kapıp, o bokların arasına karışırım, yük treninden indiğimi bilemezler, ama tahammülüm yok o tür işlere, kendimi yük treninde bulurum bir süre sonra.”

ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıp içmeyi yeğledim.

“ve sürekli yanımda bir şiş taşırım, kolumun üst kısmında bir lastikle tuttururum onu, bak.”

“evet, görüyorum, bir arkadaşım bira açacağının müthiş bir silah olduğunu söyler.”

“arkadaşın haklı, polisler beni çevirdiğinde hemen şişi fırlatır atarım, kollarımı havaya kaldırıp bağırırım, ‘ATEŞ ETMEYİN!’ ” (Red halının üstünde durumu canlandırdı.)

“—ve şişi fırlatıp atarım. asla bulamazlar üstümde, şimdiye kadar kaç şiş fırlatıp attım bilemiyorum, sayısız.”

“hiç kullandın mı o şişi Red?”

tuhaf bir bakış attı bana.

“peki,” dedim, “unut soruyu.”

biralarımızı yudumlayıp sustuk bir süre.

“bir pansiyon odasında, yazdığın sütunu okudum bir keresinde, büyük bir yazarsın bence.”

“sağol,” dedim.

“yazar olmayı denedim ama dışa çıkaramadım, oturuyorum ve dışa çıkmıyor.”

“kaç yaşındasın?”

“yirmi bir.”

“zaman tanı.”

orda oturmuş yazar olmak üstüne düşünüyordu, sonra elini arka cebine attı.

“çenemi tutmam için verdiler bunu.”

liğme liğme olmuş deri bir cüzdan,

“kim verdi?”

“iki kişinin birini öldürmelerine tanık oldum, susmam için bunu verdiler bana.”

“neden öldürdüler onu?”

“bu cüzdanın içindeki 7 dolar için.”

“nasıl öldürdüler?”

“taşla, şarap içiyordu, sarhoş olunca başını taşla ezip cüzdanını aldılar, ben izliyordum.”

“cesedi ne yaptılar?”

“sabahın erken saatlerinde tren su ikmali için durunca cesedi dışarı çıkarıp otlağa fırlattılar, çimlerin üstüne, sonra trene döndüler ve tren hareket etti.”

“hımmmm,” dedim,

“polisler daha sonra böyle bir ceset bulunca, elbiseler ne, şarapçı yüzüne bakarlar, kimlik yok, unutup giderler bir ayyaş daha. fark etmez.” birkaç saat daha içmeyi sürdürdük ve birkaç tane de ben anlattım, onunkiler kadar iyi olmasa da. sonra ikimiz de sustuk, düşüncelere daldık, sonra Red ayağa kalktı.

“hadi moruk, benim kaçmam gerek, iyi bir gece oldu ama.”

ayağa kalktım,

“hem de nasıl Red.”

“tamam, görüşürüz.”

“evet Red, görüşürüz.”

gidişinde bir tereddüt vardı, iyi bir gece olmuştu bir şekilde,

“kendine iyi bak evlat.”

“sağol Bukowski.”

çalılıklardan sola doğru gidişini izledim, Normandie'ye doğru, iki üç günlük kirası kalmış odasının bulunduğu Vermont'a doğru, ve gitmişti, ay son ışığı ile içerisini aydınlattı, evet öyle yaptı, ve kapıyı kapattım, son bir bira içip, ışıkları söndürdüm, yatağa gittim, elbiselerimi çıkarıp içine girdim, onlar rayların arasında dolanıp vagon seçerken, yeni yerler, yeni istikametlerin beklentisi içinde — daha iyi şehirler, daha iyi aşklar, daha iyi şanslar, daha iyi bir şeyler, asla bulamayacaklar, asla vazgeçmeyeceklerdi.

uyudum.

her yerde dünyanın duvarlarına tutunmaya çalışırız, ve akşamdan kalmalığımın en kötü saatlerinde, bana değişik intihar yöntemleri tavsiye eden iki arkadaşım gelir aklıma, sevgi dolu bir dostluğun bundan daha iyi bir kanıtı olur mu? arkadaşlarımdan birinin sol kolu baştan aşağı jilet izleri ile kaplı, diğeri koca bir sakalla çevrelenmiş ağzına kovalar dolusu hap atıştırıyor, ikisi de şiir yazıyor, şiir yazmanın insanı uçurumun kenarına sürükleyen bir yanı var. ihtimal üçümüz de doksanlarımızı görürüz yine de. dünyayı IS. 2010 yılında düşünebiliyor musunuz? tabii ki birçok şey Bomba ile ne yapacaklarına bağlı, sanırım insanlar sabah kahvaltısında yumurta yemeyi sürdürecekler, seks problemleri olacak, şiir yazacaklar, intihar edecekler.

son intihar girişimim 1954 senesindeydi sanırım. Kuzey Mariposa Bulvarı'nda bir apartmanın üçüncü katında yaşıyordum, bütün pencereleri kapatıp, ocağı ve fırını açtım, yakmadan tabii ki. sonra yatağa uzandım, sızan gazın insanı teskin eden bir sesi vardır, uyudum, işe yarayacaktı ancak içime çektiğim gaz başımı öylesine ağrıttı ki uyandım, yataktan kalkıp gülmeye, kendi kendime konuşmaya başladım, "sersem herif, kendini öldürmek istediğin falan yok." gazı kapatıp bütün pencereleri açtım, gülüp duruyordum, olup bitenler bana çok komik bir şaka gibi gelmeye başlamıştı, allahtan ocağın otomatik çakmağı çalışmıyordu, o küçük alev beni cehennemde geçirdiğim o değerli mevsimin dışına uçuracaktı.

birkaç yıl önce bir haftalık bir sarhoşluktan sonra uyanmış ve kendimi öldürmeye bayağı karar kılmıştım, o sıralar çok tatlı bir kızla yaşıyordum ve çalışmıyordum, para bitmiş, kira gelip çatmıştı, bir yerde serserilerin yaptığı türden bir iş bulabilirdim ama bu da ölmenin başka bir şekliydi, kız odadan çıkar çıkmaz kendimi öldürmeye karar verdim, bu arada günlerden ne olduğunu biraz merak ederek, sadece biraz, sokağa çıkıp dolaşmaya

başladım, içtiğimiz zaman günler ve geceler birbirine karışıyordu, sürekli içip sevişiyorduk, öğle sularıydı ve hangi gün olduğuna gazeteden bakmak düşüncesi ile yokuşu inmiş, köşedeki gazeteciye doğru yürüyordum, cuma, diye yazıyordu gazete, cuma en az başka bir gün kadar iyiydi, sonra manşeti gördüm. MILTON BERLE'İN KUZENİNİN BAŞINA TAŞ DÜŞTÜ, böyle manşetler atılırken insan nasıl kendini öldürür? bir gazete çalıp odaya döndüm, "bil bakalım ne olmuş?" diye sordum, "ne?" diye sordu kız. "Milton Berle'in kuzeninin başına taş düşmüş." "yok ya?" "evet." "ne tür bir taştı acaba?" "düzgün, yuvarlak bir sarı taştı herhalde." "evet, bence de." "Milton Berle'in kuzeninin gözleri ne renktir sence?" "kahverengi olsa gerek, çok açık bir kahverengi." "açık kahverengi gözler, hafif, sarı taş." "KÜÜT!" "evet, KÜÜT!" dışarı çıkıp ceketimin kol içlerine birer bira zulalayıp geri döndüm ve günün geri kalan kısmı bayağı keyifli geçti, sanırım o manşeti atan gazete "The Express" veya "The Evening Herald" gazetesiydi. emin değilim, hangisi ise o gazeteye ve aynı zamanda Milton Berle'in kuzenine ve o yuvarlak sarı taşa teşekkür etmeyi bir borç bilirim.

intihardan söz açmışken, bir keresinde rıhtımda çalışıyordum, rıhtımda oturup bacaklarımı sallardım, öğle yemeğimizi öyle yerdik, neyse, bir gün orda oturmuşum, yanımdaki adam ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp güzelce yanına kümeledi, tam yanımda oturuyordu, sonra birden foş diye bir ses duydum ve sudaydı, çok tuhaftı, "İMDAT!" diye bağırmıştı kafası suya girmeden önce. sonra küçük bir girdap oluştu suda, hava baloncuklarını izleyip, pek de bir şey hissetmediğimi hatırlıyorum, adamın biri yanıma gelip bağırmaya başladı, "BİR ŞEYLER YAP! İNTİHAR ETMEYE ÇALIŞMAYA ÇALIŞIYOR!" "allah kahretsin, ne yapabilirim?" "bir ip bul, bir ip at ona!" ayağa fırlayıp, yaşlı bir adamın paket ve koli bağladığı barakaya koştum. "BANA BİRAZ İP VER!" bana öylece baktı. "ALLAH KAHRETSİN, BİRAZ İP VER BANA, ADAM BOĞULUYOR, ONA İP ATMALIYIM!" ihtiyar dönüp bir şey aldı ve bana uzattı, iki parmağının arasında duruyordu, büzülmüş küçük bir parça beyaz iplik. "SENİ ALLAHIN CEZASI OROSPU ÇOCUĞU!" diye bağırdım ona.

bu arada bir genç donuna kadar soyunmuş, denize atlayıp, intihar girişimcimizi sudan çıkarmıştı, genç, o günkü yevmiyesini alıp izinle ödüllendirildi, adam suya kaza ile düştüğünü söylemişti ama ayakkabılarını ve çoraplarını neden çıkardığını izah edemedi, bir daha görmedim onu. belki o gece kafasına koyduğu işi bitirmişti, bir insanı neyin yiyip

bitirdiğini asla bilemezsiniz, belli bir kafa durumuna gelmişseniz en basit şeyler bile korkunç problemlere dönüşebilirler ve en kötü endişe/korku/acı yorgunluğu, açıklayamadığın, anlayamadığın, aklına bile gelmeyendir, üstünüze metal bir levha gibi yığılır ve ondan kurtuluş yoktur, saatte 25 dolar vermeye razı olsanız bile, biliyorum, intihar mı? eğer siz, kendiniz, intihar etmeyi düşünmüyorsanız, intihar anlaşılabilir bir şey değildir, kulübe katılmak için Şairler Derneği'ne üye olmanız gerekmez, daha genç bir adamken ucuz bir otelde kalıyordum, dostum da daha yaşlı biriydi, eski bir dolandırıcı, o sıralar işi şekerleme yapan makinelerin içlerini temizlemekti, pek öyle yaşamaya değecek bir uğraş gibi görünmüyor değil mi? neyse, akşamları beraber içiyorduk ve iyi birine benziyordu, 45 yaşlarında bir çocuk, rahat ve kaygısız, hiç saldırgan değil, adı Lou'ydu, eski kaya madencisi, kartal burun, iri, kocaman eller, buruşuk ayakkabılar, dağınık saçlar, kadınlarla benim kadar becerikli değildi — o sıralar, neyse, bir gün içki yüzünden işe gidemedi ve şekerci patronlar onu sepetlediler, içeri girip bana söyledi, "unut gitsin," dedim, iş insanın değerli saatlerini yiyip bitiriyordu zaten, kendi ürettiğim felsefem onu pek etkilemedi ve gitti, birkaç saat sonra birkaç sigara otlanmak için odasına gittim, kapıyı vurdum ama cevap alamadım, sarhoş olmuştur diye düşündüm, kapıyı denedim ve açıldı, havagazını açıp yatağa uzanmıştı. Güney Kaliforniya Havagazı Şirketi ne kadar çok insana hizmet ettiğinin farkında değildir herhalde, neyse, pencereleri açıp, havagazı şofbenini kapattım, ocağı yoktu, şekerleme yapan makineleri temizleme işini, bir gün işe gitmediği için kaybeden, eski bir dolandırıcıydı, "patronum bana en iyi işçisi olduğumu söylüyor, ama çok fazla gün kaytarıyorum — geçen ay iki gün, bir gün daha kaytarırsan işin bitik dedi."

yatağa gidip onu sarstım, "seni çük kafalı!"

"ne..."

"bana bak sersem, bir kez daha böyle bir şey denersen kıçını tekmeleye tekmeleye sürerim seni bu şehirden!"

"hey, Ski, HAYATIMI KURTARDIN! HAYATIMI BORÇLUYUM SANA! HAYATIMI KURTARDIN!"

bu "hayatımı kurtardın" tantanası birkaç haftalık sarhoşluğumuz boyunca devam etti. o çengel burnunu kız arkadaşıma iyice yaklaştırıp, elini elinin üstüne ve daha kötüsü dizinin üstüne koyar, "hey bu orospunun evladı HAYATIMI KURTARDI! biliyor muydun?" derdi,

“defalarca söyledin bunu bana, Lou.”

“EVET,HAYATIMI KURTARDI!”

birkaç gün sonra gitti, iki haftalık kirayı ödememişti, bir daha hiç görmedim onu.

bu tuhaf bir akşamdan kalmalık olmaya başladı, ama intihardan söz etmek intihar etmekten çok daha iyidir, veya öyle midir? son birayı içiyorum, yerdeki radyoda Japon müziği çalıyor, şimdi telefon çaldı, şehirlerarası, sarhoşun biri, New York’tan. “dinle moruk,” diyor, “elli senede bir, bir Bukowski çıkarsa, ben bu işi kıvırırım.” bunun tadına varma izni veriyorum kendime, işime yaramasına, çünkü gökyüzüm çok kara, ustura-ucu havasındayım. “içtiğimiz o geceleri hatırlıyor musun moruk?” diye soruyor, “evet, hatırlıyorum,” “bu ara ne yapıyorsun, yazıyor musun hâlâ?” “evet, intihar üstüne yazıyordum şimdi.” “intihar mı?” “evet, yeni bir gazeteye köşe yazısı gibi bir şeyler yazıyorum, yeni bir gazete, OPEN CITY.” “bu intihar yazısını basacaklar mı?” “bilmiyorum.” biraz daha konuşuyor ve kapatıyoruz, ne akşamdan kalmalık, ne köşe yazısı!

hatırlıyorum, ben çocukken BLUE MONDAY diye bir şarkı vardı, Macaristan’da popüler olmuş bir şarkıydı sanıyorum, ve her çaldıklarında birileri intihar sokağına sapıyordu, sonunda o şarkının çalınmasını yasaklamışlardı, ama benim radyomda da en az onun kadar kötü bir şey çalıyorlar, önümüzdeki hafta gazetede bu sütunu bulamazsınız, bu, konu ile ilgili bir nedenden ötürü olmayabilir, bu arada cenaze levazımatçılarının işlerine sekte vurduğumu sanmıyorum.

bilemiyorum, belki minik kıç delikleri olan Çin salyangozlarıydı nedeni, belki de mor kravat iğneli Türk veya kendisiyle haftada yedi veya sekiz veya dokuz veya on bir kez sevişmek zorunda olmam veya başka bir şey ve başka bir şey ama bir zamanlar bir milyon doların varisi olan bir kadınla, bir kızla, evliydim, sadece birilerinin ölmesi gerekiyordu ancak’

Teksas’ın o kısmında hava kirliliği yok, iyi beslenir, en kaliteli içkiyi içerler ve bir yerleri çizilse veya hapşırsalar doktora giderler, kız doyumsuzdu, boynu ile problemleri vardı ve özetlemek gerekirse şiirlerime fena halde çarpılmıştı, şiirlerimin Black, hayır Blake demek istiyorum, Blake’den bu yana yazılmış en müthiş şeyler olduklarını düşünüyordu, bazıları öyledir de. veya başka bir şey. mektup yazıp duruyordu, bir milyon doları olduğunu bilmiyordum. Kuzey Kingsley Drive’daki odamda

oturuyorum, mide ve bağırsak kanaması yüzünden girdiğim hastaneden yeni çıkmışım, kanımı hastanenin her yerine akıtmışım ve dokuz şişe kan ve glikozdan sonra bana, “bir içki daha ve öldün,” demişler, intiharcıl birine böyle laf edilmez, her gece etrafımda boş ve dolu bira kutuları ile oturmuş şiirler yazıyor, ucuz purolar içiyorum, çok solgun ve güçsüz, son duvarın çökmesini bekleyerek.

bu arada mektuplar geliyor, yanıtlıyordum, şiirlerimin ne denli müthiş olduklarını belirttikten sonra kendi şiirlerinden birkaçını eklerdi (pek de kötü sayılmazlardı) ve sonra hep aynı şey: “kimse benimle evlenmez, boynum, boynumu çeviremiyorum.” sürekli aynı şeyi yazıp duruyordu, “kimse benimle evlenmeyecek, kimse benimle evlenmeyecek, kimse benimle evlenmeyecek.” ben de sarhoş bir gecemde bir halt yedim: “tanrı aşkına, rahatla, ben evlenirim seninle!” mektubu postalayıp unuttum ama o unutmadı, daha önceleri çok iyi göründüğü fotoğraflarını yollamıştı, teklifimi yaptıktan sonra korkunç fotoğraflar gelmeye başladı, o fotoğraflara bakınca gerçekten sarhoş oluyordum, halının ortasına diz çöküp, dehşete kapılmış biri gibi kendimle konuşuyordum, “bundan böyle kendimi feda ediyorum, bir tek insanı mutlu etmek bile yaşamın hakkını vermeye yeter.” kendimi bir şekilde teselli etmek zorundaydım, fotoğraflara bir göz atınca ruhum haykırıp titremeye başlar, bir kutu birayı daha mideme indirirdim.

veya belki de minik, yuvarlak kıç delikleri ile Çin salyangozları değil de resim dersleriydi nedeni, nerdeyim ben?

neyse, otobüse binmişti, annesinin haberi yok, babasının haberi yok, büyükbabanın haberi yok, bir yerlere tatile gitmişlerdi, ve yarımda sadece biraz bozuk para taşıyordu, onu otobüs terminalinde karşıladım, sarhoş bir vaziyette oturmuş, hiç görmediğim bir kadının otobüsten çıkmasını bekliyordum, hiç konuşmadığım bir kadını bekliyordum, evlenmek için.

delirmiştim, sokaklarda dolaşmamalıydım. anons yapıldı, otobüsü yanaşmıştı, kapıdan çıkan insanları izledim, ve sansın, şeker, seksi bir şey, yüksek ökçeler, nefis bir kıç, salınıyor ve genç, genç, 23, bana doğru geliyor ve boynu hiç fena değil, bu o olabilir mi? otobüsü mü kaçırdı? yanına gittim.

“Barbara sen misin?”

“evet,” dedi, “sen Bukowski olmalısın.”

“öyle olmalıyım, gidelim mi?”

“olur.”

benim külüstüre bindik ve eve yollandık,

“az kalsın otobüsten inip geriye dönüyordum.”

“seni suçlayamam.”

eve gittik, ben biraz daha içtim ama evlenmeden önce benimle yatmayacağını söyledi, biraz uyuduk ve araba ile Vegas’a gidip döndük, evlenmiştik, hiç dinlenmeden gidiş dönüş araba sürmüştüm, yatağa girdiğimizde, değdi... İLK sefer, bana doyumsuz olduğunu söylemişti, inanmamıştım, dördüncü postadan sonra inanmaya başladım, başım beladaydı, her erkek doyumsuz bir kadını yola getireceğini sanır ama o yol mezara çıkar — erkek için.

sevkiyat memurluğundan ayrıldım ve Teksas otobüsüne bindik, milyoner olduğunu o zaman öğrendim; havalara sıçradığımı söyleyemem, her zaman biraz deliydim, çok küçük bir kasabaydı, uzmanlar tarafından birilerinin atom bombası atmak zahmetine katlanacağı son Amerikan kasabası olarak gösteriliyordu ve uzmanlar haklıydı, fırsat bulup yatak odasından çıkabildiğim zamanlar küçük yürüyüşler yapıyordum, takatsiz, solgun, bıkkın; herkesin gözü benim üstümdeydi tabii ki. zengin kızı oltasına düşürmüş uyanık bir şehirliydim ben. MUTLAKA bir şeyler vardı bende, ve vardı: çok yorgun bir kamış ve bir bavul dolusu şiir. karımın belediyede kolay bir işi vardı, bir masa ve yapması gereken hiçbir şey. ben de pencerenin önünde oturup güneşleniyor, sinekleri kovuyordum, babası benden nefret ediyordu ama büyükbaba benden hoşlanmıştı. ancak paranın çoğu babasındaydı. ben oturup sinekleri kovuyordum, bir gün, iri bir kovboy girdi içeri, çizmeler, yüksek bir kovboy şapkası ve gerisi, “lanet olsun Barbara,” dedi ve bana baktı...

“söyle,” diye sordu, “ne iş yaparsın sen?”

“YAPMAK MI?”

“evet, NEDİR YAPTIĞIN?”

uzun bir süre bekledim, pencereden dışarı baktım, bir sinek kovdum, sonra ona döndüm, tezgâha yaslanmıştı, 1.90 boyunda, kırmızı suratlı Teksaslı Amerikan kahramanı, erkek.

“ben mi? ah, ben... kendimi rüzgâra bırakır, şansımı denerim.”

arkaya doğru gerilip tezgâha bir kafa attı ve köşeyi dönüp kayboldu.

“onun kim olduğunu biliyor musun?”

“hayır.”

“kasabanın belasıdır, herkesi marizler, benim kuzenim o.”

“bana bir şey YAPMADI ama. YAPTI MI?” dedim, tane tane.

biraz tuhaf baktı bana ilk kez. içimdeki beslenmiş canavarı görmüştü, hassas şair kimliği, Noel’de ağzıma aldığım bir güldü sadece, blue-jean gününde tek takım elbisemi giyip, kasabada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladım, bir Hollywood filmi gibiydi, blue-jean giymeyen herkesi göle atıyorlardı ama kulağa geldiği kadar kolay bir durum değildi, yürürken midemde birkaç kadeh vardı ve gölü filan görmedim, kasaba benimdi. kasabanın doktoru benimle ava ve balığa çıkmak istiyordu, karımın akrabaları gelip, bira kutularını çöp tenekesine nişanlarken anlattığım fıkraları dinliyorlardı, intiharcıl umursamazlığımı cesaret diye algılıyorlardı, gün benimdi.

ama karım Los Angeles’a dönmek istedi, büyük şehirde yaşamamıştı hiç. vazgeçirmeye çalıştım, kasabada aylaklık etmekten hoşnuttum, ama hayır, gitmemiz gerekiyordu, büyükbaba bize yüklü bir çek yazdı ve otobüse binip Los Angeles’a döndük, otobüslerde sürünen potansiyel milyonerler, daha da kötüsü, kendi kendimizi geçindirmemiz konusunda ısrar etmeye başladı, ben yine bir sevkiyat memurluğu buldum; o da evde oturup bir iş de o bulur diye ümit ederek vakit geçiriyordu, her gece iş sonrası kafayı çekiyordum, “tanrım,” derdim, “bak ne yaptım, gerçek bir köylü ile evlendim.” bu onu deli ederdi, bir milyon dolar için kıç yalayamıyordum, içimde yoktu kıç yalamak, bir tepenin doruğunda bir evde yaşıyorduk, küçük bir evdi, kiralık, ve arka bahçede uzun çimler vardı; sinekler uzun çimlerin arkasına saklanırlar, sonra çıkıp bahçeyi istila ederlerdi, 40 000 sinek, beni deli ederlerdi, büyük bir kutu sprey ile çıkıp her gün binlercesini öldürüyordum ama çok fazla düzüşüyorlardı; biz de öyle. bizden önce orada yaşamış olan kaçıklar yatağın etrafına çepeçevre raflar çakmışlardı ve rafların üstü sardunya saksılarıyla doluydu, küçük saksılar, büyük saksılar, hepsi de sardunya, düzüştüğümüzde yatak duvarları titretir, sonra raflar titremeye başlar, sallanan saksıların seslerini duyardınız: dayanamayıp yıkılmak üzere olan rafların volkanik gürültüsü ve dururdum, “hayır! HAYIR! DURMA! OH TANRIM, DURMA!” devam ederdim ve raflar aşağı inmeye başlardı, sırtıma, kıçıma, kafama, bacaklarıma, kollanma ve o güler, bağırır ve BOŞALIRDI, saksıları çok seviyordu, “o rafları duvarlardan söküp atacağım,” derdim, “ah, hayır,” diye yalvarırdı,

“AH, LÜTFEN YAPMA!” öyle tatlı yalvarırdı ki, yapamazdım, rafları tekrar yerine çakar, saksıları yerleştirir, bir dahaki seferi beklerdim.

küçük, geri zekâlı bir köpek alıp, adını Bruegel koydu. Peter Bruegel bir ressamdı, bir zamanlar öyleymiş. ama birkaç gün sonra köpeğe olan ilgisini yitirdi, yoluna çıktığında köpeği tekmelerdi, sert, ayakkabısının sivri ucu ile, “çekil yolumdan, piç!” diye tıslayarak, biramı içtiğimde Bruegel ile yerlerde yuvarlanıp, boğuşurdum, yapabileceği tek şey buydu — boğuşmak, ve dişleri benimkilerden sağlamdı, bir milyonun giderek benden uzaklaştığını hissediyor ama bir şekilde umursamıyordum.

bize yeni bir araba aldı. 57 model bir Plymouth, ki halen kullanıyorum, ona belediyeyi denemesini söyledim, bir sınava girdi ve şerifin yanında çalışmaya başladı, sonra işimden kovulduğumu söyledim, her gün arabayı yıkadıktan sonra gidip onu işten alıyordum, bir gün uzaklaşmak üzereyken, çiçekli gömlekler giymiş, uçuk benizli, düşük omuzlu, aptal gülüşlü bir sürü genç, liseli yürüyüşleri ile binadan çıktılar.

“kim bu serseriler!” diye sordum.

“onlar polis memurları,” dedi, kibirli, küçük kancık tonu ile.

“aman, boşversene! bunlar geri zekâlı! polis filan değil bunlar! ne? hadii, BUNLAR polis olamaz!”

“onlar polis ve hepsi çok HOŞ çocuklardır.”,

“S..TİR,” dedim.

çok kızmıştı, o gece sadece bir kez düzüştük. ertesi gün yeni bir şey çıktı.

“Jose geçiyor,” dedi, “o bir İspanyol.”

“İspanyol mu?”

“evet, İspanya’da doğmuş.”

“fabrikalarda beraber çalıştığım Meksikalıların yarısı İspanya’da doğduklarını söylerlerdi, numara bu. İspanya babadır, sıkı-matador, o eskinin Büyük Rüyası.”

“Jose İspanya’da doğmuş, öyle olduğunu biliyorum.”

“nerden biliyorsun?”

“bana kendi söyledi.”

“S..TİR,” dedim yine.

sonra akşamları resim derslerine gitmeye başladı, sürekli resim yapıyordu, kasabasının dâhisiydi. belki de ülkenin, belki de değil.

“seninle sınıfa gireceğim,” dedim.

“SEN Mİ? NE İÇİN?”

“kahve molalarında sana eşlik etmek için, hem seni götürüp getirmiş olurum.”

“iyi, peki...”

aynı sınıfa girmeye başladık ve ikinci veya üçüncü günden sonra fena halde hiddetlenmeye başladı, kâğıtları yırtıp yırtıp yerlere atmalar, ben orda oturup onu izlememeye çalıştım, herkes çok meşguldü, kendilerini tamamen yaptıkları işe vermişlerdi ama yine de kıkır kıkır, aslında bir oyun oynuyorlar, resim yapıyor olmaktan utanıyorlarmış gibi.

resim öğretmeni arka sıralara geldi, “baksana Bukowski, bir şeyler yapman gerekiyor, neden orda oturmuş önündeki kâğıda bakıp duruyorsun?”

“fırça almayı unuttum.”

“peki. size ödünç bir fırça vereceğim Bay Bukowski, ama dersin sonunda iade edin lütfen.”

“tamam.”

“şimdi içinden çiçekler çıkan şu saksıyı resmedin.”

bir an önce bitirmeye karar verdim, hızlı çalışıp tamamladım ama herkes hâlâ meşguldü, başparmaklarını havada tutup, mesafe, renk gibi bir şeyler ölçüp duruyorlardı, dışarı çıkıp bir sigara yaktım, kahve içtim ve geri döndüğümde resmimin etrafında büyük bir kalabalık vardı, sırf göğüs, sansın bir hatun (anladınız) bana dönüp göğüslerini dayayarak, “ah, daha önce resim yapmıştınız değil mi?” diye sordu, “hayır, bu ilk resmim.” göğüslerini sallayıp bana sapladı ve “ah, CİDDİ olamazsınız!” ağzımdan tek çıkan, “hımmmmmmm,” oldu.

prof resmi alıp ön duvara astı. “şimdi, BENİM İSTEDİĞİM BU!” dedi. “DUYGUYA bakın, AKICILIĞA, DOĞALLIĞA!”

aman tanrım diye düşündüm.

karım öfkeyle yerinden kalktıktan sonra malzemelerini topladı ve yan tarafta kâğıt kesmek için kullanılan küçük odaya geçip kâğıt yırtmaya, etrafa boya saçmaya başladı, hatta zavallı bir moronun eseri olan bir de kolaj yırttı.

“Bay Bukowski,” diye yaklaştı prof, “o kadın sizin... karınız mı?”

“aa, evet.”

“burda bu prima donna’lara tahammülümüz yoktur.

“kendisine söylerseniz iyi olur. bir de resminizi sergide kullanabilir miyiz?”

“tabii.”

“ah, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!”

profesör kaçıktı, yaptığım her şeyi sergi için istedi, boya karıştırmayı bile bilmiyordum, renk tekerleğini becerememiştim. mor ile portakalı, kahverengi ile siyahı, beyaz ile siyahı karıştırmıştım, fırça nereye düşmüşse, yaptıklarımın çoğu, üstüne basılmış köpek bokunu andırıyordu ama profesöre göre ben... tanrının taşaklarıydım. iyi. karım dersleri bıraktı, ben de dersleri ve resimleri.

sonra işten eve gelip Türk’ün nasıl bir beyefendi olduğunu anlatmaya başladı, “mor bir kravat iğnesi, mor bir kravat iğnesi takıyor, bugün beni alnımdan öptü, öyle yumuşak bir insan ki, ve bana HARİKULADE olduğumu söyledi.”

“dinle tatlım, öğreneceksin, bu tip şeyler Amerika’nın bütün ofislerinde olur. bazen bir şeyler olur, ama çoğunlukla hiçbir şey olmaz, bu heriflerin çoğu dolapta 31 çekerler ve Charles Boyer filmlerine giderler, gerçekten iş tutanlar bu konuda çok sessizdirler, belli etmezler, seninle bire-yüz bahse girerim ki senin genç çok film seyretmiş, taşaklarını sık, kaçar.”

“HİÇ OLMAZSA o bir BEYEFENDİ! ve ÖYLE yorgun ki! onun için üzülüyorum.”

“NEDEN yoruluyormuş! Los Angeles Belediyesi için çalışmaktan mı?”

“bir *drive-in* sineması var ve gece çalışıyor, istirahat edemiyor.”

“ben de domuzun götüyüm!” dedim.

“kesin öylesin,” dedi tatlılıkla, ama o gece saksılar iki kere devrildi.

sonra Çin salyangozlarının gecesi geldi, belki de Japon salyangozlarıydılar, her neyse, süpermarkete gitmiştim ve ilk kez özel bir tepsi ile karşılaştım, olduğu gibi satın aldım, minik bir ahtapot, salyangozlar, yılanlar, kertenkeleler, böcekler, çekirgeler... önce salyangozları pişirdim, masaya koydum.

“tereyağında kızarttım,” dedim, “kursağını doldur, fakir boklar bunları yer, sırası gelmişken.” ağzıma birkaç salyangoz attıktan sonra sordum, “bizim Mor Kravat iğnesi nasıldı bugün?”

“bunların tadı lastik gibi...”

“lastik, mastik... YE!”

“minicik kıç delikleri var... minik kıç deliklerini görebiliyorum... ah...”

“yediğin her şeyin kıç deliği var. senin kıç deliğin var, benim kıç deliğim var, hepimizin kıç delikleri var. Mor Kravat İğnesi’nin kıç deliği var...”

“ögğğ...”

masadan kalkıp lavaboya koştu ve kusmaya başladı,

“minik kıç delikleri... öğgğ...” güldüm, minik kıç deliklerini ağzıma doldurup bira ile mideme indirdim.

birkaç gün sonra, bir sabah biri kapımı, onun kapısını çalıp elime boşanma kâğıtlarını tutuşturunca pek şaşırmadım.

“yavrucuğum, bu ne?” kâğıtları gösterdim, “artık beni sevmiyor musun tatlım?”

ağlamaya başladı, ağlayıp durdu.

“tamam, tamam, üzülme, belki de Mor Kravat İğnesi’dir aradığın, dolapta otuzbir çektiğini sanmıyorum, o olabilir aradığın pekâlâ.”

“ooooooh, ooooooh, ooooooh.”

“büyük olasılık küvette asılıyordun”

“of, iğrenç bokun tekisin!”

ağlamayı kesti, sonra son bir kez tüm saksıları indirdik, banyoya gidip şarkılar mırıldandı, işe gitmeye hazırlanıyordu. o gece taşınmasına yardım ettim, o evde kalmak istemiyordu, hüzünleniyormuş. pis kancık, dönüşte bir gazete alıp küçük ilânlarda bana uygun işlere baktım: sevkiyat memuru, depocu, kapıcı, sakata bakıcı, telefon rehberi dağıtıcısı, sonra gazeteyi yere atıp dışarı çıktım, bir şişe viski alıp bir milyon dolara güle güle dedim, birkaç kez gördüm onu

— tesadüfi, saksı falan yok. bana Mor Kravat İğnesi ile sadece bir kez yattığını ve işinden ayrıldığını söyledi, resim yapmak ve yazmak istiyordu, “ciddi olarak.”

daha sonraları Alaska’ya gidip bir Eskimo ile evlendi, bir Japon balıkçısıyla, arada sırada sarhoşken birilerine şakasını yaparım: “bir keresinde Japon bir balıkçıya bir milyon dolar kaybettim.”

“atma, senin hiçbir zaman bir milyon doların OLMADI!”

haklıydılar sanırım, hiç olmamıştı.

senede bir-iki mektup yazar, uzun mektuplar, genellikle Noel’den önce, “yaz,” der. Eskimo adları olan iki veya üç çocuğu var, bir kitap

yazmış, raflarda bir yerdeymiş, bir çocuk kitabı ama onunla “gurur” duyuyor, şimdi de “kişilik parçalanması” üstüne “ciddi” bir roman yazacakmış. KİŞİLİK PARÇALANMASI ÜSTÜNE İKİ ROMAN yazacakmış. ah, sanırım biri benim içindi, diğeri de Eskimo için. veya belki de Mor Kravat İğnesi için.

resim dersindeki iri memeli hatuna takılmalıydım belkide. ama bir kadını memnun etmek zor. hem belki o da minik kıç deliklerinden hazzetmezdi. ama o küçük ahtapotu denemenizi isterdim, tereyağında erimiş bebek parmakları, deniz örümcekleri, pis sıçanlar, ve sen o parmakları emerken intikam alırsın, bir milyona veda eder, bir bira içersin ve elektrik şirketinin canı cehenneme, daktiloların ve pantolonlarını kıçlarının üstünde giyen Teksaslılar’ın ve boyunlarını döndüremeyen kaçık kadınların, ki önce ağlayıp, sonra düzerler, terk ederler seni, Noel’den önce özlem mektupları yazıp, sen artık bir yabancı olduğun halde unutmana izin vermezler, Bruegel’i, sinekleri, pencerenin önünde duran 57 Plymouth’u, ziyanı ve dehşeti, hüznü ve başarısızlığı, sahnelenen oyunları ve oyunbazlıkları, yaşamlarımızı, düşerek kalkarak, her şey yolundaymış gibi yaparak, sırıtarak, hıçkırarak, minik kıç deliklerimizi sileriz, ve diğerlerini.

Mary, bildiği tüm numaraları çekiyordu, o gece gerçekten gitmek istemiyordu, banyodan çıktığında saçını yandan topuz yapmıştı, “bak!” bir şarap daha koydum “orospu, lanet orospu...” sonra dudaklarını boyayıp çıktı, kalın boyanmış dudaklar, “bak! Bayan Johnson ile tanışmış mıydın?”

“orospu, orospu, lanet orospu...”

gidip yatağa uzandım, bir elimde sigara, yatak başlığının üstünde her an devrilebilecek şarap bardağı, yalınayaktım, üstümdeki şort ve fanilayı bir haftadır giyiyordum, kir içinde, yanıma gelip durdu.

“SEN TÜM ZAMANLARIN BİRNUMARALI SIÇANISIN!”

“ah, hahahahaha,” diye kıkırdadım,

“peki, ben gidiyorum!”

“bu beni ilgilendirmez, sana bir tek uyarım var!”

“neymiş o?”

“çıkarken kapıyı çarpma, kapıların çarpılmasından usandım, o kapıyı çarparsan okurum canına.”

“CESARET edemezsin!”

çıkarken kapıyı korkunç çarptı, öyle bir çarptı ki şok oldum, duvarların titremesi kesilince yerimden fırladım, içkimi dipledim ve kapıyı açtım. giyinecek vakit yoktu, kapıyı açtığımı duyup koşmaya başlamıştı ama ayağında topuklular vardı, üstümde *şortumla* holde koşup merdivenin başında yakaladım onu. çevirip, yanağına, açık el, sıkı bir tokat çaktım, bir çığlık alıp yere düştü, düşerken en son bacakları gitti ve eteğinin içini, o naylon bacakları gördüğümde delirmiş olmalıyım diye düşündüm, ama geriye dönüş yoktu, ağır adımlarla kapıya yürüdüm, açtım, kapadım ve oturup kendime bir şarap koydum, dışarda ağladığını duyabiliyordum, sonra bir kapının açıldığını duydum.

“neyin var güzelim?” başka bir kadındı.

“VURDU bana! kocam bana VURDU!”

(KOCAM?)

“oh zavallı şey, kalkmana yardımcı olayım.”

“teşekkür ederim.”

“şimdi ne yapacaksın?”

“bilmiyorum, kalabileceğim bir yer yok.”

(yalancı kancık)

“dinle, kendine bir gecelik bir oda tut, sonra o işe gittiğinde buraya dönersin.”

“İŞ mi?” diye bağırdı, “İŞ! O OROSPU ÇOCUĞU ÖMRÜNDE TEK BİR GÜN BİLE ÇALIŞMAMIŞTIR!”

bu matraktı, öyle matraktı ki kendime hâkim olamayıp gülmeye başladım. Mary’nin beni duymaması için yüzümü yastığa gömmüş gülüyordum, gülmem kesildiğinde yüzümü yastıktan çıkarıp ayağa kalktım ve hole baktım, kimse yoktu.

birkaç gün sonra geri dönmüştü ve aynı hikâye, ben şortum üstümde giderek bozuluyor, Mary süslenip püslenip çıkmaya hazırlanırken bana ne kaybettiğimi gösteriyordu.

“bu sefer geri dönmeyeceğim! bana gerçekten yetti! yetti! üzgünüm, artık sana tahammül *edemiyorum, sen* sapına kadar çürümüş birisin ve hepsi bu.”

“orospunun tekisin, bir orospudan başka bir şey değilsin...”

“orospuyum tabii, yoksa seninle yaşıyor olmazdım.”

“hımmm, hiç bu açıdan bakmamıştım:”

“bak öyleyse.”

bir bardak şarap dipledim. “bu kez kapıya kadar EŞLİK edeceğim sana, kapıyı açıp, KENDİM kapatacağım ve sana iyi dileklerimi sunacağım, hazır mısın canım?”

kapıya gidip durdum, elimde tazelenmiş şarap bardağı, üstümde şortum, bekleyerek, “hadi, bütün gece dikilemem burda. bitirelim şu işi artık değil mi? Hımmmmmm?”

hoşuna gitmemişti, kapıdan çıktı, döndü ve bana baktı,

“hadi artık, sendele geceye doğru, belki frengili yangını bir buçuk dolara dışardaki plastik maskeyi andıran yüzlü, başparmağı kopuk gazeteci çocuğa tezgâhlayabilirsin, hadi yavrum, yürüyüver.”

kapıyı kapatmaya başlamıştım ki çantasını başının üstüne kaldırdı, “seni PİS orospu çocuğu!” çantanın geldiğini görmüş, yüzümde sakin bir tebessümle durup beklemiştim, korkunç adamlarla dövüşmüş biriydim; bir kadın çantası beni endişelendirecek son şeydi, başıma indi. hissettim, hem de nasıl, çantasını doldurmuştu ve ön köşesinde, kafama inen yerde, beyaz bir krem şişesi duruyordu, taştan farksız.

“yavrum,” dedim, hâlâ sırıtıyor, kapının tokmağını tutuyordum, ama hareket edemiyordum, donmuştum, çantayı kaldırıp tekrar vurdu,

“dinle, yavrucuğum.”

tekrar.

bacaklarım kesilmeye başlamıştı, yavaşça yere yığılırken daha iyi vurabileceği bir mesafe oluştu, iyice kaptırmıştı, giderek hızlanıyordu, beynimi dağıtmak istercesine, pek parlak olmayan kariyerimde üçüncü kez nakavt oluyordum, ama bir kadına ilk kez.

uyandığımda kapı kapalıydı ve yalnızdım, yerde benim kanımdan küçük bir göl oluşmuştu, allahtan yerler muşambaydı, kanın üstüne basıp mutfağa yürüdüm, özel durumlar için bir şişe viski zulalamıştım. zamanı gelmişti, şişeyi açıp bir kısmını başıma döktükten sonra bir bardak doldurup bir dikişte içtim, pis kancık beni ÖLDÜRMEYE çalışmıştı! inanılır gibi değildi, polise ihbar etmeyi düşündüm, ama işe yaramazdı, ihtimal fırsatı değerlendirip beni de içeri atarlardı.

dördüncü katta oturuyorduk, biraz daha viski içtikten sonra gardrobuna gittim, elbiselerini, ayakkabılarını, pantolonlarını, külotları, sutyenleri, jartiyerleri, elime ne geçtiyse hepsini alıp pencerenin önüne kümeledim ve viskimi yudumlarken birer birer attım onları aşağıya, “allahın cezası orospu, beni öldürmeye çalıştı...” pencereden aşağı uçurdum

onları, aşağıda, küçük bir evin yanında boş bir alan vardı, apartman derin bir çukurun yanına inşa edilmişti, aslında sekizinci katta gibiydik, külotlarını elektrik kablolarına isabet ettirmeye çalıştım ama ıskaladım, sonra iyice öfkelenip elime ne gelirse rasgele atmaya başladım, her yer ayakkabı, külot ve elbise dolmuştu... çalılar, ağaçlar, tel örgünün öbür yanı. ondan sonra kendimi biraz daha iyi hissedebildim, viskiye devam ettim, bir bez alıp yerleri sildim.

sabah uyandığımda başım fena halde acıyordu, saçımı tarayamadığım için ellerimle geriye doğru ıslattım, başımda on santim uzunluğunda bir yara oluşmuştu, saat 11 gibiydi, merdivenlerden birinci kata inip arka taraftan çıktım ve fırlatıp attığım şeyleri aramaya başladım, gitmişlerdi, aklım ermemişti, küçük evin arka bahçesinde elindeki kürekle bir şeyler yapan yaşlı bir osuruk duruyordu.

"baksana," dedim yaşlı osuruğa, "buralarda elbiseler gördün mü?"

"ne tür elbiseler?"

"kadın elbiseleri."

"her yere saçılmışlardı, düşkünler evine vermek için topladım onları, telefon ettim, gelip alacaklar."

"karımın elbiseleri onlar."

"birileri fırlatıp atmış onları gibi geldi bana."

"bir yanlışlık."

"kutunun içinde duruyorlar."

"öyle mi? geri alabilir miyim onları?"

"tabii, ama birileri fırlatıp atmış gibi geldi bana."

yaşlı osuruk eve girdi ve elinde bir kutu ile döndü, tel örgülerin üstünden bana verdi kutuyu,

"teşekkür ederim."

"bir şey değil." arkasını dönüp yere çömeldi ve küreğini toprağa daldırdı.

o gece Eddie ve Düşes ile geri geldi, şarap getirmişlerdi. bardakları doldurdum, "ev tertemiz allah için," dedi Eddie."

"bak Hank, kavga etmeyelim artık, usandım bu kavgalardan! seni sevdiğimi biliyorsun, gerçekten seviyorum seni," dedi Mary.

"evet."

Düşes, saçları yüzünün her yerinde, öylece oturuyordu, çorapları delik deşikti, ağzının kenarlarında tükürük birikmişti, onu haklamayı kafamda not

ettim, o hastalıklı-seksi görünüm vardı onda. Mary ve Eddie'yi biraz daha şarap almaya yolladım ve kapı kapanır kapanmaz Düşes'i yakalayıp yatağa fırlattım, sırf kemikti ve çok dramatik görünüyordu, zavallı şey haftalardır bir şey yememişti belki de. içine girdim, fena sayılmazdı, kısa kestim, geri döndüklerinde iskemlelerimizde oturuyorduk.

bir saat kadar içmiştik ki Düşes birden saçlarının arasından bana baktı ve o kuru, ölü parmağı ile beni işaret etti. konuşmamızda boşluk olduğu bir andı. parmağı ile beni işaret edip duruyordu, sonra "bana tecavüz etti, siz şarap almaya gittiğinizde bana tecavüz etti," dedi.

"bak Eddie, böyle bir şeye inanmayacaksın herhalde, değil mi?"

"tabii ki inanacağım."

"arkadaşına güvenemiyorsan çek git burdan!"

"Düşes yalan söylemez, eğer Düşes senin ona..."

"ÇIKIN DIŞARI! ALLAH BELANIZI VERSİN, OROSPU ÇOCUKLARI!"

ayağa kalkıp bardağımı kuzeye bakan duvara fırlattım,

"ben de mi?" diye sordu Mary.

"SEN DE!" parmağımı ona doğrultmuştum,

"oh Hank, bu kavgalara bir son vereceğiz sanmıştım, bıktım bu ayrılıklardan..."

sıraya girip dışarı yöneldiler. Eddie önde, sonra Düşes, arkasında Mary. Düşes sürekli, "bana tecavüz etti, tecavüz etti diyorum, tecavüz etti, bana tecavüz etti..." deyip duruyordu, kaçıktı.

Mary'yi bileğinden kavradığımda kapının önündeydiler.

"içeri gir kancık!"

onu içeri sokup kapının zincirini sürdüm, sonra uzun uzun öptüm onu, elimle kıçını sıvazlayarak,

"oh Hank..."

hoşlanmıştı.

"o kemik torbasını düzmedin değil mi Hank?"

cevap vermedim, onu yemeyi sürdürdüm, çantasını yere düşürttüm, bir eli ile taşaklarımı sıvazladı, başım beladaydı, dinlenmeye ihtiyacım vardı, bir saat kadar.

"bütün elbiselerini pencereden aşağı fırlattım," dedim.

"NE?" elini taşaklarımdan çekti, gözleri büyümüştü.

"ama sonra gidip topladım hepsini, izin ver de anlatayım."

gidip iki şarap koydum.
“beni öldürecektin nerdeyse biliyor musun?”
“ne?”
“hatırlamadığını mı söylemek istiyorsun?”
içkimi alıp iskemleye oturdum ve yanıma gelip başıma baktı.
“oh, zavallı bebeğim, tanrım, üzgünüm.”
eğilip kanlı yarayı şefkatle öptü. sonra ben eteğinin altına elimi daldırdım ve tekrar kenetlendik, kırk beş dakikaya ihtiyacım vardı, odanın ortasında, sefalet ve kırık cam parçalarının arasında durmuş sürtüşüyorduk, o gece kavga çıkmayacaktı, hiçbir yerde orospular ve berduşlar yoktu, aşk kazanmış, yerdeki temiz muşamba gölgelerimizle canlanmıştı.

bir taksi şirketi için çalışan şoförlerin benzin almaya geldikleri bir yerdi, ben benzini verir sonra parayı alıp kasaya koyardım, gecenin büyük bir bölümünü iskemlede oturarak geçiriyordum, ilk iki-üç gece iş iyi gitmişti, patlak lastiklerini değiştirmemi isteyen birkaç şoförle tartışma dışında, dalyan bir oğlan patronu arayıp, orda hiçbir şey yapılmadığını söylemiş, bağırıp çağırmıştı, ama ben niçin orda olduğumu biliyordum — paraya göz kulak olmak için, ihtiyar bana silahın yerini ve nasıl kullanılacağını göstermişti, şoförlerin benzin ve yağ paralarını ödediklerinden de emin ol demişti, ama benim haftada 18 papele, dolarlara bekçilik etmek gibi bir niyetim yoktu, işte Sunderson burda yanılmıştı, parayı kendim de alabilirdim ancak birileri kafama, çalmanın yanlış olduğuna dair aptalca bir fikir sokmuştu ve ben önyargılarımı aşmakta güçlük çekiyor, giderek onları değiştirmeye, onlara karşı gelmeye, onları kabullenmeye çalışıyordum, bilirsiniz işte.
dördüncü gece kapının önünde ufak tefek, siyah bir kız duruyordu, öylece durup bana gülümsedi, üç dakika kadar karşılıklı bakışmış olmalıydık, “n’aber?” diye sordu, “benim adım Elsie.”
“pek iyi değilim, benim adım Hank.”
içeri girip eski bir masaya yaslandı, üstünde bir küçük kız elbisesi vardı, tavırları ve gözlerindeki oyun isteğiyle de küçük bir kızı andırıyordu, ama kadındı, kahverengi, temiz bir küçük kız elbisesi içinde bir nabız gibi atan mucizevi, elektrik bir kadın, “bir meşrubat alabilir miyim?”
“tabii.”

bana parayı verdi, dolabın kapağını açışını izledim, çok ciddi bir kararsızlıktan sonra bir şişe seçti, sonra küçük bir tabureye oturdu, meşrubatı içişini izledim, elektrik ışığının altında, şişenin içinden geçen hava kabarcıklarını, vücuduna baktım, bacaklarına, onun kahverengi şefkati içimi kapladı, haftada on sekiz dolar için her gece o iskemlede oturmak yalnız bir işti.

boş şişeyi bana verdi,

“teşekkürler.”

“bir şey değil.”

“yarın gece kız arkadaşlarımdan birkaçını getirebilir miyim?”

“biraz olsun sana benziyorlarsa tatlım, hepsini getir.”

“hepsi bana benzer.”

“hepsini getir.”

ertesi gece üç-dört tanesini getirdi, konuşuyor, gülüyor, meşrubat içiyorlardı, tanrım, çok tatlıydılar, genç ve hayat dolu, gencecik siyah kızlar, her şey gülünç ve güzeldi, gerçekten öyleydi, ben de öyle hissediyordum, bir sonraki gece sekiz veya on kız vardı, daha sonra on üç-on dört. cin ve viski getirip meşrubatlara katmaya başladılar, ben kendi içkimi getiriyordum. ilk gelen kız, Elsie, aralarında en tatlı olanıydı, kucağıma oturur sonra bir çığlık atarak sıçrardı, “hey, tanrı aşkına, bu olta kamışı ile BAĞIRSAKLARIMI deleceksin!” kızmış gibi davranırdı, gerçekten kızmış gibi, kızlar da gülerlerdi, ve ben şaşkın, sırıtkan ama mutlu bir şekilde öylece dururdum, benim için çok fazlaydılar, ama iyi bir gösteriydi, ben bile yavaş yavaş gevşemeye başlamıştım, şoförlerden biri korna çaldığında biraz öfkeli ayağa kalkar, içkimi bitirdikten sonra silahı alıp Elsie’ye verir, “bak şimdi Elsie tatlım, sen şu kahrolası kasayı benim için gözet, kızlardan biri davranmaya kalkarsa hiç durma, bacaklarının arasına bir delik aç benim için olur mu?” derdim.

ve Elsie’yi orda, elindeki koca silaha bakakalmış vaziyette bırakıp dışarı çıkardım, tuhaf bir ikili oluştururlardı, silah ve o. olayların gidişatına göre bir adamı öldürebilir veya kurtarabilirlerdi, erkek, kadın ve dünyanın tarihi, ve ben dışarı çıkıp benzin pompalardım.

sonra bir gece, İtalyan şoför, Pinelli, meşrubat içmek için içeri girdi, ismini severdim ama onu sevmezdim, patlak lastikleri değiştirmediğim için en fazla tantana eden o olmuştu, İtalyanlar’a karşı bir şeyim yoktur ama o

şehre geldiğimden beri başıma gelen talihsizliklerin altından sürekli bir İtalyan fitne çıkıyordu. ırkçılıkla ilgisi olmadığını, daha çok matematiksel bir durum olduğunu biliyordum. Frisco'da yaşlı bir İtalyan kadın büyük olasılıkla hayatımı kurtarmıştı, ama o başka bir hikâye.

Pinelli sinsi bir şekilde içeri girdi, hem de ne SİNSİ, kızlar her tarafa dağılmış, konuşuyor, gülüyorlardı, meşrubat dolabına yürüyüp, kapağını açtı.

"ALLAH KAHRETSİN, MEŞRUBAT KALMAMIŞ VE BEN SUSADIM! KİM BİTİRDİ MEŞRUBATLARI?"

"ben içtim," dedim.

çıt çıkmıyordu, kızların hepsi bizi izliyorlardı. Elsie yanı başımda durmuş, gözünü ondan ayırmıyordu, çok uzun ve derin bakmazsan Pinelli yakışıklı sayılırdı, kartal burun, siyah saçlar, Prusya subayı havası, daracık bir pantolon, oğlan çocuğu öfkesi.

"BU KIZLAR MEŞRUBATLARI BİTİRİYORLAR VE BU KIZLAR BURDA OLMAMALI. MEŞRUBATLAR SADECE ŞOFÖRLERE AİTTİR."

sonra bana iyice yaklaştı ve öylece durdu, bacaklarını sıçmak üzere olan bir tavuk gibi açmıştı.

"BU KIZLARIN KİM OLDUKLARINI BİLİYOR MUSUN UYANIK?"

"tabii, onlar benim arkadaşlarım."

"HAYIR, OROSPU BUNLAR! CADDENİN KARŞI YAKASINDAKİ RANDEVUEVLERİNDE ÇALIŞIRLAR ANLADIN MI? OROSPU BUNLAR!"

kimse tek kelime etmedi, hepimiz oturduğumuz yerden İtalyan'a bakıyorduk, uzun süren bir bakış, sonra dönüp dışarı yürüdü, gecenin gerisi tatsız geçti. Elsie beni endişelendiriyordu, silah ondaydı, yanına gidip silahı aldım.

"o orospu çocuğuna yeni bir göbek deliği açmama ramak kalmıştı," dedi, "onun anası orospu!"

sonra, birden ortalık boşaldı, oturup uzun uzun içtim, sonra kalkıp kasaya baktım, paralar yerinde duruyordu, sabah beş gibi ihtiyar içeri girdi.

"Bukowski?"

"evet Bay Sunderson."

"sana yol vermek zorundayım." (aşina sözler)

“neden?”

“çocuklar burayı gerektiği gibi işletemediğini söylüyorlar. orospular burda fink atıyor ve sen onlarla oynaşıyormuşsun. göğüsleri meydanda, apışları açıkta dolaşıyorlarmış ve sen onları yalayıp duruyormuşsun. sabahın erken saatlerinde böyle şeyler mi oluyor burda?”

“şey, pek de öyle değil.”

“neyse, daha güvenilir birini bulana kadar senin yerini ben alacağım, burda neler döndüğünü bilmek istiyorum.”

“peki Sunderson. sirk senin.”

sanırım iki gece sonraydı, bardan çıktıktan sonra eski benzinliğin önünden bir geçeyim dedim, ortalıkta iki-üç ekip otosu vardı.

Marty’yi gördüm, anlaşabildiğim şoförlerden *biriydi,* yanına gittim.

“neler oluyor Marty?”

“Sunderson’u bıçakladılar, şoförlerden birini de Sunderson’un silahı ile vurdular.”

“tanrım, filmlerdeki gibi. vurdukları şoför, Pinelli miydi?”

“evet, nasıl bildin?”

“göbekten mi?”

“evet, evet. nasıl bildin?”

sarhoştum, uzaklaşıp odama doğru yürüdüm. New Orleans’da dolunay vardı, bir süre yürüdüm ve çok geçmeden yaşlar akmaya başladı, ay ışığında bir gözyaşı seli. ve sonra kesildi, yaşların yüzümde kuruduğunu hissedebiliyordum, cildim geriliyordu, odama vardığımda ışığı yakmadım; ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp elbiselerimle ve Elsie’siz kendimi yatağa bıraktım. Elsie, benim harikulade siyah orospum, ve uyudum, her şeydeki hüznü ardımda bırakıp uyudum, uyandığımda şimdi sırada hangi şehir var diye düşündüm, hangi iş? kalktım, çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyip bir şişe şarap almak için çıktım, sokaklar iyi görünmüyordu, genellikle öyledir, insanlar ve fareler tarafından planlanmış bir yapıları vardı ve siz içlerinde yaşamak ve ölmek zorundaydınız, ama bir arkadaşımın bir keresinde bana söylediği gibi, “sana hiçbir şey vadedilmedi, sözleşmen yok.” şarabımı almak için dükkâna girdim.

pis bozuklukların beklentisi içinde öne doğru eğildi orospu çocuğu.

en iyi dostlarımdan biri —en azından ben onu dost sayıyorum— zamanımızın en iyi şairlerinden, şu aralar, Londra'da, bu hastalığa yakalanmış durumda. Yunanlılar ve Antikler bu hastalığı bilirlerdi, herhangi bir yaşta yakalanabilir insan bu hastalığa ama en tehlikeli yaşlar kırk sonları, elli gibidir, ve ben bu hastalığı EYLEMSİZLİK olarak tanımlarım — eylem eksikliği, umursamazlık ve merak azalması; Donuk Adam Duruşu diye adlandırıyorum bu hastalığı, aslında bu bir DURUŞ sayılmaz ama bu şekilde adlandırırsak cesede BİRAZ mizah ile yaklaşabiliriz; aksi takdirde karanlık basacak, tüm insanlar bir dönem Donuk Adam Duruşu'na yakalanmışlardır ve belirtileri şu düz ifadelerde kendini gösterir: "canıma tak etti." veya: "her şeyin canı cehenneme." veya: "Broadway'e selamlarımı iletin." ama çabucak toparlanıp işbaşı yapar, karılarını dövmeyi sürdürürler.

ama dostum için Donuk Adam Duruşu, öyle, bir çocuk oyuncağı gibi kanapenin altına atılır cinsten bir şey değil. keşke öyle olsaydı! İsviçre, Fransa, Almanya, İtalya, Yunanistan, İspanya, İngiltere'deki doktorları denedi ve hiçbiri yardımcı olamadı, biri onda kurt olduğunu söyleyip tedavi uyguladı, başka biri, ellerine, boynuna ve sırtına minicik iğneler batırdı, "bu kez tamam galiba," diye yazdı bana, "iğneler bu işi halledecek." bir sonraki mektupta VOODOO manyağı birini denediğini öğrendim, bir sonrakinde hiçbir şey denemediğini. Kesin Donuk Adam. zamanımızın en iyi şairlerinden biri, küçük ve kirli bir Londra odasında, yatağının üstünde taşlaşmış, açlıktan ölmek üzere, başkalarının merhameti ile yaşıyor ancak; tavana bakıyor ve ne tek kelime yazabiliyor, ne de söyleyebiliyor, ve umursamıyor yazamayıp, konuşamamasını. adı dünyanın her yerinde biliniyor.

bu büyük şairin koca bir bok fıçısına düşüşünü gayet iyi anlayabiliyorum, çünkü, tuhaftır, ben Donuk Adam Duruşu ile DOĞMUŞUM, anımsadığım şeylerden biri, korkakça acımasız ve zorba biri olan babamın, banyoda beni uzun, deri bir kayış ile dövmesidir. sık sık döverdi beni; evlilik öncesi doğmuş bir çocuktum ve sanırım bütün problemlerinden beni sorumlu tutuyordu, ortalıkta "ah ben evlenmeden önce, şıngırdardı paralar cebimde!" şarkısını söyleyerek dolaşırdı bazen; ama pek sık şarkı söylemezdi, beni dövmek çok fazla vaktini alıyordu, bir süre, yedi veya sekiz yaşıma kadar içime bir suçluluk duygusu yerleştirdi, çünkü beni neden dövdüğünü anlayamıyordum. inanılmaz bahaneler buluyordu, haftada bir gün çimleri biçerdim, bir kez enine, bir kez boyuna,

sonra da kenarları makasla düzeltirdim, ve ön veya arka bahçede BİR tek çim tanesi atlamışsam ölümüne döverdi beni. dayaktan sonra gidip bahçeleri sulardım, diğer çocuklar beyzbol veya futbol oynayıp normal insanlar olmaya doğru giderken.

büyük an, moruğun bahçede yere uzandıktan sonra, gözlerini çimlerin hizasına getirip baktığı andı. mutlaka bulurdu bir tane. “işte, GÖRDÜM! ATLADIN BİR TANE! ATLADIN BİR TANE!” sonra banyonun penceresinden izleyen anneme, mükemmel bir Alman hanımefendisiydi, “ATLAMIŞ BİR TANE! GÖRDÜM! GÖRDÜM!” diye seslenirdi, sonra annemin sesi gelirdi: “ah, bir tane ATLAMIŞ öyle mi? ah, utan, UTAN!” sanırım o da beni bütün problemlerinden sorumlu tutuyordu. “BANYOYA!” diye bağırırdı babam. “BANYOYA!” banyoya girerdim, kayış ortaya çıkar ve vurmaya başlardı, ama korkunç acıya rağmen ben çok ilgisizdim, gerçekten ilgilenmiyordum; benim için bir anlamı yoktu, aileme bağlı değildim, dolayısıyla bir sevgi, sıcaklık veya güven ihanetine uğradığımı hissetmiyordum, en zor yanı ağlamaktı, ağlamak istemiyordum, zahmetli işti, bahçe çimlerini biçmek gibi. daha sonra, dayaktan ve bahçenin sulanmasından sonra, bana üstüne oturmam için yastık verdiklerinde de yastık falan istemezdim, ağlamayı istemediğim için ben de ağlamamaya karar verdim bir gün. tek ses, çıplak kıçıma inen kayışınkiydi. o sessizliğin içinde çok tuhaf, etli, iğrenç bir sesti ve ben yerdeki taşlara baktım, gözümden yaşlar iniyordu ama gıkım çıkmadı, babam vurmayı kesti, genellikle on beş veya yirmi kez vururdu, yedi veya sekizi geçmemişti durduğunda, banyodan dışarı çıktı koşarak, “Anne, Anne, oğlumuz DELİRDİ galiba, onu kırbaçlarken ağlamıyor!” “delirdi mi dersin, Henry?” “evet, Anne.” “ah, çok yazık!”

bu sadece Donuk Adam’ın ilk FARK EDİLEBİLİR belirtisiydi, bende tuhaf bir yan olduğunu biliyordum ama deli olduğumu düşünmüyordum, insanların nasıl bu kadar kolay öfkelendiklerini, sonra da öfkelerini aynı kolaylıkla unutup nasıl neşeli olabildiklerini anlayamıyordum sadece, ve nasıl HER ŞEYE ilgi duyabildiklerini, bu kadar sıkıcıyken her şey.

sporda, veya arkadaşlarımla oynadığım oyunlarda çok başarılı değildim çünkü yeterince deneyimli değildim, muhallebi çocuğu sayılmazdım — fiziksel bir zayıflığım veya korkum yoktu ve zaman zaman herhangi bir şeyi onlardan iyi yapabiliyordum, ama kısa sürelerde, her nedense benim için önemli değildi, arkadaşlarımdan biri ile yumruklaştığım

zaman gerçek anlamda öfkelenemiyordum. gerektiği için dövüşüyordum, başka yolu yoktu. Donuktum, rakiplerimin ÖFKE ve KIZGINLIĞINI anlayamıyordum. dövüştüğüm çocuğun yüzüne ve hareketlerine takılır, onu marizlemem gerekirken şaşkın şaşkın izlerdim, arada sırada, yapıp yapamayacağımı anlamak için sıkı bir tane indirir, sonra tekrar uyuşuk halime dönerdim, sonra mutlaka babam evden dışarı fırlar ‘Tamam! Dövüş bitti! Kaput! Son!” diye bağırırdı.

çocuklar korkarlardı babamdan, kaçarlardı,

“ne biçim erkeksin, Henry? yine dayak yedin!”

cevap vermezdim.

“Anne, oğlumuz Chuck Sloan’dan dayak yedi!”

“bizim oğlumuz mu?”

“evet, bizim oğlumuz.”

“ne ayıp!”

sanırım, babam, içimdeki Donuk Adam’ı fark etmişti ve bu durumu lehine kullanıyordu, “çocuklar görülmeli ama duyulmamak,” derdi, bana uyardı bu. söyleyecek tek bir şeyim yoktu, ilgilenmiyordum. Donuktum, erken, geç, ve sonsuza dek.

17 yaşındayken, benden daha büyük sokak serserileri ile içmeye başlamıştım, benzin istasyonları ve marketleri soyuyorlardı, her şeyden bıkmışlığımı bir korkusuzluk belirtisi olarak görüyorlar, hiçbir şeyden şikâyet etmememi ruhsal bir cesaret olarak algılıyorlardı, popülerdim ve popüler olup olmamak umurumda değildi. Donuk’tum. önüme büyük miktarlarda viski, bira ve şarap koyuyorlardı, hepsini içerdim, hiçbir şey beni sarhoş edemiyordu; gerçekten ve kesin olarak sarhoş, diğerleri yerlere yuvarlanır, dövüşür, şarkılar söyler, sendeler, bense sessizce masada oturur, bir bardak daha diker, giderek onlardan kopar, kaybolur, ama acı çekmezdim, sadece elektrik ışığı, sesler, bedenler ve birkaç şey daha.

ama hâlâ ailemle yaşıyordum ve bunalım zamanıydı, 1937, 17 yaşında biri için iş bulmanın olanaksız olduğu bir dönem, eve, gerektiği için değil de, alışkanlıktan gider, kapıyı çalardım.

bir gece annem kapıdaki küçük pencereyi açıp baktı ve bağırmaya başladı: “sarhoş! yine sarhoş!”

ve odanın içinden babamın müthiş sesi: “YİNE Mİ sarhoş!”

babam küçük pencereye geldi: “seni içeri almayacağım, annenin ve bu memleketin şerefini lekeliyorsun.”

“soğuk dışarısı, aç kapıyı, yoksa kırarım, içeri girebilmek için yürüdüm buraya kadar, başka yolu yok.”

“hayır oğlum, evimi hak etmiyorsun, annenin ve bu memleketin...”

birkaç adım geriledim, omuzumu eğip saldırdım, davranışımda öfke yoktu, sadece basit bir matematik — yaptığın hesapların sonucunda bir sayıya varmak gibi. kapıya yüklendim, açılmadı ama tam ortasında bir çatlak oluştu, kilit de yarı-kırık görünüyordu, tekrar geri gittim omuzumu eğdim,

“tamam, gir içeri,” dedi babam.

içeri girdim ama yüzlerindeki ifade, boş, korkunç kâbuslardan çıkma karton yüzler, alkol dolu midemi kaldırdı. rahatsızlandım, Hayat Ağacı ile dekore edilmiş o değerli halılarına kustum, bol miktarda.

“halıya sıçan bir köpeğe ne yaparlar bilir misin?” diye sordu babam.

“hayır,” dedim.

“BURNUNU BOKA sürterler! TEKRAR yapmasın diye!”

cevap vermedim, babam yanıma gelip elini enseme koydu,

“sen bir köpeksin,” dedi.

cevap vermedim.

“köpeklere ne yaptığımızı biliyorsun, değil mi?”

başımı aşağı doğru zorluyordu, Hayat Ağacı’nın üstündeki kusmuk gölüne doğru.

“burunlarını boka sürteriz ki bir daha sıçmasınlar, asla.”

annem, mükemmel bir Alman hanımefendisi, orda, sabahlığı ile durmuş, sessizce izliyordu, benden yana olmak istediği duygusuna kapılırdım hep ama bir zamanlar memelerini emmiş olmamdan kaynaklanan, tamamen yanlış bir duyguydu bu. üstelik benim bir yanım yoktu,

“dinle baba,” dedim, “DUR!”

“hayır, hayır, biliyorsun ne yaptığımızı KÖPEKLERE!”

“sana dur diyorum.”

başımı aşağı zorlayıp duruyordu, aşağı, aşağı, aşağı, aşağı, burnum nerdeyse kusmuğun içindeydi. Donuk Adam olmama rağmen, Donuk Adam aynı zamanda Donuk ve erimemiş demektir, burnumun kusmuğuma sürtülmesi için hiçbir neden yoktu işte. olsaydı kendim sürterdim burnumu kusmuğa, bir UMURSAMA veya ŞEREF, veya ÖFKE meselesi değildi,

kendime özgü MATEMATİĞİMİN dışına itiliyordum, en sevdiğim deyimi kullanacağım, iğrenmiştim.

“dur,” dedim, “son kez söylüyorum, dur!”

burnumu nerdeyse kusmuğa daldırmıştı, topuklarımın üstünde doğruldum, akışlı ve sihirli bir aparküt ile yakaladım onu; sert ve dolu yakalamıştım, tam çenesinden, ağır ve beceriksiz bir şekilde sırtüstü yığıldı, bütün bir zorba imparatorluk parçalanmıştı nihayet, divanına yığılmıştı, küt, kollar açık, gözler uyuşturulmuş bir hayvanın gözleri, bir hayvanın mı? köpek geri gelmişti, divana doğru ilerleyip kalkmasını bekledim, kalkmadı, bana bakıp duruyordu, kalkmayacaktı, tüm öfkesine rağmen babam ödlek çıkmıştı, şaşırmamıştım. sonra, babam ödlek olduğuna göre ben de ödleğin biriyim herhalde, diye düşündüm, ama Donuk Adam için bu düşüncede hiçbir acı yoktu, önemsizdi, annem yüzümü tırmalayıp tekrar tekrar “BABANA vurdun! BABANA vurdun! BABANA vurdun!” diye bağırırken bile.

önemi yoktu, sonunda yüzümü ona tamamen dönüp, tırmalayıp, bağırmasına, tırnakları ile yüzümü kazımasına izin verdim, yüzümün derisi soyuluyor, kan boynumdan içeri, gömleğime damlıyor, süzülüyor, koduğum Hayat Ağacı’na et parçaları düşüyordu, bekledim, ilgisiz. “BABANA VURDUN!” sonra tırmıklar daha aşağı indi. bekledim, sonra kesildi, tekrar başladı, bir veya iki kez, “sen... babana... vurdun... babana...”

“bitirdin mi?” diye sordum, sanırım on yıldır “evet” ve “hayır” dışında ona söylediğim ilk sözlerdi,

“evet,” dedi.

“yatak odana git,” dedi babam, divandan, “seninle sabaha görüşürüz, sabaha konuşacağım SENİNLE!”

ama ertesi sabah Donuk Adam ben değil, BABAMDI, ancak, onun kendi tercihi değildi sanırım.

bir kitabevinde görmüştüm onu ilk kez. çok kısa ve çok dar bir etek giyiyordu, yüksek topuklular, ve üstündeki mavi, bol kazağa rağmen göğüsleri oldukça belirgindi, yüzü çok sivriydi, sade, makyajsız, biraz tuhaf bir alt dudak, ama böyle bir vücut için çok şey gözardı edilebilir, etrafında onu sahiplenerek dolanan koca bir boğa olmaması garipti, sonra gözlerine baktım —tanrım, gözbebekleri yok gibiydi— sadece derin bir karanlık

parıltısı, orda öylece durup, eğilip kalkışını izledim, defalarca, çömelip kitaplara bakışı veya uzanarak bir kitap alışı, kısa eteği yukarı kalktıkça o dolgun ve sihirli butlar ortaya çıkıyordu, mistik kitapları karıştırıyordu, elimdeki *At Yarışlarında Kazanmanın Sırrı* kitabını yerine koyup yanına gittim, “afedersiniz, beni bir mıknatıs gibi çekiyorsunuz, sanırım gözleriniz,” diye yalan söyledim,

“inanç Tanrı’dır,” dedi.

‘Tanrı sensin, Sensin benim İnancım,” diye yanıtladım, “sana bir içki ısmarlayabilir miyim?”

“tabii.”

yandaki bara geçip kapanışa kadar orda kaldık, onun konuştuğu gibi konuşuyordum, başka çaresi yok diye düşünmüştüm, yoktu, evime götürdüm, yatakta harikaydı. 3 hafta beraber olduktan sonra evlenme teklif ettiğimde bana uzun süre baktı, öyle uzun bir süre baktı ki ne sorduğumu unuttuğunu sandım.

nihayet konuştu: “peki, olur. ama seni seviniyorum, sadece seninle evlenmemin... zorunlu olduğunu hissediyorum, bir tek sevgi olsaydı, reddedebilirdim sevgiyi, ancak bil ki... pek iyi olmayacak, ama olması gereken olur.”

“anlaştık tatlım,” dedim.

evlendikten sonra kısa etekler ve topuklular görünmez oldu, ayaklarına kadar inen kırmızı, uzun bir kadife sabahlıkla dolaşıyordu, pek temiz bir sabahlık değildi, ayağında da yırtık mavi terlikler, bu şekilde sokaklara çıkıyordu, sinemaya, her yere öyle gidiyordu, ve özellikle sabah kahvaltılarında sabahlığının kollarını yağlı ekmeğinin üstünde gezdirmeye bayılıyordu.

“hey!” derdim, “her tarafına yağ bulaşıyor!”

cevap vermezdi, pencereden dışarı bakıp, “AAAAA! bir kuş!” derdi, “orda, ağaçta bir kuş! GÖRDÜN MÜ kuşu?”

“evet.”

veya, “AAAAA! bir ÖRÜMCEK! yüce Tanrı’nın yaratığına bak! çok seviyorum örümcekleri! örümceklerden nefret eden insanları anlayamıyorum! sen nefret eder misin örümceklerden Hank?”

“pek kafa yormam onlar üstüne.”

her taraf örümcek doluydu, böcek, sinek, karafatma. Tanrı’nın yaratıkları, berbat bir ev kadınıydı, ev temizliğinin önemli olmadığını

söylüyordu, bana kalırsa tembelin biriydi, ve biraz da kaçık diye düşünmeye başlamıştım, yatılı bir hizmetçi tutmak zorunda kaldım, Felicia, karımın adı Yevonna idi.

bir gece eve geldiğimde ikisini ellerindeki aynaların arkalarına yağ gibi bir sıvı sürerken yakaladım, ellerini aynaların üstünde gezdirip garip şeyler söylüyorlardı, beni görünce ikisi de yerlerinden fırlayıp aynaları saklamak için bir yerlere koştular.

"aman tanrım," dedim, "neler dönüyor burda?"

"sihirli aynaya insanın kendi gözlerinin dışında göz düşmemeli," dedi karım Yevonna.

"doğru," dedi hizmetçi Felicia, ama Felicia ev temizliğini bırakmıştı, önemli olmadığını söylüyordu, fakat ondan vazgeçemiyordum çünkü yatakta neredeyse Yevonna kadar iyiydi ve ayrıca çok iyi bir aşçıydı, bana neler yedirdiğinden pek emin olamıyordum gerçi.

Yevonna'nin ilk çocuğumuza hamileyken her zamankinden daha tuhaf davranmaya başladığını fark ettim, acayip rüyalar görüyor, bana şeytanın içine yerleşmeye çalıştığını söylüyordu, orospu çocuğunu bana tarif etti. iki ayrı şekilde görünüyordu kedi. birinde bana çok benzeyen bir adam, diğerinde insan yüzlü, kedi bedenli, kartal bacaklı, kartal pençeli ve yarasa kanatlı bir yaratık şeklinde, yaratık asla konuşmuyordu ama karım ona bakarken tuhaf düşünceler beliriyordu kafasında. bu tuhaf düşünceler, çektiği acılardan benim sorumlu olduğum ve onda karşı koyulmaz bir yok etme isteği uyandırdığım şeklindeydi, karafatmaları, sinekleri, karıncaları, köşelerde birikmiş pislik yığınlarını değil — para ile satın aldığım şeyleri, eşyaların yüzlerini yırttı, perdeleri parçaladı, kanepeyi yaktı, odanın her tarafına tuvalet kâğıdı fırlattı, küveti su ile doldurup taşırdı, nerdeyse hiç tanımadığı insanlarla şehirlerarası konuşarak inanılmaz telefon faturaları ödetti bana. böyle olduğu zamanlar Felicia ile yatağa girip her şeyi unutmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. 3 veya 4 posta gidiyordum, kitaptaki bütün numaraları uygulayarak.

sonunda Yevonna'ya bir psikiyatra görünmesini istediğimi söyledim, "tabii," dedi, "çok iyi olur, ama hepsi saçmalık, her şey senin kafanda; iki şeytan da sensin ve SENSİN deli olan!"

"tamam yavrum, ama gidip şu adamı görelim mi yine de?"

"arabada bekle, hemen geliyorum."

bekledim, dışarı çıktığında üstünde kısacık bir etek, yüksek topuklular, yeni naylon çoraplar vardı, makyaj bile yapmıştı, evliliğimizden bu yana ilk kez saçını taramıştı.

“bir öpücük ver yavrum,” dedim, “taş gibi oldum.”

“hayır, gidip doktoru görelim.”

doktorun karşısında daha normal davranamazdı, şeytanın adını bile anmadı, aptal şakalara güldü ve hiç gevezelik etmedi, konuşmayı sürekli adamın yönlendirmesine izin verdi, doktor fiziksel ve ruhsal olarak onu sıhhatli buldu, fiziksel olarak sıhhatli olduğunu biliyordum, eve döndük, içeri koşup eteğini, ayakkabılarını çıkardı ve iğrenç sabahlığını giydi tekrar. Felicia ile yatağa girdim ben de.

ilk çocuğumuz doğduktan sonra bile (benim ve Yevonna’nin), Y. şeytana inanmayı sürdürdü, şeytan da ona görünmeyi, şizofreni başlamıştı, bir an sessiz ve müşfikken, aniden şapşal, geveze, can sıkıcı, düşüncesiz, hatta kötü biri olabiliyordu. hiç durmadan abuk sabuk konuşmaya başlardı birden, bazen o mutfakta dururken acayip bir gürültü duyardım, çok yüksek, bir erkek sesini andırıyordu, çok kısık ama yüksek. mutfağa gidip, “neyin var tatlım?” diye sorardım, sonra, “allah benim belamı versin,” der, kendime bir içki koyup salona geçer, otururdum.

kendini kötü hissettiği bir gün eve gizlice bir psikiyatr sokmayı başardım, ruh hastası olduğunu kabul etti ve onu bir deli evine kapatmamı önerdi, gerekli evrakları imzaladım ve duruşma için gün aldım, bir kez daha kısa etek ve topuklular ortaya çıkıverdi, ancak bu kez sıradan ve sade hatunu oynamadı, entelektüel kadını oynadı, kendini çok parlak bir şekilde savundu, beni, karısını başından savmak isteyen bir koca gibi gösterdi, şahitlerin ifadelerini çürütmeyi başardı, mahkeme doktorlarının kafasını iyice karıştırmıştı, hâkim doktorlarla görüştükten sonra, “mahkeme Bayan Radowski’nin bir deli evine kapatılması gerektiğine dair yeterli delil bulamamıştır, dolayısıyla dava düşmüştür,” dedi.

onu tekrar eve götürüp, iğrenç sabahlığını giymesini bekledim, dışarı çıktığında, “sen de BENİ delirtmezsen allah belamı versin!” dedim.

“sen ZATEN delisin,” dedi, “neden Felicia ile yatağa girip baskılarından kurtulmaya çalışmıyorsun?”

aynen öyle yaptım, ama bu kez Y. izliyordu, yatağın yanında durmuş, fildişi bir ağızlıkla uzun bir sigara içiyordu. belki nihai kayıtsızlığına ulaşmıştı, aslında hoşuma gitmişti.

ama ertesi gün işten döndüğümde evsahibi beni kapıda karşıladı: “Bay Radowski! Bay Radowski, karınız, KARINIZ

komşularla tartışmalara girip kavga ediyor, evinizin bütün camlarını kırdı, sizden taşınmanızı istemek zorundayım!”

eşyalarımızı toparlayıp, ben, Yevonna ve Felicia, Yevonna’nın annesine, Glandale’e gittik, kadının durumu iyiydi ancak büyülü aynalar, söyledikleri şarkılar ve yaktıkları tütsüler sinirlerini bozunca, Frisco yakınlarındaki çiftliğine gitmemizi önerdi, bebeği annesine bırakıp yola çıktık ancak oraya vardığımızda, çiftliği, toprağı işleyenlerden biri tarafından işgal edilmiş bulduk; kara sakallı, iri biri. Final Benson, adının bu olduğunu söylemişti kapının önünde dururken, “hayatımı bu toprakların üstünde geçirdim, kimse beni burdan çıkaramaz, KİMSE!” dedi. bir doksan boyunda, 160 kiloya yakın bir ağırlıktaydı ve pek yaşlı değildi, biz de toprağın sınırlarına yakın bir ev kiralayıp resmi manevralara giriştik.

daha ilk gece olan oldu. Felicia’nın üstüne çıkmış yeni yatağı denerken, yan odadan korkunç inlemeler ve hıçkırmalar duydum, ayrıca salondaki kanepeden her an kırılacakmış gibi sesler geliyordu. Yevonna rahatsızlandı galiba,” dedim, dışarı çıkardım, “hemen dönerim.”

rahatsız olduğu doğruydu, hem de nasıl rahatsız. Final Benson üstündeydi ve dört erkeğe bedeldi, korkunçtu, yatak odasına dönüp ufak işimi sürdürdüm.

sabah kalktığımda Yevonna’yı bulamadım, “bu şapşal hatun nerde acaba?”

Felicia ile kahvaltı ederken ilk kez pencereden dışarı baktım ve Yevonna’yı gördüm, üstünde bir kot pantolon, solmuş yeşil bir gömlek vardı ve dizlerinin üstüne çökmüş toprakta çalışıyordu. Final yanı başındaydı, bir şeyler toplayıp bir sepetin içine dolduruyorlardı. şalgamdı sanıyorum. Final kendine bir kadın bulmuştu, “aman allahım!” dedim, “gidelim, hemen gidelim burdan, çabuk!”

Felicia ile toparlandık. Los Angeles’a vardığımızda bir motele yerleşip ev aramaya karar verdik, “şükür tatlım,” dedim, “sıkıntılarım sona erdi! neler çektiğimi bilemezsin!”

kutlamak için bir şişe viski aldık, sonra sevişip huzurlu bir uykuya daldık.

birden Felicia’nın sesi ile uyandım: “defol acı veren ifrit!” diyordu, “ölüme kadar huzur yok mu senden? Yevonna’mı benden aldın ve beni

burda buldun! yok ol iblis! dışarı çık! sonsuza dek terk et bizi!”

doğruldum. Felicia’nın baktığı yere baktım ve sanırım gördüm onu: kocaman bir yüz, alt kısımları portakala kaçan parlak bir kırmızı, korlaşmış bir kömür gibi, yeşil dudaklar, iki uzun sarı diş, karmakarışık, panldayan saçlar ve bize sırıtıyordu. gözleri bize kötü bir şakaymış gibi bakıyordu,

“allah bin türlü belamı versin,” dedim,

“git!” dedi Felicia, “yüce Ja adına git. Buda ve binlerce tanrı adına seni lanetliyor, ruhumuzdan sonsuza ve on bin yıl öteye kadar kovuyorum!”

elektrik düğmesini çevirip ışığı yaktım,

“viskinin etkisinden olmalı, tatlım, kötü kalite viski, artı uzun yolculuğun yorgunluğu.”

saate baktım, öğlen bir buçuk olmuştu ve fena halde bir içkiye ihtiyacım vardı, giyinmeye başladım,

“nereye gidiyorsun Hank?”

“içki almaya, tam zamanı, o koca yüzü unutmak için içmeliyim. acayip bir, şeydi.” giyinmiştim.

“Hank?”

“söyle canım.”

“sana söylemek zorunda olduğum bir şey var.”

“tabii güzelim, ama çabuk ol. içki alıp dönmem gerekiyor.”

“ben Yevonna’nın kız kardeşiyim.”

“öyle mi?”

“evet.”

uzanıp öptüm onu. sonra dışarı çıkıp aşağı indim, arabama bindim ve sürdüm, uzaklara. Hollywood ve Normandie kavşağında şişemi aldım ve durmadan batıya sürdüm, motel doğudaydı, Vermont yakınlarında. insan her gün bir Final Benson bulamaz, öyle bir alete pek sık rastlanmaz, bazen bu deli hatunları bir başlarına bırakıp kendini toparlaman gerekir, hiçbir erkeğin bedeline katlanamayacağı kadınlar vardır, ama birinin bıraktığı yerden devam edecek bir ahmak çıkar mutlaka, o yüzden onu terk etmekten ötürü bir suçluluk duymadım.

Vine Caddesi yakınlarında otelimsi bir yer bulup bir oda istedim, anahtarımı beklerken lobide eteği kıçına çıkmış bir vaziyette oturan bir kadın gördüm, müthiş, kese-kâğıdındaki şişeye bakıp duruyordu, ben de kıçına, inanılmaz, asansöre bindiğimde benimle beraberdi, “o şişeyi bir

başınıza mı içeceksiniz, bayım?” “öyle olmaz umarım.” “olmayacak.” “güzel,” dedim.

asansör en üst kata vardı, dışarı çıkarken hareketlerini izledim, salınarak, süzülerek; beni sarsmıştı, titriyordum,

“anahtarın üstünde 41 yazıyor,” dedim,

“tamam.”

“bu arada, mistisizm, uçan daireler, cadılar, iblisler, okült öğretiler, büyülü aynalar gibi şeylerle ilgilenmezsin, değil mi?”

“NE gibi şeyler?”

“unut gitsin yavrum!”

holün loş ışığının altında kıvırıp, topuklarını tıkırdatarak yürüyordu önümde, sabrım tükenmişti. 41 numarayı bulduk ve kapıyı açtım, ışığı yaktım, iki bardak bulup çalkaladım, viskileri koydum, bardağın birini ona verdim.

kanepeye oturup bacak bacak üstüne attı, gülümsüyordu bana.

iyi olacaktı,

nihayet,

bir süre için.